LISA CRAWFORD

Orhideea albă

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA JITARU

ALCRIS

Capitolul 1

Miranda crezuse întotdeauna că se va dezbrăca pentru prima oară în fața unui bărbat din dragoste. Din dragoste. Nu pentru bani. Și totuși...

În dimineața aceea, se trezi dis-de-dimineață și se așeză în fața ferestrei de la cămăruța pe care o împărțea cu prietena ei Mina. Orașul Amsterdam se trezea după o iarnă lungă și grea, și primele lalele își scoteau timid petalele roșii înbalcoanele caselor.

– Este minunat, nu-i așa?

Miranda tresări ușor. N-o auzise pe Mina apropiindu-se.

– Da, minunat, oftă ea punându-și bărbia în palme. Ai zice că este un tablou de Rembrandt. Ce loc magnific!

– O să vedem dacă vei spune la fel când foamea va începe să te chinuie, diseară.

Miranda începu să râdă și traversă încăperea, apreciind căldura parchetului sub tălpilegoale.

– În dimineața aceasta n-ai să mă deranjezi, răspunse ea pe un ton vesel. Totul este prea perfect ca să se întâmple asta.

Mina făcu o față lungă.

– Încetează, parcă ai recita din broșura Fundației Harrington.

Miranda sări pe patul ei, se așeză picior peste picior și, cu mâna pe inimă, declamă pe un ton solemn:

– "Fundația Harrington oferă tinerilor artiști posibilitatea de a-și dezvolta talentul, de a picta acolo unde au pictat, înaintea lor, marii maeștri, și să le studieze operele în orașul lor de origine.

Candidații selecționați vor fi recompensați cu un sejur de un an într-unul din marile orașe europene ..."

– Și vor avea chiar șansa de a muri de foame sau de a dormi pe străzi, adăugă Mina în timp ce își scotea pijamaua în dungi. Păcat că broșura a uitat să menționeze acest mic amănunt.

Miranda se întunecă la rândul ei.

– Deatul, n-am ajuns încă aici.

Se întinse pe pat cu brațele încrucișate și fixă tavanul pătat.

– Cum pot să ne facă asta? Știu foarte bine că suntem în criză de bani, nu?

– Tipul pentru care am pozat alaltăieri era un fost bursier al fundației Harrington. Mi-a explicat că birocrația devine din ce în ce mai apăsătoare, și că sumele din sponsorizări ajung din ce în ce cu mai multă întârziere.

Miranda oftă, apoi se ridică într-un cot.

– Și dacă am telefona la biroul din New York?

– Pentru ce? Ca să-i auzim spunându-ne ce ne-au spus și săptămâna trecută?

– "Cecurile au plecat prin curier rapid", spuse ironic Miranda, imitând vocea nazală a corespondentului lor american. Ce glumă! Mina ridică din umeri și luă o bluză aruncată pe speteaza unui scaun.

– Glumă sau nu, va trebui să ne descurcăm.

Își perie părul castaniu și reluă:

– Poate că am putea încerca la Ambasadă ...

Miranda dădu din cap.

– Ei nu ne pot ajuta decât când suntem într-o situație disperată. Fără un ban și fără niciun mijloc de a ne întoarce acasă.

– Și nu este cazul ... încă, încheie Mina cu un bombănit. În orice caz, nu pe hârtie. Avem totuși o întoarcere garantată în Statele Unite.

– Pe care n-o putem folosi înainte să expire termenul bursei noastre. Doar dacă nu cumva vom "expira" noi înainte. Cum s-a descurcat tipul acela? Cel pentru care ai pozat tu.

Mina zâmbi.

– I-a scris bogatului său tată.

– Hmmm ...

Miranda se ridică din pat și se îndreptă către șifonierul vechi în care își ținea hainele. Își scoase canadiana și o bluză de mătase de culoare crem căreia îi lipsea un nasture.

– Eu nu pot să aștept niciun ajutor din partea părinților mei, remarcă ea pe un ton posac.

– Și-ar face griji?

– Nu mai mult decât și le fac acum deja. Sunt convinși că trebuie să fii nebun să dorești să devii pictor.

– Și nu greșesc! spuse Mina.

– În orice caz, mai avem din ce să supraviețuim: un mic dejun bogat dimineața, o friptură de vacă spre seară și o ceașcă de ciocolată caldă când ne ducem la culcare.

– Micul dejun și ciocolata pe care i-o datorăm generozității lui Mevrouw De Vries.

– Generozitatea n-are nimic de-a face cu astea. Sunt prestări incluse în chirie. Așteaptă să vezi când nu vom mai avea cu ce plăti ... Dacă cecurile noastre vor ajunge cu prea multă întârziere, poți să-ți iei adio de la ciocolata de seară.

Îi zâmbi malițios prietenei sale, apoi continuă:

– Dar trebuie să vezi latura pozitivă a lucrurilor. Regimul acesta ne va permite să ne păstrăm o linie zveltă.

Mina aruncă o privire sceptică imaginii pe care i-o reflecta o oglindăagățată strâmb pe perete.

– De parcă tu ai avea nevoie de vreun regim, mormăi ea urmărindu-și cu degetul conturul obrazului bucălat. Eu, în schimb ...

– Nu fi proastă. Ești singura persoană care pozează tot atât de mult pe cât pictează. Faptul că ești atât de "cerută" ar trebui să te liniștească.

– Hmmm ... Noroc că mai sunt artiști care caută femei rubensiene. Dar cunosc mulți alții cărora le plac cele înalte și suple, ca tine.

– Dar nu sunt destui din aceștia, spuse Miranda în timp ce își punea cerceii de argint în urechi. Doar de două ori mi s-a propus să pozez, luna aceasta.

Mina se încruntă brusc.

– Eram împreună când ți-ai cumpărat chestiile astea, nu?

– Ce chestii?

– Bijuteriile. Și hainele. Din piața de vechituri de la Waterlooplein, nu-i așa?

– De parcă ne-am fi cumpărat și din altă parte haine ... făcu Miranda, posomorâtă.

Mina oftă.

– Dar cum faci tu de pari atât de elegantă în aceste lucruri de ocazie? Eu aș arăta ca un sac de cartofi. Pe tine sunt ... exotice.

– Nu este nimic exotic să te îmbraci în zdrențe. După cum nu este nici în perspectiva de a dormi în stradă.

Urmă o tăcere scurtă, apoi Mina spuse:

– Nici în aceea de a poza goală.

Miranda se așează în fața oglinzii, cu un zâmbet ironic pe buze.

– Nu-mi spune nimic. Mueller iarăși ți-a propus asta, nu-i așa?

– Da. Chiar ieri.

– Ei bine! Iată un om care are măcar meritul de a fi perseverent.

– Este mult mai mult decât atât, știi bine.

– Exact. Se mai spune că ar fi amestecat în niște afaceri necurate.

– Haide, Miranda, sunt doar zvonuri. Mueller este un pictor excelent și, pe deasupra, își plătește generos modelele.

– Eu nu pozez goală, Mina. I-am spus de prima dată când mi-a făcut această propunere. Și te-am rugat să-i repeți că ...

– Oh, ușurel! Ți-am făcut comisionul. Nu sunt decât un biet intermediar între tine și el.

Miranda ridică o mână ca semn de liniștire.

– E-n regulă, îmi pare rău. Știu că n-ai nimic de-a face cu toate astea. Dar spune-i lui Mueller că ...

– Știu: că nu vei poza niciodată goală pentru el. I-am repetat asta de sute de ori, dar nu vrea să înțeleagă. Mă întreabă mereu dacă nu cumva te-ai răzgândit. Zice că ai un chip extraordinar.

– Chipul meu îl poate picta cât dorește, răspunse ea trecându-și un pieptene prin buclele brune, mătăsoase. Pe altceva să nu conteze.

– Asta i-am spus și eu.

– Și?

Mina ridică din umeri.

– Și a răspuns că este gata să-ți plătească dublu decât tariful obișnuit.

Miranda rămase nemișcată și se întoarse încet spre prietena ei.

– Dublu? Glumești?

– Nu. Trebuie doar să-ți mărturisesc că sunt verde de invidie. Nu ți-am mai spus pentru că îți cunoșteam poziția în legătură cu acest subiect. Dar situația noastră financiară m-a făcut să-ți vorbesc acum despre asta.

– Dublul tarifului obișnuit ... murmură Miranda, cu un zâmbet ușor pe buze. Trebuie să mărturisesc că este tentant ... Dar...

– Dar refuzi, încheie Mina în locul ei. Știam eu. I-am spus că vei refuza cu siguranță. Bătrânul Ernst trebuie să-și vâre în cap că Mirandei Stuart i se pare imoral să se dezbrace în fața unui străin, chiar dacă între ei se află un șevalet.

– Mina, tu mă cunoști mai bine decât atât. Știi că morala n-are nimic de-a face aici. Eu însămi sunt pictoriță și am lucrat cu un număr incalculabil de nuduri.

– Bine, încuviință Mina. Poate am exagerat. Să zicem atunci că nu ți se potrivește.

– Exact.

Miranda ezită un pic, apoi continuă:

– Este ... este ceva ce nu-mi place la omul acela.

– La Mueller? Admit că este puțin cam antipatic, dar cu mine a fost întotdeauna foarte respectuos. Îmi spune mereu: "Întoarce-te puțin spre dreapta, domnișoară. Ridică bărbia, așa..." Nu s-a atins niciodată de ... marfă.

– Atunci, probabil că nu este decât imaginația mea, dar când tipul acesta mă privește, am ... am impresia că ... În fine, nu știu... Mă sperie.

Este ca efectul pe care ți-l produce un stomac gol, conchise ea cu un zâmbet.

– Apropo de mâncare, presupun că Mevrouw De Vries trebuie să fi pregătit micul dejun. Crezi că va observa dacă voi mânca patru ouă în loc de două?

***

În următoarele două zile, nu mai abordară subiectul. Apoi, brusc, lucrurile se precipitară. Miranda, cumpărându-și un sandviș, observă cu groază că nu mai avea bani decât pentru o masă. În aceeași seară, când coborî împreună cu Mina în bucătărie să-și bea ciocolata, gazda le interceptă pe scară și le reaminti, politicos dar ferm, că nu-și plătiseră chiria.

Miranda își aminti că se întorsese spre prietena ei, mirată.

– Îmi pare rău că am ajuns aici, dar n-am avut cu ce ...

Expresia de pe chipul de păpușă al Minei fusese răspunsul cel mai bun. Reticența ei de a poza pentru Mueller i se păru dintr-o dată Mirandei ridicolă, față de ceea ce riscau dacă nu-și plăteau chiria.

La urma urmei, munca pe care i-o propusese pictorul era absolut cinstită.

– Care este numărul lui Mueller? o întrebasepe Mina.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, se îndreptase spre telefonul cel mai apropiat, introdusese o monedă și-l anunțase pe pictor că se predă.

Mergea acum pe străzile aglomerate din Amsterdam, îndreptându-se spre atelierul lui Mueller.

– *Spreken* englezește, păpușă? îi aruncă un marinar care ieșea dintr-un bar.

Ea își continuă drumul cu capul plecat, abia abținându-se să-i răspundă că nu toate femeile din acest cartier erau de vânzare. Fir-ar să fie, de ce trebuia ca Mueller să locuiască în această parte a orașului?

Oh, firește, cunoaște răspunsul. Apartamentele erau mult mai ieftine în Walletjes. De secole, străduțele acestea înguste mișunau de oameni dornici de plăceri carnale. Și totul aici părea să fi fost studiat astfel încât să le satisfacă orice fantasme.

Miranda înghiți cu dificultate. Toate astea n-aveau nimic de-a face cu ea. Venea aici doar pentru a-i servi drept model unui pictor. Venea să muncească.

Privirea îi rătăcea nesigură de-a lungul clădirilor înalte care mărgineau strada pe care intrase. În ciuda faptului că abia trecuse de amiază, numeroase femei – mărfuri printre atâtea altele – așteptau deja clienții în spatele vitrinelor stabilimentelor specializate. Unele citeau, altele se mulțumeau să aștepte, cu privirea pierdută în gol. Unele dintre ele, imaginea perfectă a unui confort domestic, erau ocupate chiar cu tricotatul. Și ele erau aici la muncă, gândi Miranda, pentru a face cea mai veche meserie din lume ...

Și, dintr-o dată, perspectiva de a poza pentru Mueller îi apăru într-o lumină mai puțin dramatică. Nu dădea oare dovadă de naivitate, chiar de un exces de pudoare? Pentru Dumnezeu, doar nu făcea nimic rău! Poate că experiența aceasta îi va fi chiar de folos.

Va înțelege în sfârșit ce înseamnă să te dăruiești în întregime artei tale.

Gândul acesta o mai liniști puțin, și, zâmbind, scoase din buzunar un petic de hârtie pe care-l citi. La numărul 15. Era vorba deci de următoarea casă, aceea a cărei fațadă dărăpănată își pierduse pe alocuri vopseaua și tencuiala. Miranda respiră adânc, își dădu părul pe spate și se îndreptă spre ușa de la intrare.

În coridorul care se întindea printre pereții casei era întuneric. Dar era oarecum normal, în contrast cu soarele care strălucea afară. Locul mirosea a mucegai și ea strâmbă din nas pe măsură de ochii i se obișnuiau cu întunericul. O scară îngustă urca în spirală, la câțiva metri în fața ei.

Miranda își privi cu îndoială pantofii cu toc. Cu siguranță, îi va fi greu să urce treptele înclinate, roase de vreme.

Apoi, râse ușor nervos și murmură:

– Haide, fetițo, nu-ți mai căuta scuze!

Și porni la drum. Apartamentul lui Mueller se afla la ultimul etaj, și când ajunse, constată că tremură toată. Ce naiba, de ce s-ar teme? Mina pozase de zeci de ori pentru acest om și nu avusese niciodată nicio problemă. Nu era cea mai sigură garanție?

Bătu discret în ușă.

– Herr Mueller?

Niciun răspuns.

Miranda bătu din nou, de data asta mai tare. Ușa scârțâi din balamale și se deschise încet.

– Hei! Este cineva aici? Herr Mueller? Sunt eu, Miranda Stuart.

Vocea ei nu trezi decât un ecou slab în liniștea după-amiezii. Aparent, apartamentul era gol. Miranda resimți o mare ușurare. Putea să plece liniștită, cu certitudinea că îndeplinise partea ei de contract.

Exact în momentul acela, stomacul începu să-i chiorăie de foame.

– Bine, bine, bombăni ea cu voce tare. Am înțeles mesajul.

Cum înainta cu prudență prin apartament, ușa se închise încet în urma ei. În încăpere plutea o ușoară aromă de marijuana. Lumina era excelentă, în orice caz destulă încât să poată să vadă praful care acoperea mobilele și gunoiul împrăștiat pe jos. Era evident că Ernst Mueller nu se sinchisea de curățenie.

Dar Miranda nu venise aici să-i judece înclinațiile domestice. Continuă să înainteze. Atelierul era imens, plin de tablouri cu excepția peretelui din fund unde se afla un imens pat de alamă, bineînțeles nefăcut. Inima începu să-i bată cu putere în piept."Șevaletul. Privește șevaletul". Bineînțeles, se afla aici să pozeze. Era tot ceea ce Mueller aștepta de la ea.

Merse încet spre șevaletul aflat în mijlocul atelierului, concentrându-și toată atenția pe picturile aflate peste tot. Unele erau creații proprii, altele erau copii ale unor tablouri celebre expuse la Rijksmuseum. Trebuia să recunoască faptul că Mina nu mințise: stăpânul casei era un excelent pictor.

Dacă măcar ar putea să nu se mai gândească la modul în care o privise, prima oară când îi ceruse să pozeze pentru el, la ochii aceia sticloși cu care îi privise sânii ...

– Încetează! se mustră ea cu voce tare.

Exclamația străpunse liniștea din jur, și Miranda tresări ușor. Apoi se apropie de șevalet și văzu un mesaj prins în piuneze: "Miranda, am fost chemat pentru o treabă urgentă. Nu voi întârzia mult. Simte-te ca acasă până vin. Ernst."

fata oftă, apoi se îndreptă spre paravanul aflat într-un colț, care oferea modelelor un minimum de intimitate. Își puse jos poșeta și se întrebă dacă era mai bine să se dezbrace înainte de întoarcerea pictorului.

Își răspunse afirmativ. Gândul de a-și scoate hainele în timp ce Mueller o aștepta de cealaltă parte a paravanului o făcu să se înfioare de dezgust.

Își scoase mantoul, apoi bluza, apoi pantofii. O făcea cu mișcări mecanice, repede, pentru a nu-și lăsa timp să se răzgândească. Veni rândul lenjeriei intime care alunecă și ea și rămase complet goală, cu excepția colierului de argint. Își păstră totuși și pantofii în picioare pentru că pardoseala prăfuită și pătată n-o îmbia deloc să-i scoată. Fir-ar să fie, de ce nu se gândise să aducă niște papuci? Data viitoare ...

Abia își reținu un suspin. Oh, nu, nu va mai fi nico dată viitoare. Și nici prima dată! Nu putea să mai suporte mult timp această încercare. Prefera să moară de foame, sau să-l implore pe Mevrouw De Vries să-i acorde un răgaz. Va telefona la Fundația Harrington. Va face ceva. Orice, dar nu asta.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Mueller!

Miranda își duse mâna la gură.

Vocea era a unui bărbat, o voce gravă care vibra de furie. Din nou se auziră bătăi în ușă. Ea simți că se sufocă de teamă. Trebuia să plece de aici. Tre ...

– Mueller!

Se auzi un trosnet sinistru și ușa sări de perete. Instinctiv, Miranda se retrase și se ghemui în colțul încăperii.

– Mueller, ticălosule! Chiar crezi că-mi vei scăpa totdeauna?

Pași grei făcură să scârțâie podeaua, apoi omul rămase nemișcat. Miranda începu să scotocească frenetic prin geanta cu care venise. Rochia! Unde naiba era blestemata aceea de rochie?

– Mueller?

Vocea devenise mai blândă, de o suavitate amenințătoare.

– Ieși de după paravanul acela, lepădătură!

Urmă o clipă de tăcere, apoi bărbatul adăugă:

– Dacă vin eu după tine ...

Miranda încremeni și își privi goliciunea. Trebuia să facă neapărat ceva! Și repede.

– Tu ai vrut-o, reluă oaspetele pe un ton înverșunat și hotărât. Dacă asta vrei ...

În fine, Miranda își găsi rochia. Dar era prea târziu. Niciodată nu va mai avea timp să și-o îmbrace!

– Mueller!

Cu un hohot disperat de plâns, Miranda luă un halat de pictor atârnat de paravan și -și trecu cu febrilitate mâinile prin mânecile lui. Degetele paralizate de frică se zbăteau să închidă nasturii. Prea târziu. Scoase un urlet de groază când paravanul se prăbuși, dând la iveală o siluetă impresionantă.

– Iată-te ...

Bărbatul tăcu brusc, apoi se încruntă.

– Dar ce-i asta? ...

Miranda se îmbujorase de rușine, de furie și de teamă. Își strânse halatul în jurul ei.

– Vă ... vă previn ... O să țip ...

Bărbatul zâmbi glacial.

– Ai făcut-o deja. Era cât pe ce să-mi spargi timpanul.

Miranda înghiți cu dificultate.

– Eu nu sunt ...

Simți un nod în gât, apoi continuă dintr-o răsuflare:

– Eu nu sunt herr Mueller.

Bărbatul o privi câteva secunde, vizibil surprins, apoi începu să râdă. Miranda roși și mai tare.

– Nu, nu ești herr Mueller.

O prinse de umeri și o măsură cu o încetineală deliberată. Miranda se întrebă dacă nu cumva căzuse din lac în puț. Ar fi preferat de o mie de ori să pozeze goală decât să aibă de-a face cu acest nebun furios care tocmai dăduse năvală în încăpere.

– El unde este?

– Cine?

– Mueller.

– Nu știu.

Bărbatul se încruntă.

– Adevărat?

– A ... a ... adevărat. Aveam întâlnire cu el aici, dar nu l-am găsit când am ajuns.

– Vrei să spui că știa că vii și totuși a plecat?

Bărbatul scutură din cap și reluă:

– Întotdeauna am crezut că omul ăsta este un imbecil. Acum, sunt sigur.

Miranda abia mai respira.

– Aș ... aș vrea să mă îmbrac, dacă-mi dați voie.

– Hmm ... Ar fi păcat. Poate aș vrea și eu să arunc un ochi la marfă ...

– Orice ați crede, eu ...

– Mai ales când arată așa de bine, continuă bărbatul ca și când nici n-ar fi auzit-o.

– Dar despre ce vorbiți?

El începu să râdă.

– Tocuri înalte, halatul descheiat, colier de argint ... Întotdeauna mi-au plăcut femeile creative

– Veți fi deci bucuros să aflați că tocmai asta și sunt, replică ea cu o voce vibrând de indignare. Și eu sunt pictoriță, sunt un artist și ...

– Un artist ...

El încuviință cu gravitate, dar din priviri nu-i dispărea scânteia ironică.

– Da, reluă el, îmi place acest cuvânt. Se potrivește minunat unei meserii atât de vechi ...

– Nu înțelegi. Sunt pictoriță.

– Pictoriță. Ar fi trebuit să bănuiesc.

Miranda își ținu respirația când bărbatul își luă o mână de umărul ei pentru a trage încet de pulpana halatului.

– Nu-l cunosc pe Ernst Mueller! exclamă ea disperată.

– Văd că îl cunoști îndeajuns încât să-l aștepți dezbrăcată.

– Pentru că pozez pentru el.

– Credeam că dumneata ești pictorița?

– Da. Vreau să spun, nu. Eu ...

Tăcu și înfruntă privirea cenușie ca oțelul a bărbatului, simțind cum furia ia locul fricii de până atunci. Bărbatul acesta n-avea niciun drept să-i vorbească astfel!

– Dar dumneata cine te crezi? Nu-ți permit ...

– Când se întoarce Mueller?

– De unde vrei să știu? Nu l-am văzut niciodată!

– Aha, nu l-ai văzut niciodată, repetă el cu un zâmbet glacial.

– Nu. Și motivele prezenței mele aici nu mă privesc decât pe mine! Când o prinse din nou de umeri, ea scoase un țipăt.

– Și ce faci cu banii pe care ți-i dă?

Miranda îl privi fix. Chipul lui extrem de seducător la început, era acum întruchiparea furiei.

– Dă-mi drumul, gemu ea simțind cum o cuprinde iarăși frica. El se apropie și, în furia lui, o ridică de la pământ.

– Așadar? Aștept răspunsul tău! De ce ai nevoie de bani? Droguri? Alcool? De ce porcărie ești dependentă?

O scutura acum ca și cum ar fi fost o simplă păpușă de cârpă. Era prea mult pentru ea. Teama, furia, foamea care o chinuia de câteva zile, totul explodă în capul ei. I se păru că întreaga încăpere se învârtește și chipul bărbatului se cufundă în întuneric. Miranda zâmbi stupid, apoi simți că se prăbușește în brațele lui.

Capitolul 2

O strigă o voce, o voce care părea să parcurgă niște distanțe incredibile înainte să ajungă la ea.

– Deschide ochii, îi repeta acea voce.

Ea nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să se supună, dar pleoapele parcă îi erau de plumb și mușchii nu-i mai răspundeau la comenzi.

– Haide, deschide ochii și uită-te la mine.

În sfârșit, putu să asculte și, când ridică pleoapele, se trezi prizoniera unei priviri de oțel. Își trecu limba peste buzele uscate și murmură:

– Ce ... ce s-a întâmplat?

– Ai leșinat, răspunse bărbatul pe un ton amuzat. Complimentele mele, draga mea. A fost un leșin absolut victorian.

Foarte reușit!

– Dar ...

– Dacă ai fi adăugat o rochie lungă și o umbrelă, efectul ar fi fost perfect.

Zâmbi, dar în privirea lui licărea acum ceva periculos.

– Dar n-aș fi profitat de ...un spectacol atât de fermecător, încheie el.

Miranda se îmbujoră violent.

– N-am de gând să stau aici așezată și să ascult cum mă insulți.

Bărbatul începu să râdă.

– Nu ești așezată, după cum vezi.

Miranda observă atunci cu groază că era întinsă pe patul lui Mueller, între cearșafurile șifonate.

Probabil că el o adusese până aici, în timp ce era inconștientă. Închise ochii șiluptă împotriva imaginii tulburătoare a acestui bărbat de care era atât de aproape.

– Accept doar un leșin pe client, te rog.

Miranda redeschise ochii. El era aplecat asupra ei și profită de ocazie ca să-l observe mai bine. Chipul lui cu trăsături regulate era de o frumusețe clasică. Doar o cicatrice mică la tâmplă îi tulbura perfecțiune trăsăturilor, făcându-l și mai seducător. Ar fi fost adevărată provocare să încerce să picteze un asemenea chip. Trebuia să-i prindă în același timp aroganța aceasta masculină și aura de forță pe care o degaja ...

– Dă-mi voie să mă ridic, spuse ea mai sec decât ar fi fost necesar.

– Haide, haide, ce-o să zică bătrânul Ernst de un atât de jalnic simț al ospitalității?

Vocea lui, în ciuda tonului ironic, avea o inflexiune metalică. Mirandei nu-i scăpă asta, și resimți o oarecare stânjeneală. "Nu intra în panică. În niciun caz să nu intri în panică."

– N-ai auzit ce ți-am spus?

"Perfect. Trebuie să continuu în același mod. Hotărâtă și sigură pe mine."

– Îți mulțumesc pentru ajutorul dat, dar ...

Nu mai reuși să termine fraza, când bărbatul îi puse mâna pe obraz. Își întoarse brusc capul.

– Nu face asta!

– Ce ești pentru Mueller? O simplă jucărie, sau amanta lui oficială?

Mâna îi alunecă de-a lungul gâtului Mirandei, se strecură sub halatul pătat de vopsele și se opri pe umărul ei.

– Încetează! voi ... voi țipa.

– Așa să faci. Sunt sigur că un urlet ca lumea îi va impresiona puternic pe locatarii acestei maghernițe. La urma urmei, nu fac nimic rău. Bătrânul acesta de Ernst are gusturi mult mai bune decât mi-aș fi imaginat.

Miranda respiră adânc. Furia de până acum se transformă rapid în teamă.

– Eu n-am plătit niciodată să obțin favorurile unei femei, murmură el. Ea clipi des și își ațintи privirea spre chipul frumos care se apropia iremediabil de al ei.

– Și n-am profitat niciodată de bunul altuia ...

Își puse o mână sub ceafa ei și-i ridică puțin capul de pe pernă.

– Dar ar fi păcat să nu gust dintr-un fruct atât de îmbietor, încheie el cu o voce răgușită.

Miranda își simți inima luând-o razna.

– Nu!

Era prea târziu. Buzele bărbatului puseră stăpânire pe ale ei într-un sărut cuceritor, agresiv, ușor disprețuitor. Fata se zbătu și-i bombardă cu o mulțime de lovituri, spatele. Pumnii ei mici să loviră însă de mușchii tari ca oțelul ai bărbatului, aparent insensibil la durere.

El îi prinse încheietura mâinilor și o îndepărtă ușor, atât cât ea să-i poată vedea expresia ironică de pe față.

– Inutil să reziști, frumoaso. Stai liniștită și profită de situație.

– Ticălosule! strigă ea, furioasă. N-ai dreptul să ...

Din nou, el își reluă asaltul.

"Nu te mai lupta", gândi Miranda, îngrozită. "Nu te mai lupta și o să te lase în pace".

Cu un efort enorm de voință, ea reuși să rămână nemișcată în timp ce el o săruta.

Nu-și putu însă reține un fior de teamă.

El încremeni și o privi încruntat.

– Ce se întâmplă?

Miranda simți un nod în gât. Expresia sardonică de pe chipul bărbatului dispăru imediat lăsând loc uneia de îngrijorare. O licărire nedefinită se aprinse în adâncurile privirii lui.

Pe genele lungi ale Mirandei apărură câteva perle de lacrimi.

– Nu ... murmură bărbatul.

Dintr-un motiv necunoscut, îngrijorarea lui nu făcu decât să crească disperarea Mirandei, care izbucni în plâns. Bărbatul se aplecă și-i sărută pe rând ochii cu o tandrețe de care nudăduse dovadă până acum.

– Nu-ți vreau răul, șopti el.

Miranda simți că era sincer. Deschise ochii și-i susținu privirea. Timpul păru că își încetinește mersul, apoi se opri definitiv. Parcă fără voia lui, bărbatul o cuprinse în brațe și o sărută.

Era un sărut de care Miranda nu cunoscuse niciodată. Parcă un curent electric trecea printre ei. Când își rătăci degetele prin buclele ei negre, ea își simți întreg corpul aprinzându-se. Își lăsă capul pe spate, fără să-i pese de semigoliciunea ei, asemeni unei victime care consimte să se ofere ca sacrificiu cine știe cărei divinități păgâne. O divinitate de temut și atrăgătoare în același timp, cu un farmec hipnotic ...

Miranda oftă de plăcere când sărutul bărbatuluideveni mai îndrăzneț. Se strânse și mai mult la pieptul lui musculos, își trecu o mână sub sacoul elegant și ...

Dumnezeule! Ce era pe cale să facă? Rațiunea preluă din nou controlul asupra trupului său și, cu un țipăt de groază, îl respinse și se smulse din brațelelui.

El îi dădu drumul. Chipul îi era transformat de dorință, privirea era tulbure, răscolită. Preț de o clipă, Miranda crezu că el nu va putea rezista chemării simțurilor.

Apoi gemu sfâșietor. Se ridică brusc, îi întoarse spatele și își trecu mâinile prin părul negru cu o tunsoare impecabilă.

– Ei bine, bombăni el cu o voce alterată de emoție, ești pricepută, trebuie să recunosc asta ...

Miranda simți că îi tremură bărbia.

– Și tu ... ești un animal!

Ar trebui să fugă din acest apartament slinos cu o atmosferă sufocantă, să scape cât mai repede de privirea plină de reproșuri a acestui necunoscut.

Ieși dintre cearșafurile care o acopereau parțial și se așeză pe marginea patului. Dar graba cu care se mișcase îi provocă o nouă amețeală. Încăperea începu să se învârtă cu ea, și trebui să se agațe de capătul din alamă al patului pentru a nu cădea pe spate.

– Admirabilă prestație, o ironiză bărbatul. Ar trebui cumva să te aplaud?

Vocea îi era la fel de glacială ca privirea. Miranda nici nu catadicsi să răspundă. Trebuia să-și recupereze hainele și să se îndrepte spre ușă. Un traseu care i se părea îngrozitor de lung, în starea ei, dar nu avea de ales.

Respirând profund, se ridică de pe pat. Un pas. Doi ...

Țipă când simți că-i fuge pământul de sub picioare. În fața ochilor vedea doar puncte luminoase care se transformară instantaneu în beznă.

El o prinse tocmai la timp și o ținu resemnat în brațe, ca și cum n-ar fi fost decât o povară supărătoare.

– Ce te-a apucat? Dacă este un joc ...

Ea închise ochii. La ce bun să-l mintă? Nu va putea pleca niciodată din acest loc fără ajutorul lui. La ora aceasta, Mina

trebuie să se fi întors acasă. Va trebui doar să-l roage pe acest străin să-i telefoneze și ...

– Fir-ar să fie, răspunde-mi! De-a ce te joci?

– De-a nimic, spuse ea cu o voce slabă. Nu ... nu mă simt prea bine, atâta tot.

Urmă o clipă de tăcere, după care el bombăni:

– Da, se vede.

– Dacă ... dacă ai putea să dai un telefon pentru mine ...

– Mueller știe că ești bolnavă?

– Mueller n-are nimic de-a face cu toate astea, domnule ... domnule?

– Thorpe. Daniel Thorpe. Ai un medic anume?

– Nu. Nu sunt bolnavă, domnule Thorpe. Aș vrea doar să ...

– Ai nevoie de un doctor. Și știi cumva cum aș putea chema o salvare?

– O salvare? N-am nevoie de nicio salvare. Nici de doctor. Ai idee cât ar costa asta?

Un zâmbet rece apăru pe buzele virile, dând la iveală un șir de dinți albi și perfect aliniați.

– Da, este unul dintre inconvenientele acestea meserii: câștigurile sunt mici. Miranda roși.

– Poți să-mi dai drumul, acum.

– Ca să cazi și să-ți distrugi mutrișoara asta frumoasă? Ferească Dumnezeu!

– Eu mă numesc Miranda Stuart, declarăcalm fata. Dacă tot pari că te îngrijorează soarta mea,ai avea amabilitatea să găsești un telefon și să suni pe cineva pentru mine?

– Un alt prieten? Trebuie să fie minunat să fii atât de populară, nu-i așa, domnișoară Stuart?

– O cheamă Mina, continuă ea cu răceală. Dă-i te rog adresa lui Mueller, și va veni după mine.

Daniel Thorpe o privi atent câteva clipe, apoi încuviință.

– Perfect. Poți să te ții pe picioare?

Ea șovăi.

– Da ...

– Și poți să te îmbraci fără ajutor?

– Cu siguranță, răspunse ea imediat.

El își desfăcu încet brațele din jurul ei.

– Atunci, îmbracă-te.

– Nu cu tine de față.

Bărbatul părea amuzat.

– Nu, bineînțeles.

Se aplecă și ridică paravanul pe care-l doborâse în criza lui de furie.

– Ai două minute să te îmbraci. După care, voi aprecia că ai nevoie de o mână de ajutor.

La adăpostul paravanului, Miranda se sprijini de perete, bucurându-se de răceala cărămizii netencuite de sub ceafa ei. O clipă, sperase că Thorpe va pleca. Dar venise să-l caute pe Mueller, și cu siguranță va sta să-l aștepte.

– Mai ai un minut, domnișoară Stuart!

Ea reveni brusc la realitate. Își va pune oare amenințarea în practică? Cu siguranță, se gândi ea începând să se îmbrace în viteză. În orice caz, era mai bine să nu încerce să afle.

Când apăru de după paravan, avea o expresie rece și sigură pe ea. Bărbatul o aștepta, cu brațele încrucișate peste pieptul puternic, sprijinit de perete. Hotărât lucru avea o înălțime impresionantă.

– Ești foarte elegantă, remarcă el ridicând o sprânceană. Presupun că nu este ținuta de lucru ...

Miranda se întrebă dacă ar fi trebuit să rețină complimentul sau insulta. Dispoziția proastă o făcu să opteze pentru ultima.

– Rezervați-vă grosolăniile pentru altele. Eu nu sunt una dintre femeile acelea docile și supuse pe care le frecventezi de obicei.

El se întunecă, și ea își regretă imediat enervarea. Totuși, spre marea ei ușurare, Thorpe se mulțumi să-i răspundă:

– Ai dreptate, felul în care te îmbraci sau felul în care trăiești, nu mă privește.

– Asupra acestui punct măcar suntem de acord.

Scotoci în poșetă și scoase trei guldeni, pe care i-i întinse. Erau ultimele ei monede ...

– Pentru ce? întrebă el fără să schițeze vreun gest.

– Pentru telefon.

Ai spus că vei telefona prietenei mele și ...

– De un doctor ai nevoie acum, nu de prietenă.

O prinse cu fermitate de cot și o conduse spre ușă.

– Nu fi ridicol, protestă Miranda, fără să se miște. Ți-am mai spus că nu sunt bolnavă.

– Să lăsăm un specialist să hotărască asta. Asta ți-e haina?

– Da. Dar ...

– Nu mai discutăm. Doar dacă nu cumva ești foarte dornică să-l vezi pe Mueller.

Mueller! Fir-ar să fie, toată această agitație aproape o făcuse să piardă din vedere scopul vizitei sale! Dintr-o clipă în alta, Mueller va trebui să vină și să-i ceară să pozeze pentru el ... Nu, era prea riscant s-o mai aștepte pe Mina.

– Ai dreptate, declară ea brusc, aș face mai bine să mă opresc la spital.

Aruncă o privire în casa scării zărind niște umbre mișcătoare, și se retrase un pas. Doar faptul de a privi scările îi provoca deja amețeală ...

Imediat, Thorpe o cuprinse cu un braț de mijloc.

– Te ajut eu.

Miranda ar fi vrut să-i răspundă că n-avea nicio nevoie de ajutor, dar n-ar fi ajutat-o prea mult dacă-l mințea. Trebuia să părăsească acest imobil cât mai repede, ceea ce nu putea face fără ajutorul lui.

Dar, chiar era nevoie s-o țină atât de strâns? De a-i pune posesiv mâna pe șolduri?

În clipa când ajunseră la lumină, se desprinse imediat de el și-i zâmbi politicos.

– Îți mulțumesc. Întâlnirea aceasta a fost foarte ... instructivă.

Îi întoarse spatele, dar când să plece o mână puternică o prinse de umăr.

– Mașina mea nu este departe de aici. Te conduc eu la doctor.

– Nu. Îți mulțumesc foarte mult, dar ...

Thorpe o strânse mai tare de umăr și, fără un cuvânt, o conduse în direcția opusă.

– Dă-mi drumul! protestă ea, în timp ce se îndreptau spre un impozant Mercedes negru.

– Urcă și dă-mi adresa medicului tău.

– N-ai dreptul să ...

El o răsuci brusc astfel încât s-o privească în față și-i aruncă o privire pătrunzătoare. Mirandei îi pieri cheful de a mai rezista.

– Este problema de bani, nu-i așa?

– Nu te privește.

– Răspunde-mi la întrebare, domnișoară Stuart. Ai destui bani, sau nu?

Ea își plecă privirea și el continuă:

– Așa credeam și eu. Bine. Voi plăti eu.

Fata ridică brusc capul.

– Poftim?

– Vorbeam despre doctor, nu despre serviciile pe care le prestezi de obicei.

– Ești nebun! În primul rând, ți-am spus că nu sunt bolnavă. Și în al doilea rând ...

– În fiecare an, dau o grămadă de bani pentru opere de caritate. Să zicem că de data aceasta dumneata vei profita în mod direct.

Ea îl privi uluită, apoi se eliberă printr-o mișcare bruscă.

– N-am nevoie de mila dumitale.

– În orice caz, ai nevoie de mila cuiva.

Avea dreptate, dar mai bine își tăia mâna decât să recunoască.

– La revedere, domnule Thorpe.

– Nu te grăbi!

O reținu a doua oară. Miranda se întoarse spre el în culmea furiei.

– O să mă lași în pace, pentru numele lui Dumnezeu? Îți repet că nu sunt bolnavă. Dacă vrei să știi totul, află că am leșinat pentru că îmi era foame! Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar n-am nici tifos, nici malarie!

Își dădu seama, în tăcerea care urmă, că n-ar fi trebuit să cedeze furiei. Rămase totuși, cu capul sus, așteptându-se la o replică usturătoare, care de altfel nu întârzie să apară.

– Înțeleg, spuse Daniel Thorpe pe un ton aspru. Trăiești de pe o zi pe alta, fără să-ți pese de ziua de mâine.

Miranda se gândi la economiile pe care le strânsese ca o furnică pentru a-și completa bursa, la costul materialelor pe care trebuise să și le cumpere, la sacrificiile pe care le acceptase pentru a-și păstra ultimii guldeni ... Se gândea la toate astea, și la multe altele, și izbucni în râs.

– Ești un om extraordinar, domnule Thorpe! Atât de perspicace ... Dar te-ai înșelat într-o privință. Nu trăiesc de pe o zi pe alta, ci de la un minut la altul! Dar de ce mi-aș face griji, când sunt sigură că în orice clipă pot găsi un Ernst Mueller care să mă scoată din încurcătură?

Thorpe se întunecă, încât Mirandei îi păru rău că nu-și poate retrage cuvintele.

– Bun, declară el pe un ton înverșunat. Am auzit destule.

– Hei! Dar ce faci?

Ceea ce făcea era evident. Tocmai deschisese portiera Mercedesului, de pe partea pasagerului, și o forța să se urce.

– Nu poți să obligi oamenii să facă lucruri împotriva voinței lor! strigă ea în timp ce el se așeza la volan.

Daniel Thorpe îi aruncă o privire plictisită.

– Vrei o friptură cu cartofi prăjiți? Sau suntem încă la ora micului dejun, în lumea voastră?

Ea clipi, nedumerită.

– Poftim?

– Ce preferi? reluă el cu un oftat agasat. Eu aleg restaurantul, iar dumneata meniul. Așadar, o răpea ca s-o hrănească! Ideea era atât de ciudată încât Miranda, în alte circumstanțe, ar fi izbucnit în râs.

– Așadar?

Așadar, nimic. Nu va accepta *nimic* de la acest bărbat. Nici chiar un pahar cu apă.

– Mic dejun sau prânz? Grăbește-te să te hotărăști, domnișoară Stuart. Miranda se întoarse spre implacabilul profil al însoțitorului său. Doar gândul la mâncare făcea să-i chiorăie stomacul.

– Amândouă, zise ea destul de tare.

Apoi își încrucișă brațele și privi drept înainte, lăsându-și mintea să inventeze un număr infinit de feluri de mâncare.

Capitolul 3

Mercedesul se strecură silențios pe străzile orașului, lăsând în urma lui cartiere pe care Miranda le străbătuse de multe ori pe jos. Avea de altfel impresia că descoperă orașul dintr-un alt unghi. Totul i sepărea ireal de când intrase în apartamentul lui Ernst Mueller, începând cu misteriosul Daniel Thorpe.

Aruncă pe furiș o privire către însoțitorul său. De ce venise acesta la Mueller? Nici măcar nu se gândise să-l întrebe acest lucru. Trebuia însă să recunoască faptul că nici el nu-i lăsase timp pentru asta.

Mașina se opri la un stop. Miranda oftă și se foi stingherită pe scaun, pradă unui sentiment ciudat că Thorpe exact așa ar fi procedat dacă ar fi vrut s-o răpească.

– Totul e-n regulă?

Vocea bărbatului era fermă, întrebarea fiind mai degrabă din curiozitate decât din îngrijorare. Miranda își înălța trufașă capul și își puse mâinile pe genunchi.

– N-o să mă îmbolnăvesc în mașina dumitale, dacă acesta este sensul întrebării.

Semaforul trecu pe verde și Mercedesul își reluă drumul. Thorpe chicoti, zeflemitor.

– Nu răspunzi niciodată la întrebare fără să te înfurii?

– Și dumneata, nu pui niciodată întrebări care par a fi puse de Marele Închizitor?

Văzu cu coada ochiului că o privea cu atenție și se străduia să aibă o expresie absolut indiferentă. În sfârșit, el oftă resemnat și-și întoarse capul.

– Ajungem imediat. Până atunci, închide ochii și odihnește-te.

"Doar nu sunt o invalidă", era gata să răspundă Miranda. Dar în aceeași clipă își dădu seama că sfatul lui nu era atât de rău pe cât crezuse la început. Era epuizată, fizic și moral. Scaunul pe care ședea era comod și din moment ce n-avea nimic să-i spună însoțitorului ei, mai bine să profite de răgazul pe care i-l oferea.

– Este o idee bună.

Închise ochii, încercând să se relaxeze. Un scârțâit ușor de piele îi indică faptul că Thorpe se mișcase pe scaunul lui și, curând, primele note din "Marea" de Debussy umplură habitaclul. Așadar, deschisese radio-ul, gândi Miranda, așteptându-se să schimbe postul.

Nu se întâmplă însă așa și, după câteva clipe, îi aruncă o privire scurtă. Mâinile lui se odihneau pe volan, și urmărea cu mișcări ale capului ritmul muzicii. Deci, îi plăcea Debussy ... Fata avu o mare surpriză în această privință. Fără să aibă vreun

motiv anume, presupusese că avea niște gusturi mult mai în acord cu violența caracterului lui. Totuși, dacă se gândea bine, nu era primul paradox pe care-l remarcase la acest bărbat. Astfel, în ciuda manierelor lui civilizate, o sărutase cu o pasiune absolut primitivă ...

Deschise brusc ochii, teribil de stânjenită la amintirea a ceea ce simțise. Doar stareade extremă slăbiciune putea să explice faptul că se abandonase astfel. Era dovada, dacă mai era necesară, că va trebui într-o bună zi să pozeze pentru Mueller. Acum, Thorpe îi oferea mâncare de milă, dar chinurile foamei vor reveni foarte curând s-o tortureze. Nu va putea rezista la infinit.

Miranda făcu instinctiv o grimasă. Fir-ar să fie, gândul de a poza pentru Mueller o dezgusta acum parcă mai mult decât azi-dimineață. Și când se gândea că Thorpe o mai credea în stare să ... să ...

Dar ce o interesa pe ea părerea unui necunoscut? Daniel Thorpe putea să creadă ce voiadespre ea! O privire îi fusese de-ajuns ca să o judece. Nici măcar n-o lăsase să-i explice.

– Am ajuns.

Ea ridică privirea. Thorpe oprise Mercedesul lângă un trotuar, într-un cartier vizibil înstărit.

Miranda se întoarse și privi prin geamul din spate, căutând cu disperare să identifice locul.

– Să mergem, domnișoară Stuart.

Se auzi un clinchet, ceea ce indica faptul că el descuiase portierele. Totuși, nu se mișcă, și Thorpe reluă pe un ton iritat:

– Grăbește-te, n-am toată ziua la dispoziție!

Miranda coborî încet din mașină, continuând să studieze împrejurimile. Cunoștea acest loc pentru că venise de câteva ori, cu blocul de schițe sub braț. Era un cartier superb, firește, despre care știa însă că n-avea niciun restaurant cu prețuri rezonabile.

Daniel veni lângă ea, apoi o luă de braț cu un gest nerăbdător.

– Nu te-am adus aici ca să faci turism.

– Dar unde mergem? întrebă ea lăsându-se condusă de-a lungul trotuarului.

Nu văd niciun restaurant ...

El nu răspunse nimic. Nu se zărea nici un restaurant, conchise ea, pentru simplul motiv că nu exista niciunul. Și clădirea spre care se îndreptau, cu siguranță n-avea restaurant. Era unul din hotelurile cele mai luxoase din Amsterdam. Fata încremeni în mijlocul trotuarului, atât de brusc încât el îi dădu drumul la braț și mai făcu vreo câțiva pași înainte să se oprească.

– Ticălosule! strigă ea. Credeai că va fi atât de ușor?

– Domnișoară Stuart ...

– Ce se întâmplă?Camera lui Mueller nu-ți convenea? Poate că nu era suficient de luxoasă pentru dumneata?

El se încruntă.

– Dar despre ce vorbești?

– Credeai poate că îți voi cădea în brațe când voi vedea cearșafuri de satin?

Pe buzele lui apăru un zâmbet rece.

– Cred că îți faci o idee falsă despre farmecele dumitale, domnișoară Stuart. În plus, se pare că ai memoria scurtă. Ți-am spus că n-am obiceiul să plătesc o femeie ca s-o am.

– În cazul acesta, ai putea poate să-mi explici de ce m-ai adus aici?

Ea aruncă o privire bănuitoare spre clădirea elegantă care se înălța în fața ei și adăugă:

– Este hotelul dumitale, nu-i așa?

– Ai o putere de deducție uluitoare.

– La fel cum am și capacitatea de a mirosi capcanele.

Se întoarse brusc, ceea ce era cât pe ce să fie o eroare. O prinse o ușoară amețeală, care însă se risipi repede.

– La revedere, domnule Thorpe.

El o ajunse cu ușurință.

– Nu fi proastă.

– Ți-am mai spus că nu sunt de vânzare!

– Perfect, pentru că nici eu nu sunt cumpărător.

Ea vru să se opună când o conduse spre hotel, dar Thorpe era prea puternic. O împinse literalmente în holul de la intrare.

– Este un restaurant aici, spuse el sec. O să mănânci ceva, după care te voi urca într-un taxi și ...

Thorpe nu spuse nimic când cei doi angajați de la recepție îl priviră curioși. Se împurpură ușor sub bronzul feței, dar le aruncă o privire care îi făcu pe aceștia să-și plece imediat ochii.

– Și nu vom mai auzi niciodată unul de altul, încheie el cu o voce mai scăzută. Asta îți convine?

– Perfect.

O prinse din nou de cot și o conduse către câteva trepte de marmură care duceau spre o încăpere cum Miranda nu văzuse decât în filme.

– Nu se vede niciun cearșaf de satin în zare, o ironiză el când intrară în sala de mese.

Miranda își umezi buzele, regretând că nu avea să-i dea o replică spontană. Nicio clipă nu-și închipuise că Thorpe o va aduce într-un asemenea loc. De fapt, nu-și imaginase absolut nimic. Dar dacă și-ar fi pus întrebarea unde avea de gând s-o ducă, cu siguranță s-ar fi gândit la o cafenea sau la un fast-food.

Un chelner în livrea făcea slalom printre mesele aranjate cu veselă prețioasă și se apropie de ei. Miranda își netezi stânjenită jacheta de mătase, al cărei aspect jerpelit i se părea acum mai evident ca niciodată. Privirea pe care i-o aruncă chelnerul era atât de insistentă încât se întrebă dacă nu cumva uitase vreo etichetă pe afară pe care să scrie "piața de vechituri."

– Bună ziua, domnule. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

– O masă pentru două persoane, te rog.

Chelnerul afișă un zâmbet forțat.

– Aveți o rezervare? întrebă el pe un ton suav.

Miranda simți mâna lui Daniel crispându-se pe brațul ei. El își plimbă privirea prin sala aproape goală și își îndreptă apoi atenția către chelner.

– Nu, n-am rezervare.

– Ah, făcu băiatul ridicând din umeri. În cazul acesta ...

– Ne vei găsi totuși o masă, bineînțeles ...

Miranda îl observă.

Vorbise pe un ton glumeț, dar privirea lui căpătase o duritate metalică, o autoritate care-i întărea și mai mult înfățișarea impresionantă.

I se păru că atmosfera înconjurătoare este încărcată de electricitate, impresie pe care trebuie să o fi resimțit și chelnerul, pentru că își retrase capul între umeri.

– Domnule Thorpe ... mormăi el, știu în apropiere o braserie excelentă care ...

– Nu există nicio problemă, îl întrerupse Daniel pe un ton glacial, fără să înceteze totuși să zâmbească. Nu-i așa?

Chelnerul înghiți în sec și încuviință.

– Nu, bineînțeles. Doar că v-aș fi dat o masă mai lângă fereastră, dacă ați fi avut rezervare. Dar am una mai în colț care...

– O masă lângă fereastră? repetă Daniel prefăcându-se că nu auzise continuarea. Ce idee excelentă! Tocmai am văzut una, acolo. Să mergem.

Chelnerul se întoarse cu un zâmbet crispat.

– Bineînțeles. Dacă doriți să mă urmați ...

Conversația încetă în timp ce traversau sala. Miranda simțea că toate privirile erau îndreptate spre ea și simți din nou acea senzație de jenă ca atunci când chelnerul o studiase. Merse totuși cu capul sus, dar inima îi bătea nebunește.

– Relaxează-te, îi șopti însoțitorul ei.

Se întoarse spre el, puțin mai liniștită. El mergea cu nonșalanță, obișnuit cu luxul și cu compartamentul lingușitor al chelnerilor. Simțindu-se ceva mai încrezătoare, Miranda oferi

tuturor privirilor o expresie amabilă dar fermă, astfel că, încetul cu încetul, fiecare își întoarse ochii spre farfuria lui. Zarva conversațiilor reîncepu, rupând tăcerea care devenise apăsătoare.

Miranda nu-și putu reține un oftat când se așeză. I se părea că făcuse un imens efort fizic.

– Este totul în ordine? întrebă Daniel, aplecându-se peste masă.

– Da, eu ...

Se întrerupse, își umezi buzele și reluă.

– Voiam să-ți mulțumesc.

– Pentru ce?

– Știi bine. Toți oamenii aceștia ... Nu-i ușor să ...

– Singurele dificultăți sunt cele pe care le creezi dumneata, o întrerupse el ușor iritat.

Apoi luă meniul din fața lui, ferindu-se de privirea Mirandei.

Aceasta ezită o clipă, apoi făcu la fel. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să mănânce repede și să plece cât mai curând. Thorpe o hrănea de milă, și era nepoliticos din partea ei să abuzeze de timpul lui.

– Ce vrei să iei?

Ea îl privi pe deasupra meniului. Expresia ostilă dispăruse de pe fața lui, și acum o privea cu o mină politicoasă, aproape curtenitoare. Desigur, aștepta ca ea să comande pentru a termina cât mai repede povestea asta ...

Fără vreun motiv anume, gândul acesta o deprimă.

– Domnișioară Stuart? Ai ales?

Ea își îndreptă din nou atenția asupra meniului înșirat pe patru pagini, într-un amestec amețitor de olandeză și franceză. Rândurile îi fugeau prin fața ochilor și-l închise cu un zgomot sec.

– N-are importanță, spuse ea ridicând din umeri. O salată va fi suficientă. Sau o friptură cu cartofi prăjiți. Sau un burger. Iau ce iei și dumneata.

Daniel încuviință și-i făcu semn chelnerului, care se apropie cu discreția unei fantome.

– O ceașcă de cafea pentru mine, te rog. Pentru domnișoara, o salată de somon proaspăt cu mărar, un antricot de miel și niște rață cu mere.

– Bine, domnule.

– A, voia și un hamburger.

Chelnerul ridică sprâncenele, mirat.

– Da, bineînțeles.

Daniel îi întinse cele două meniuri cu un zâmbet sigur pe el.

– O să comandăm desertul mai târziu.

– Îți bați joc de mine? întrebă Miranda furioasă, după ce chelnerul dispăru. N-o să reușesc să mănânc niciodată atâta!

Însoțitorul ei ridică din umeri.

– O să le cerem să-ți pună la pachet ce nu vei putea mânca. O să-ți prindă bine la cină.

– Foarte bine. Pentru că nu voi putea mânca nici jumătate din ceea ce ai comandat.

Își dădu seama repede că se înșelase. Prima înghițitură de salată declanșase o veritabilă reacție în lanț și i se părea că nu se

mai putea opri niciodată din mâncat. Vecinii de masă îi aruncau din când în când priviri stupefiate, dar ea nici nu-i băga în seamă, acordându-și un răgaz abia după ce termină și ultimul fel de mâncare.

– A fost delicios, declară ea oftând.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

– Mulțumesc. Îți mulțumesc mult.

– Nu ai exagerat deloc, comentă Daniel încruntat. Pur și simplu mureai de foame.

Fata râse discret, stânjenită.

– Oh, nici chiar așa, dar ...

– Ești americană, nu-i așa?

– Și dumneata la fel, dacă nu mă înțel ... Iată că măcar avem un punct comun.

– De cât timp ești aici?

– De patru luni.

Se opri, apoi se gândi că Daniel Thorpe fusese mai mult decât decât generos cu ea, așa că îi datora cel puțin adevărul.

– Dacă am venit la Amsterdam, începu ea, este pentru că orașul este cunoscut pe plan mondial ca ...

– Știu foarte bine pentru ce este cunoscut, domnișoară Stuart. Dar acest mod de viață nu este făcut pentru dumneata.

– Te înșeli. Asta încerc să-ți spun de când ne-am cunoscut. Eu ...

– Dar cum poți să faci asta? mormăi el ca și cum n-ar fi auzit-o. Sub pretextul că ești în căutarea libertății, îți pierzi independența fără să-ți dai seama.

Miranda se îmbujoră până-n vârful urechilor.

– Dacă ai catadicsi să mă asculți, eu ...

– Nu vei putea duce această viață boemă prea mult timp. Și nu te poți baza o veșnicie pe fizicul dumitale, oricât de fermecător ar fi acesta.

– Lucrez din greu, ripostă ea La fel de mult ca dumneata sau altcineva!

– N-am afirmat contrariul. Îmi imaginez că nu este ușor să treci de la un bărbat la altul.

Fata se prinse de marginea mesei strângând atât de tare încât degetele i se albiră. Hotărât lucru, tipul ăsta era de o aroganță insuportabilă!

– Nu, nu-i ușor, reluă ea gândindu-se la exigențele draconice ale profesorilor ei de pictură. Fiecare așteaptă de la tine altceva, și tu trebuie să-i mulțumești. Dar toți îmi spun că sunt foarte pricepută la ceea ce fac. Foarte ...

Scoase un ușor țipăt de durere când mâna însoțitorului ei căzu peste a sa.

– Mă doare! Încetează să ...

– Ah, Daniel, iată-te în sfârșit. Mă întrebam unde ai dispărut.

El îi dădu brusc drumul. Miranda nu-și ascunse surprinderea când Thorpe se ridică să întâmpine o femeie de o eleganță extraordinară, cu părul alb și cu ochi jucăuși.

– Mătușă Sophie, exclamă el cu un zâmbet vizibil forțat. Ce faci aici?

– Trebuia să ne întâlnim în apartamentul meu să bem ceaiul. Cum tu nu veneai, mi-am făcut griji și ...

Nu mi-o prezinți pe fermecătoarea ta prietenă, Daniel?

Urmă o clipă de tăcere, apoi el oftă și spuse:

– Mătușă Sophie, ea este Miranda Stuart. Domnișoara Stuart, dumneaei este mătușa mea, Sophie Prescott.

Miranda zâmbi timid.

– Încântată.

– Și eu, domnișoară, răspunse bătrâna doamnă. Haide, Daniel, unde-ți sunt bunele maniere? Nu mă inviți să stau cu voi?

– Miranda tocmai voia să plece.

– Povești! ripostă mătușa Sophie trăgându-și ea însăși un scaun de la o masă învecinată. Cu siguranță, poate să-mi țină companie cât timp îmi beau și eu ceaiul. Nu-i așa, domnișoară Stuart?

– Ei bine, aș ... aș fi încântată, dar ...

– Perfect. Acum, spuneți-mi unde v-ați cunoscut amândoi?

– Mătușă Sophie, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ești pictoriță, domnișoară Stuart?

Miranda făcu ochii mari.

– Exact, răspunse ea, stupefiată. Dar de unde știți?

– Draga mea, eu am petrecut mulți ani la Paris, plimbându-mă prin Montmartre. Pe vremea aceea, Hemingway locuia acolo. La fel și Chagall, Picasso ...

Zâmbi amintirilor, apoi reluă.

– M-ai dus cu gândul direct la zilele acelea fericite ... Arăți ca și cum ai fi ieșit chiar acum dintr-un atelier de pictură.

– Sau dintr-un apartament din Amsterdam, adăugă Daniel, sarcastic.

Mătușa lui încuviință vesel.

– Exact. De aceea te afli aici, draga mea? Ca să pictezi?

– Da, răspunse ea fără să-și ia ochii de la Daniel. Sunt studentă a Fundației Harrington.

– Fundația Harrington? Adevărat?

– Da ... Dar ...

– Am cunoscut un bursier de la Harrington, cu multă vreme în urmă.

Era prin 1924 ...

Bătrâna doamnă se întrerupse și privirea i se tulbură, dând trăsăturilor ei o bruscă aparență de vulnerabilitate.

– Sau poate în '34 ... Oh, Doamne, nu-mi mai amintesc. Este atât de departe ...

– N-are importanță, mătușă Sophie, zise Daniel cu o voce ciudat de blândă. Nu ne împiedicăm de câțiva ani acolo ...

– Aș vrea să-mi amintesc, dar ... Nu, ai dreptate n-are importanță! Spune-mi, domnișoară Stuart, bursele voastre de la Harrington ajung tot cu multă întârziere?

Miranda începu să râdă.

– Nu-mi spuneți că tot așa era și pe vremea dumneavoastră!

– Oh, ba da! Băiatul pe care l-am cunoscut nu știa niciodată dacă nu va sfârși prin a dormi în stradă. Din fericire, era un băiat învățat cu greutățile.

– Mătușă Sophie, nu sunt sigur că pe domnișoara Stuart o interesează cum ...

– Dar așa este, Daniel! Prietenul meu a avut noroc, până la urmă. Era foarte solicitat ca model. Apropo, sunt sigură că îți

rotunjești veniturile pozând pentru alți pictori, domnișoară Stuart. Mă înșel cumva?

– Nu, nu vă înșelați! exclamă Miranda. Exact asta fac!

Îl privi pe Daniel fără să clipească și adăugă pe un ton mai ponderat.

– Pictez, și când mi se ivește vreo ocazie, pozez. Este singurul mijloc de a mai câtiga ceva bani de buzunar.

După aceste afirmații, conversația luă o cu totul altă întorsătură. Bătrâna doamnă abordă un alt subiect și Miranda o urmărea cu interes, ascultând-o cu plăcere și râzând cu poftă la glumele sale. Dar în tot acest timp, un gând nu-i dădea pace.

"Iată-te în încurcătură, domnule Thorpe! Va trebui să-ți calci pe orgoliu și să-mi prezinți scuze ... De ce nu întorci capul spre mine? Aș vrea să-ți văd expresia pe care ..."

Își ținu brusc răsuflarea. El tocmai întoarse capul spre ea, ca un răspuns la dorință ei tăcută. Dar Miranda nu citi pe chipul lui Stânjeneala pe care se așteptase s-o găsească. Trăsăturile lui Daniel nu exprimau decât o furie greu stăpânită.

– Se face târziu, spuse el brusc, întrerupându-și mătușa în mijlocul frazei. Domnișoara Stuart trebuie să plece.

– Cât formalism! exclamă bătrâna doamnă pe un ton ușor supărat. Putem să-ți spuneam Miranda, nu-i așa?

– Da, eu ...

– N-ar putea rămâne la cină? insistă mătușa Sophie pe lângă nepotul său. Speram că ...

– Trebuie să plece, repetă Daniel. Nu-i așa, Miranda?

Vorbise pe un ton suav, dar amenințător în fond.

– Așa este, spuse fata împingându-și scaunul. La revedere, doamnă Prescott. Am ... am fost încântată că v-am cunoscut. Nu este nevoie să te ridici, domnule ThorpeCunosc drumul.

Daniel zâmbi ironic, se ridică și o conduse spre ieșire.

– Să mai vii să ne mai vizitezi! strigă Sophie.

Miranda nu avu timp să răspundă. Daniel aproape ridicând-o pe sus, o făcu să iasă din hotel și nu-i dădu drumul decât la intersecția următoare.

– De-a ce te joci? întrebă el cu maxilarul încleștat.

– Despre ... ce vorbești?

– Nu-ți este rușine să te folosești de amintirile unei bătrâne?

– Poftim?

– "Studentă a Fundației Harrington", zise el maimuțărindu-i vocea. Biata femeie ți-a întins o mână și dumneata ai apucat-o ... Ești tare, trebuie să recunosc. O excelentă actriță ... Aproape că te-am crezut și eu.

– Și totuși acesta este adevărul, protestă Miranda, simțindu-se la rândul ei cuprinsă de furie. Sunt pictoriță, ți-am mai spus!

– Știu, știu, ai spus că ești o artistă, zise el zeflemitor prinzând-o de umeri.

– Dă-mi drumul!

– Dar îți exersezi simțul artistic mai ales în pat!

Ea îl privi, apoi, îndemnată parcă de o forță supraomenească, se desprinse din strânsoarea lui și-i trase o palmă răsunătoare.

Urmă un moment de tăcere mormântală. Însuși timpul păru că se oprește în loc în timp ce pe chipul lui Daniel apăru o

expresie se surprindere, înlocuită foarte repede de nedumerire. Pe obrazul lui, urma palmei Mirandei trecu din roșu în alb, apoi se estompă progresiv.

– Ticăloaso ...

Ea vru să fugă, îngrozită de ceea ce citi în privirea lui, dar el a fost mai rapid. O prinse din zbor, o forță să se întoarcă și o lipi de el. Mâna i se pierdu în părul bogat și negru împiedicând-o astfel să facă cea mai mică mișcare.

– Joci un joc periculos, Miranda ...

– Dă-mi drumul! El o împinse spre un zid de cărămidă, zdrobind-o cu greutatea lui.

– Și mie îmi place să mă joc ... Dar numai ca să câștig ...

Buzele lui le acoperiră pe ale ei într-un sărut posesiv. Miranda vru să se zbată, dar era prinsă într-o adevărată menghină. Buzele lui Daniel o răneau căutând un răspuns pe care ea refuza să i-l dea.

– Va trebui să faci mai mult de atât dacă vrei să-ți meriți banii.

– Mă dezgușți! Ești un ...

El se aplecă și o sărută din nou, dar de data asta într-un mod cu totul diferit.

– Adevărat? șopti el lângă buzele ei. Chiar te dezgust?

Ea vru să-i răspundă afirmativ dar, prin același fenomen de neînțeles care o cuprinsese înatelierul lui Mueller, simți că se topește în brațele lui. Nu erabine, știa asta. Totuși, rațiunea îi spunea că nu putea să reziste valului de emoții care o copleșea. N-o mai țineau picioarele. Dacă Daniel n-ar fi ținut-o, s-ar fi prăbușit.

Buzele i se întredeschiseră și, cu un geamăt de plăcere, răspunse sărutului lui exigent. Se agăță de el cu aceeași energie de care se folosise, câteva clipe mai devreme, pentru a-l respinge.

El a fost acela care a rupt vraja. Se retrase și, preț de o clipă, Mirandei i se păru că citește în privirea lui reflectarea propriilor ei emoții. Dar curând, un zâmbet glacial deformă buzele lui Daniel Thorpe și ea înțelese că tot ceea ce se întâmplase nu fusese decât un duel al voințelor. Un duel pe care ea îl pierduse. Cum putuse să se abandoneze astfel? Era ... era ...

Daniel începu să râdă.

– Vezi că poți să fii și înțelegătoare, când vrei?

Miranda avu impresia că un vânt glacial se stârnise în ea. Energia disperării o împiedică însă să izbucnească în lacrimi.

– Sunt o actriță excelentă, ai spus chiar tu.

Îl văzu pe însoțitorul ei întunecându-se și adăugă pe același ton care se voia nonșalant.

– La revedere, domnule Thorpe.

El porni imediat după ea.

– Unde locuiești?

– Nu te privește.

O prinse totuși de cot și o conduse spre stația de taxiuri care se afla în fața hotelului.

– Dă-mi drumul! M-am săturat să te porți cu mine ca și cum aș fi o marionetă! Ești o brută!

– Unde locuiești? repetă el răbdător.

– Voi merge cu autobuzul!

Neluându-i în seamă protestele, Daniel deschise portiera unui taxi și o forță să urce.

– Dă-i adresa șoferului, îi ordonă el. Dacă ai vreuna, bineînțeles ...

Miranda îi aruncă o privire ucigașă apoi, obosită de această confruntare, se supuse. Însoțitorul ei de până acum trânti portiera și-i întinse câteva bancnote pe geam.

– Cred că sunt de-ajuns.

Fata nu avea nicio idee despre cum va reuși să plătească taxiul, dar refuză scuturând din cap.

– Nu-i vreau.

– Nu fi stupidă.

Bancnotele se împrăștiară pe bancheta din spate și Daniel bătu în capota mașinii, care demară. Miranda privi silueta înaltă pierzându-se în zare, apoi numără liniștită banii. O mie de guldeni. Erau destui cât să plătească taxiul și să mănânce o săptămână.

Sau, se mai putea spune, destui pentru a plăti serviciile unei prostituate de lux din cartierul roșu al Amsterdamului.

Capitolul 4

Mina se aplecă spre oglindă și își aplică atent un strat de luciu de buze. Se încruntă puțin, își umflă părul și apoi zâmbi cu un aer satisfăcut.

– Ura! Țineți-vă bine! Iată-mă! Ești gata, Miranda?

– Hmm ...

Mina se întoarse și aruncă o privire surprinsă prietenei sale. Aceasta, așezată pe pat cu un carnet pe genunchi, mușca nervoasă capătul unui creion nevinovat.

– Nu-mi spune că tot acolo ești!

– Ba da, mormăi Miranda.

– Dacă nu te grăbești, pierdem micul dejun.

– Mai lasă-mă două minute.

– Ești sigură că vrei într-adevăr să faci asta?

Miranda ridică privirea de pe carnet.

– Ce? Să-i înapoiez banii lui Daniel Thorpe? Bineînțeles. Nu m-am răzgândit.

Dar nu reușesc să găsesc câteva cuvinte să-i scriu.

– N-ai decât să-i scrii: "Dragă domnule Thorpe, iată banii dumitale. Colega mea de cameră crede că sunt nebună să ți-i înapoiez. Cu prietenie, etc ... etc ..."

– Și la urma urmei, de ce ar trebui neapărat să-i scriu ceva?

Miranda dădu din cap mulțumită, îndepărtă carnetul și puse banii într-un plic.

– Este de-ajuns să-i scriu numele pe plic, declară ea lipindu-l. Va ști că sunt de la mine.

– Nu neapărat. Ai zis că este bogat, nu?

– Am zis că părea bogat. Dar ce legătură are?

– Ai mai spus și că donează mulți bani pentru opere de caritate. Poate că nu eștisingura cauză salvată? Poate că a ajutat și alte persoane?

– Eu nu sunt o operă de caritate, și cu atât mai puțin o cauză salvată, declară Miranda ridicându-se brusc. Mai degrabă mor de foame!

Mina îi zâmbi malițios.

– Atenție la ce spui. Vreun spirit rău ar putea să-și propună să-ți îndeplinească dorința.

– Da, ai dreptate. Haide mai bine să mâncăm. Aroma aceasta de brioșe calde mă înnebunește.

– Așteaptă! Fă-mi plăcerea și mai povestește-mi o dată ce s-a întâmplat ieri. Te-ai dus așadar la Mueller și ...

– Credeam că întârziem la micul dejun?

– Haide, te rog ...

– Nu.

Miranda zâmbi pentru a-și mai îndulci refuzul, dar scuturã negativ din cap.

– Ți-am povestit ieri de cel puțin zece ori. De ce s-o mai iau de la capãt?

– Vreau doar sã vãd dacã evenimentele capãtã un sens diferit, la lumina zilei.

Miranda privi expresia imploratoare a Minei, apoi ridicã ochii spre cer și oftã.

– Bine. Dar este pentru ultima datã! Ultima datã, mã auzi?

– Da, de acord.

– Bun. Ce vrei sã știi?

– Totul.

– M-am dus la apartamentul lui Mueller ...

– Da, da, te-ai dezbrãcat, apoi a apãrut tipul ãsta și i-ai cãzut în brațe.

Miranda simți un nod în stomac. Preț de o clipã, se revãzu în acea cameră, pe jumãtate goalã, sub privirea hipnoticã a lui Daniel Thorpe.

– Nu așa s-a petrecut, rãspunse ea.

Se îndreptã spre fereastrã, se așeză cu coatele pe pervaz și reluã povestea pe un ton posac.

– Nu reușeam sã mã hotãrãsc. Trebuia sã rãmân? Sã plec? În acel moment, a nãvãlit Daniel Thorpe în încãpere.

– Și tu ai leșinat.

– Exact.

– Când te-ai trezit, el ți-a propus sã te ducã la un doctor. Așa este?

Miranda ezită. Spusă de prietena ei, povestea părea de o simplitate copilărească. Evident, nu-i vorbise despre ceea ce simțise când Daniel Thorpe o sărutase ...

– Ai dreptate, reluă Mina, ironic. Thorpe ăsta al tău este o adevărată brută: te prinde din zbor înainte să cazi pe podea, se oferă să te ducă la un doctor ...

– Nu-i chiar atât de simplu.

– Haide, Miranda, ți-a sărit în ajutor ca un viteaz cavaler. Ți-a oferit apoi o masă, ți-a plătit taxiul să te întorci acasă și ți-a lăsat destui bani să ...

– N-ai fost acolo, o întrerupse ea. Era foarte ... condescendent, grosolan și ... înfumurat.

– Dar el nu este din lumea noastră! Nu este un artist, un pictor, ceva! ... Poate nu știe că a poza nu este un păcat capital.

– Nu-i nevoie să fii neapărat artist ca să știi asta, replică Miranda cu o iritare crescândă. Oricum, trebuie să se priceapă în materie de artă. Altfel, de ce s-ar fi dus la Mueller?

– Bună întrebare, încuviință Mina pocnind din degete. Nu l-ai întrebat?

– Pe moment, nu m-am gândit. Totul era atât de confuz ...

– Pentru că te-a sărutat? Haide, nu ți se întâmplă pentru prima oară, totuși!

"Dar nu am reacționat niciodată cum am făcut ieri", gândi Miranda.

Gândul acesta îi răsună atât de puternic în minte, încât i se păru că-l rostise cu voce tare. Îi aruncă o privire șovăitoare Minei, apoi se întoarse din nou spre fereastră.

– Era insuportabil, declară ea.

– Dar l-ai pus în temă, nu-i așa? I-ai explicat adevăratul motiv al prezenței tale acolo?

– Am încercat, dar nici măcar nu m-a ascultat. Oricum, nu-mi pasă. Poate să creadă ce vrea.

– Apropo ... Asta îmi amintește că și Mueller s-a gândit la tine ieri.

Miranda se răsuci brusc.

– Poftim?

– M-am întâlnit ieri cu el. Mi-a spus că este foarte supărat că nu te-ai dus.

– Am fost. Doar că m-am răzgândit.

– Asta i-am spus și eu. Dar a considerat-o ca pe un afront personal. Tot mormăia ceva despre fetele astea neserioase care ar merita să fie puse la locul lor ...

Miranda râse sarcastic.

– N-o să mă simt totuși vinovată pentru că n-am pozat pentru acest porc!

– Habar n-am. Vinovăția îmbracă uneori forme ciudate. Crezi că, pentru că s-a simțit vinovat, Thorpe ți-a dat toți acești bani?

– Thorpe, vinovat?

Miranda scutură din cap și se sprijini din nou cu coatele pe pervaz, jucându-se distrată cu frunzele anemice ale unei mușcate aflată acolo.

– Nu, continuă ea. Încerca pur și simplu să mă umilească.

– Dându-ți o mie de guldeni? Dacă asta este imaginea ta despre umilință ...

Mina se întrerupse, dar Miranda nu observă. Se gândea la ce-i spusese prietena ei. David Thorpe, vinovat? Nu, cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea i se părea mai ridicolă.

– Hmm ... Miranda?

– Daniel Thorpe n-a avut niciodată vreun sentiment de vinovăție, în toată viața lui.

– Miranda ...

– Este genul de bărbat care crede că poate cumpăra totul, chiar și femeile. Dar pe mine n-o să mă aibă. Nici pentru niște amărâți de o mie degulden, în orice caz, adăugă ea întorcându-se, cu zâmbetul pe buze. Eu merit mai mult ...

Zâmbetul i se evaporă rapid. Daniel Thorpe stătea în prag și observa scena, vizibil amuzat.

– Continuă, te rog, spuse el politicos. Care este prețul dumitale, domnișoară Stuart?

Miranda roși până-n vârful urechilor și se întoarse spre Mina, care ridică din umeri încurcată.

– Am încercat să-ți spun ...

– Sper că nu vă deranjez? spuse Daniel cu un zâmbet amabil. Știu că este încă devreme, dar ...

Părea foarte sigur pe el, ca și cum ar fi făcut o vizită unor vechi cunoștințe.

– Ce cauți aici? întrebă cu răceală Miranda.

– Speram să te găsesc înainte să te apuci de treabă. Știu că timpul îți este foarte prețios.

– Ce vrei, domnule Thorpe?

– Puțină ospitalitate, mai întâi. Nu m-ai invitat să intru ...

– Nu. Și nici nu te invit.

Daniel zâmbi și intră în încăpere cu un mers nonșalant. Era îmbrăcat mai puțin elegant ca ieri. Niște blugi negri îi scoteau în evidență picioarele lungi și nu purta decât o cămașă albă, fără haină. Totuși, chiar și așa, emana o eleganță naturală.

Miranda se surprinse că-l examina cu încântare și se reculese imediat.

– Domnule Thorpe ...

– Daniel. Nu este nevoie să fim atât de formali, nu-i așa, Miranda? Nu și după ce am împărtășit.

– Domnule Thorpe ...

Fata se întrerupse și roși toată, atât de furie cât și de jenă. În timpul acesta, Mina o privea cu un interes fățiș.

– N-am timp de pierdut, reluă ea în sfârșit. Colega mea și cu mine, tocmai ne pregăteam să ieșim. Nu-i așa, Mina?

– Păi ... eu ... da.

– Mina ...

Numele, rostit de Daniel, păru dintr-o dată de o delicioasă muzicalitate. Se întoarse spre ea și îi adresă un zâmbet strălucitor.

– Fermecător prenume, spuse el întinzându-i mâna. Sunt încântat să te cunosc. Eu sunt ...

– Oh, știu cine ești ...

Mina făcu ochii mari dându-și seama de gafă, și adăugă cu o voce tremurată:

– Miranda mi-a vorbit mult despre dumneata, domnule Thorpe.

– Spune-mi Daniel, te rog.

Miranda ridică ochii spre cer, exasperată. Vru să intervină, dar prietena ei era deja într-o lungă conversație cu Daniel, care arăta cel mai viu interes spuselor ei. Îi cerea chiar detalii. De unde venea? Ce făcea la Amsterdam? Ce studia? O mulțime de întrebări cărora Mina le răspundea bucuroasă, cu o voce de fetiță timidă pe care Miranda nu i-o auzise până acum.

– Mina! exclamă ea după câteva minute insuportabile. O să întârziem.

Daniel le privi pe rând.

– Vă reține, cumva?

– Da, răspunse Miranda.

– Nu, răspunse Mina în aceeași clipă.

Văzu expresia furioasă a prietenei sale și se corectă:

– În fine, nu-i nimic foarte important. Ne duceam pur și simplu la micul dejun ...

– Ah, bine. În cazul acesta, îi voi răpi Mirandei câteva minute. Dacă nu te deranjează, firește, Mina ...

– Oh, nu, deloc.

Miranda își văzu prietena îndepărtându-se spre ușă, cu un zâmbet visător pe buze. Perspectiva de a rămâne singură în compania lui Daniel Thorpe i se păru dintr-o dată insuportabilă.

– Mina, așteaptă!

Colega ei o privi acuzator când Miranda o ajunse în prag.

– M-ai mințit, îi șopti Mina. Mi-ai spus că este un bădăran! Este frumos ca un zeu și absolut fermecător.

– N-am spus niciodată că este un bădăran.

Dar oricum, te înșeli. Nu este deloc fermecător și ...

– Mă bucur că te-am cunoscut, Mina.

Aceasta roși și-i răspunse peste umărul prietenei sale:

– Și eu, domnule ... Daniel.

Apoi își îndreptă atenția spre Miranda și-i spuse pe un ton de reproș:

– A făcut tot drumul ăsta să vină să te vadă. Ai putea măcar să fii politicoasă.

Fără să mai aștepte răspuns, se întoarse și dispăru pe culoar. Miranda oftă, își compuse o atitudine hotărâtă, numără în gând până la zece și în sfârșit se întoarse.

– Dar știu că ai tupeu. Cum îndrăznești să vii aici?

Zâmbetul pe care-l afișase pentru Mina dispăru de pe chipul lui Daniel, și acum stătea în mijlocul camerei, cu o expresie întunecată.

– Ți-aș fi telefonat cu plăcere, dar nu ești în cartea de telefon.

– Bineînțeles că nu sunt. N-am telefon.

– Adevărat? Dacă stau să mă gândesc, este surprinzător. Credeam că este o unealtă indispensabilă în munca ta.

Miranda scrâșni din dinți, refuzând să muște momeala.

– Te întreb din nou: ce vrei?

El nu-i răspunse și începu să se plimbe prin încăpere, oprindu-se să privească din când în când pânzele aflate peste tot. Apoi se îndreptă spre locul unde se aflau tablourile Mirandei.

– Acestea sunt ale tale.

Nu era o întrebare, ci o constatare. De unde știa oare?

Miranda încuviință fără tragere de inimă.

– Da. Aș vrea să le lași în pace.

Ignorând-o total, el luă un mic tablou ce reprezenta niște case pe marginea canalului.

– Nu m-ai auzit? se enervă ea. Ți-am spus să le lași în pace ...

– Acesta este foarte reușit, remarcă el privind cu atenție pictura. Da, foarte reușit ...

Miranda nu se putu abține să simtă un fior de plăcere. Tabloul acesta era preferatul ei, unul dintre acelea care-i reușiseră foarte bine. Dar mândria ei se risipi repede. Daniel Thorpe era chiar ultimul om de la care aștepta complimente.

– Ar trebui să fiu măgulită, domnule Thorpe? Ești cumva vreun critic de artă?

El se întoarse spre ea și zâmbi.

– Singurul lucru pe care știu să-l recunosc în materie de artă, este ce-mi place și ce nu-mi place.

– Ce căutai la Mueller? îl întrebă brusc Miranda, amintindu-și întrebarea Minei.

El ridică nonșalant din umeri.

– Să spunem că făceam un serviciu unui vechi prieten.

Puse pânza la loc și luă alta.

– Chiar ai talent!

Miranda resimți din nou acel val de plăcere, pe care însă se grăbi să-l stăvilească.

– Sunt pictoriță, răspunse ea sec. Asta încercam ieri să-ți spun. El îi aruncă o privire seducătoare, pe care începea s-o recunoască.

– Și presupun că ești într-adevăr și studentă a Fundației Harrington ...

– Da.

– Hmm ...

Începu din nou să se plimbe prin încăpere, apoi se opri în fața picturilor Minei.

– Acestea sunt lucrările colegei tale?

– Da. Ascultă, domnule Thorpe ...

– Este mai puțin talentată decât tine, nu-i așa?

– Avem stiluri diferite, atâta tot.

Miranda zări plicul pe care-l pregătise și găsi astfel un mijloc de a pune capăt acestei discuții neplăcute.

– Poftim, zise ea întinzând plicul. Sunt ai tăi.

– Ai mei?

– Da. Sunt banii pe care mi i-ai dat ieri în taxi, mai puțin prețul cursei.

El făcu un gest vag.

– Nu-i vreau.

– Ei bine, nici eu, replică ea aruncându-i plicul la picioare. Acum, ieși de aici.

– Câtă agitație! Nu te interesează motivul vizitei mele aici?

– Nu mă interesează. Ieși.

El nu se clinti.

– Am venit să-ți fac o propunere.

– Inutil. N-o să mă culc cu tine nici pentru tot aurul din lume.

El făcu ochii mici.

– Nici eu cu tine.

Daniel făcu un pas înainte și reluă discuția pe un ton suav.

– Dacă aș fi vrut să te am, aș fi făcut-o deja.

– Nu ... n-ai auzit ce ți-am spus? Ieși de aici sau ... sau ...

– O să țipi?

Începu să râdă și continuă:

– M-am întâlnit cu proprietăreasa voastră când urcam. Mi-a spus că bărbații nu sunt admiși în camere, dar i-am spus că sunt vărul tău din America și că voiam să-ți fac o surpriză. Dacă o să țipi, voi fi obligat să spun adevărul, acela că nu mă cunoști decât de ieri. Voi adăuga căm-ai invitat aici făcându-mi tot felul de promisiuni, dar că te-ai răzgândit în ultima clipă.

Miranda pipăi în spatele ei, găsi speteaza unui scaun și se sprijini de ea.

– Nu ... N-o să te creadă.

– Vrei să încerci?

– Ce ... ce vrei?

– Așa-i mai bine.

El se sprijini de perete și stătu astfel, cu brațele încrucișate.

– Vreau să-ți fac o ofertă.

– Nu mă interesează nimic din ce ai putea să-mi oferi.

– Nici chiar de lucru?

Ea îl privi, uluită.

– Poftim?

– Ceva de lucru. N-ai uitat totuși ce înseamnă asta, nu-i așa?

– Nu văd ce gen de muncă mi-ai putea ...

– Am nevoie de o doamnă de companie.

– Glumești? Fir-ar să fie ... Ieși!

Daniel n-o băgă în seamă și continuă pe un ton mieros.

– M-am exprimat greșit. Mătușa mea are nevoie de o doamnă de companie și i-a intrat în cap că tu ai fi persoana ideală.

Miranda se încruntă.

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre trei sute de dolari pe săptămână. În plus, vei avea casă și masă. Casă care, precizez, se află la Paris.

– Dacă-i o glumă ...

– Nu este o glumă, ci o idee a mătușii Sophie. Am încercat s-o fac să se răzgândească, dar n-a vrut să audă.

Râse sarcastic și adăugă:

– Și când mă gândesc că, de luni de zile, încerc s-o conving să-și ia o doamnă de companie! Și iată că te-a ales tocmai pe tine! De ieri, nu vorbește decât despre tine. Miranda-n sus, Miranda-n jos ...

Fata se mai îmbună puțin.

– Și eu o apreciez mult. Dar nu sunt infirmieră.

– Sophie nu are nevoie de infirmieră. Dacă ar fi fost cazul, aș fi făcut-o să accepte una. Se simte absolut perfect, doar memoria îi mai joacăuneori feste. I se întâmplă să-și amintească mai ușor evenimente din urmă cu patruzeci de ani decât ce a făcut în dimineața asta, de exemplu. Nu ... Problema este că se simte singură. De aceea am și adus-o la Amsterdam. N-am vrut s-o las singură la New York.

– New York? Dar ai spus Paris ...

– Eu locuiesc la New York, îi explică el.

Și, de câțiva ani, Sophie locuiește cu mine. De când ...

Ezită o clipă, apoi adăugă:

– De când fiul ei a murit.

– Fiul ei?

– Singurul ei fiu, da. A dus o viață cam agitată și ...

Tăcu brusc și aruncă spre Miranda o privire pătrunzătoare. Ea avea neplăcuta impresie că vedea până-n adâncul sufletului ei.

– La întoarcere, ne oprim la Paris. Sophie are acolo un apartament, pe care n-am putut s-o conving să-l vândă.

– Este foarte interesant, dar...

Cu un gest, o făcu să tacă.

– Problema este următoarea: mătușa mea are nevoie de companie. Și te-a ales pe tine.

– Deduc de aici că faptul de a-și face o părere despre oameni fără ca măcar să-i cunoască, este o trăsătură de familie?

– Crede-mă, am încercat s-o conving că nu face o alegere bună.

– Da, sunt sigură.

– Dar prefer să fii alături de ea decât s-o știu singură. Eu am de rezolvat niște afaceri la Paris. Voi lipsi trei zile.

Miranda dădu din cap și se îndreptă spre ușă.

– Mă bucur că mătușa ta și cu tine ați ajuns la această concluzie fără să mă consultați. Aș fi vrut să vă ajut, dar bursa mea ...

– Este valabilă în toate capitalele europene.

Fata se întoarse brusc.

– De unde știi?

– Am verificat.

Umerii Mirandei se încovoiară. El avea dreptate, pe toate planurile. Fundația Harrington va continua să-i plătească bursa, chiar și la Paris. De altfel, acesta fusese orașul pe care-l alesese prima oară, înainte ca posibilitățile ei financiare să facă din Amsterdam o destinație mai rezonabilă. Își permisese de altfel să petreacă ultimele două luni din anul universitar în Franța, un vis pe care contul ei în bancă îl resimțea serios.

Oftă. Paris ... Luvru ... Orangerie ... Muzeul Rodin. Așadar, bursa ei, plus trei sute de dolari pe săptămână, casă și masă. Era o afacere formidabilă!

Dar nu putea să accepte. Era peste puterile ei să suporte prezența lui Thorpe.

– Nu va fi o muncă foarte obositoare, insistă el. Vei fi liberă în cea mai mare parte a zilei. Vei putea studia, picta, citi, pe scurt, tot ce vei dori. Și firește, nu vei mai avea grija banilor.

Miranda închise ochii. Preț de o clipă, ideea i se păru chiar realizabilă.

– Bineînțeles, va trebui să rupi cu Mueller.

Ea se trezi ca dintr-un vis.

– Poftim?

– Nu este cazul să mai continui să minți. El mi-a povestit despre ce făceați împreună.

Fata n-ar fi putut să spună ce o rănea mai mult: enorminatea minciunii sau credulitatea lui Thorne.

– Eu nu ... niciodată ... nu este adevărat! se bâlbâi ea.

Mueller este furios pentru că ... eu ...

Tăcu. De ce avea nevoie să se justifice, la urma urmei?

– Vezi deci că nu sunt persoana ideală pentru mătușa ta, reluă ea pe un ton glacial.

– Tocmai despre asta am încercat s-o conving.

– Dar nu te-a crezut ...

Mă rog, sunt nevoităs-o dezamăgesc. Sunt măgulită de propunerea ei, dar ...

– Cinci sute pe săptămână.

Miranda înghiți cu dificultate.

– Cinci sute de ... dolari? spuse ea încet.

– Pe săptămână.

Pe buzele lui Thorne apăruse un zâmbet lacom. Miranda ezită, apoi scutură tare din cap.

– Nu.

– Perfect, zise el cu o voce atât de blândă încât devenea amenințătoare.

Va trebui deci să trec la o metodă mai dură. De cât timp ... pozezi, Miranda?

Ea se retrase până când simți ușa în spate. Daniel nu se clintise din loc și se afla în cealaltă extremitate a încăperii.

– Nu ... nu te privește.

– Pe mine? Nu. Dar s-ar putea să intereseze autoritățile.

– Po ... Poftim?

– N-ai bani, ceea ce este în defavoarea ta. În consecință, muncești, deși n-ai niciun permis de muncă. Țț – Țț – Țț ...

Miranda vru să râdă, dar simțea un nod în gât.

– Eu ... nu fac nimic rău. Nu este ca și cum aș munci într-o uzină, sau într-un magazin.

– Este exact același lucru, reluă sec Thorpe.

– Dar e ridicol!

– Ridicol? O să-ți spun eu ce e ridicol: îți ofer o muncă cinstită, bine plătită, precum și posibilitatea de a merge la Paris și tu refuzi.

Ea îi susținu privirea fără să clipească, tremurând de furie dar luptând să-și ascundă tulburarea.

Nu mai întâlnise până acum un asemenea om. Era de-a dreptul nemilos.

Un veritabil bloc de gheață și avea o bucată de piatră în loc de inimă.

– Așadar? Ce să-i spun Sophiei?

Miranda își duse nervoasă mâna la gât. Sub degetele ei, pulsul îi bătea nebunește.

– Aștept ...

Ușa se întredeschise, și Mina își vârî capul înăuntru.

– Deci, voi doi? Îmi pare rău că vă întrerup, dar ...

Tăcu după ce-i privi bine, apoi reluă pe un ton stânjenit.

– Totul e-n regulă?

Miranda respiră adânc.

– Bineînțeles, spuse ea cu un zâmbet pe cât de larg, pe atât de forțat. Domnul Thorpe tocmai pleca.

Daniel rămase îndelung nemișcat, apoi se apropie de ușă fără să-și ia ochii de la ea.

– Da, plec, spuse el pe un ton îngrijorător.

Dar voi reveni, poți să fii sigură.

Miranda îl privi dispărând în întunericul coridorului. Știa că o să-și țină promisiunea.

Și, fără un motiv anume, gândul acesta trezi în ea un ecou ciudat.

Capitolul 5

Miranda n-avea deloc poftă de mâncare. În fața ei, Mina devora cu poftă o friptură de vacă și cartofi prăjiți. Câștigase ceva bani în ziua aceea pozând pentru doi pictori, și vrusese să sărbătorească evanimentul invitând-o la un mic restaurant de lângă casa lor.

Miranda își dădu la o parte farfurie și oftă. Îi era imposibil să înghită ceva.

De ieri, amenințarea abia voalată a lui Thorpe îi răsuna neîncetat în cap: "Mă voi întoarce ..."

– Nu mănânci?

Ea clipi ca trezită din vis. Lingându-și degetele, Mina trăgea cu ochiul la farfuria ei, de care ea nu se atinsese.

– Încă sunt sătulă după prânzul de ieri, răspunse Miranda râzând. Ia și farfuria mea. Eu o să iau o cafea.

– Ești sigură?

– Haide, știu că mori de poftă.

Mina ezită o clipă, apoiluă farfuria și începu să mănânce cu o poftă surprinzătoare.

– Într-o zi, mormăi ea între două înghițituri, vom fi bogate și celebre. O să mâncăm caviar la fiecare masă.

– Așa. Continuă să visezi.

– Bineînțeles, eu nu voi fi niciodată la fel de bogată ca Daniel...

Miranda se întunecă.

– Chiar este nevoie să vorbești despre el? Prietena ei ridică din umeri și înghiți trei cartofi lungi prăjiți dintr-o dată.

– Iartă-mă, mi-a scăpat. Deși mă mândream că până acum n-am vorbit despre acest Thorpe al tău.

– Nu este Thorpe *al meu.* Și nu-ți lăsa imaginația să zburde. Poate că nici nu este atât de bogat pe cât crezi. Nu doar pentru că locuiește într-un hotel ca un palat poți să spui că este milionar. Astăzi, toate hotelurile fac prețuri speciale pentru oameni de afaceri.

– Știu, dar ...

– Și o să te plătesc, dacă este nevoie, să nu mai pomenești de măgarul ăsta în prezența mea.

– Bine, uită ce am spus. Să ne terminăm cina în liniște.

Miranda își privi cu îndoială prietena apoi, după câteva secunde, încuviință sec.

– Perfect. Așa să fie.

Urmă o tăcere stânjenitoare, întreruptă doar de clinchetul veselei. La sfârșit, nemaiputând să se abțină, Miranda își puse ceașca de cafea pe masă și oftă.

– Iartă-mă că am fost așa de repezită. Sunt ... sunt puțin nervoasă, atâta tot.

Mina zâmbi compătimitor.

– Înțeleg. Te preocupă mereu problemele astea cu banii.

– Da. De fapt, am luat o hotărâre. Mă voi duce la Mueller și-mi voi cere scuze că am lipsit de la întâlnirea noastră de zilele trecute.

– Vrei să spui că ...

– Vreau să spun că am fost ridicolă nevrând să pozez pentru el. La urma urmei, tu ai făcut-o și încă n-ai murit, stai cu mine de vorbă.

Mina se sprijini de speteaza banchetei de vinil.

– Dacă într-adevăr asta vrei ...

– Am cumva de ales?

Colega ei de cameră păru pe punctul de a spune ceva, apoi renunță și întinse mâna spre cafetieră.

– Ce este? întrebă Miranda. Ce ai vrut să spui?

– Nimic, n-are importanță. Nu ți-ar plăcea ideea mea.

– Dacă m-ar ajuta să evit să pozez pentru Mueller, aș adora-o.

Mina respiră adânc, apoi spuse repede:

– Cred că ar trebui să-l suni pe Thorpe și să-i spui că păstrezi cei o mie de guldeni.

– Ce? Ești complet nebună!

– Vezi? Ți-am spus că ...

– Tocmai îți cereai scuze că vorbiseși despre el acum cinci minute și iată că iarăși îl pomenești!

– Ascultă, eu nu știu ce s-a întâmplat ieri dimineață, dar ...

– Nu, nu știi ce s-a întâmplat.

– Dar oricare ar fi problema ...

Miranda puse brusc ceașca de cafea pe masă. Câteva picături săriră pe suprafața lucioasă a mesei.

– Foarte bine! Îți voi povesti! Îți voi spune ce dorea minunatul tău domn Thorpe: mi-a propus o slujbă, apoi, când am refuzat-o, m-a șantajat! Ești mulțumită?

Mina făcu ochii mari.

– O slujbă? Ce fel de slujbă?

– Dar ce importanță are? N-ai auzit ce ți-am spus? M-a șantajat pentru că l-am refuzat! M-a amenințat!

– Cum adică, te-a amenințat? Fizic?

– Nu, răspunse Miranda, chiar dacă nu era prea sigură de asta. I-a intrat în cap că suntem niște infractoare ...

– Infractoare?

– Dă-mi voie să termin. Afirmă că n-avem dreptul să lucrăm. Nu avem permis de muncă.

– Dar ...

– Să pozăm, îi explică iritată Miranda. Viza noastră ne interzice să ne atingem de vreo remunerație în țara asta. Cel puțin, teoretic. Pentru că eu chiar nu văd ce ar putea face Thorpe să ...

– Probabil că are tot ce ar vrea.

– Fir-ar să fie, Mina, este și el o ființă umană absolut normală! Poate că tu îi atribui puteri supranaturale dar ...

– Miranda.

– Dacă ți-am sugerat să accepți banii lui Thorpe ...

– Iarăși povestea asta!

– Am făcut-o pentru că știu că este foarte bogat! izbucni Mina.

Mai mulți clienți se întoarseră spre ele, și cele două fete se înroșiră.

– De unde ai aflat? mormăi Miranda după câteva clipe.

– Am luat prânzul la facultate cu câțiva studenți în economie. Unii dintre ei auziseră vorbindu-se de Thorpe. Știi cum i se spune? Domnul Midas, pentru că tot ce atinge se transformă în aur! Tipul ăsta este multimilionar!

Miranda se mai relaxă puțin.

– Multimilionar?

– Este multi-arhi-milionar! Asta înseamnă că atunci când o astfel de persoană vrea ceva, toată lumea este de acord. Banii deschid toate ușile.

Dacă hotărăște să-ți pună bețe-n roate ...

Mina continua să vorbească, dar Miranda n-o mai asculta. Zgomotul discuțiilor se mai potolise, în timp ce vocea gravă răsuna fără încetare în capul ei: "Mă voi întoarce. Mă voi întoarce. Mă voi întoarce ..."

Ea scutură din cap, vrând să scape de aceste cuvinte obsedante. Încercă să se convingă că vorbise sub imperiul furiei, atâta tot. Nu va merge totuși până la ...

Un fior rece îi trecu pe șira spinării. Își aminti felul cum o îmbrățișase, cum o sărutase cuceritor, și extazul vinovat pe care-l resimțise. Apoi, își aminti acel moment terifiant și excitant

totodată, când se întrebase dacă voia cu adevărat o companie pentru mătușa sa, sau venise cu titlu personal pentru a ...

– Miranda! Miranda!

Ea clipi des și își îndreptă atenția spre Mina, care o observa cu îngrijorare.

– Ai făcut o dramă din toate prostiile astea, zise ea pe un ton care voia să pară detașat. N-o să se întâmple absolut nimic.

– Dați-vă mai încolo, fetelor.

Ridicară amândouă ochii. Tocmai apăruse Billy Kemper, cel de al treilea bursier al Fundației Harrington. Acesta se lăsă să cadă pe banchetă, cu aerul omului care poartă toate poverile lumii pe umerii lui fragili. Apoi, oftă de îți sfâșia sufletul și declamă pe un ton shakespearian:

– Am trăit ziua cea mai nenorocită din viața mea.

Miranda nu-și putu reține un zâmbet. Billy era mereu cufundat într-o melancolie pe care el trebuia s-o fi considerat romantică, dar care de obicei era deprimantă. De data asta, poate că poveștile lui nemaipomenite se vor dovedi distractive. Îi făcu cu ochiul Minei și întrebă:

– OK. Ce ți s-a mai întâmplat, de data asta?

Câteva minute mai târziu, niciuna dintre fete nu mai zâmbea. Ascultau speriate cum le povestea despre vizita surpriză pe care i-o făcuse Emil Dorfman, corespondentul Fundației Harrington în Olanda.

– A fost foarte politicos, ca de obicei. Dar mi-a pus o mulțime de întrebări bizare. "Lucrezi cumva, Billy?" și eu i-am răspuns că nu, bineînțeles. Dar el știa foarte bine că-l mint. Am lucrat ceva,

pe ici pe colo, dar nimic foarte important. Am făcut mai ales instalații sanitare. L-am ajutat chiar și pe Dorfman când i s-a spart o țeavă, fir-ar să fie. Se simțea parcă ... stânjenit că trebuie să mă chestioneze. Mi-a spus că noi nu avem dreptul să obținem vreun venit atâta timp cât suntem aici. La tine a fost, Miranda?

Aceasta scutură negativ din cap.

– O să treacă și pe la tine. Mi-a explicat destul de vag că nu știu ce autoritate l-a îndemnat să ne controleze activitățile. Dacă este adevărat, ne-am ars cu toții. Doar cu bursa, nu poți să supraviețuiești aici.

Miranda se redresă brusc. Un nume îi veni în minte, și tonul disprețuitor cu care îi vorbise.

– Thorpe.

Mina o prinse de mână.

– Așteaptă! Nu trage concluzii pripite.

Fata n-o luă în seamă și-l împinse cu umărul pe Billy.

– Ridică-te, trebuie să plec.

– Hai! Dar ce am zis?

– Nimic. Lasă-mă să trec odată!

Billy se dădu la o parte, stupefiat. Miranda își luă haina din cuier și se îndreptă spre ieșire fără să mai spună un cuvânt. Mina o ajunse din urmă pe trotuar și o prinse de mânecă.

– Nu face prostii. Calmează-te.

Miranda se răsuci și-i aruncă o privire ucigașă.

– Cum îndrăznește? Nemernicul! Cine se crede?

– Se crede ceea ce este, dacă vrei părerea mea: un bărbat influent.

– O să mai vedem noi!

Se desprinse de Mina și dispăru grăbită în noapte. După câteva minute de mers totuși, mânia i se mai risipi. Își ridică gulerul hainei, își vârî mâinile în buzunare, regretând că nu se îmbrăcase mai călduros. La ce distanță se afla hotelul lui Thorpe? La vreo zece– douăzeci de minute de mers pe jos? La o jumătate de oră?

Miranda se opri în mijlocul trotuarului, scotoci în poșetă și scoase plicul în care erau banii lui.

Îl pipăi câteva clipe între degete apoi, cu satisfacție, scoase o bancnotă și chemă un taxi.

***

Crezu că portarul hotelului n-o va lăsa să intre. Acesta nu avu totuși nicio obiecție și, respirând mai liber, Miranda se duse spre recepție. Bărbatul din spatele tejghelei îi privi cu ochi critic blugii jerpeliți și haina șifonată, apoi afișă un zâmbet profesional.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Aș dori numărul camerei domnului Thorpe.

– Ah, mă tem că nu vă pot da această informație.

– Ascultați-mă, eu trebuie să ...

Miranda respiră adânc, apoi reluă pe un ton mai liniștit.

– Aș putea să-i las un mesaj?

Recepționerul ezită, apoi dădu din cap și-i întinse o foaie cu antetul hotelului.

– Ați putea să-mi dați și un plic?

Omul i-l dădu fără tragere de inimă. Miranda scrise două rânduri, împături cu grijă hârtia și după ce o puse în plic, i-o dădu recepționerului, care-l puse în căsuța cu numărul 703.

După asta, fu un joc de copii să ajungă la lift. Profitând de un moment de neatenție al recepționerului, fata se strecură într-o cabină deschisă și apăsă pe cifra 7.

O clipă mai târziu, se afla în fața camerei lui Daniel Thorpe. Ridică mâna și se pregăti să bată în ușă. Inima îi bătea nebunește. Ce-i va spune lui Thorpe? Până acum, el făcuse ce voise cu ea. Și dacă avea într-adevăr puterea pe care i-o atribuia Mina, ce putea să facă împotriva lui? Era ridicol. Se pripise să acționeze și ...

Abia își reținu un țipăt când ușa se deschise brusc. Camera era cufundată în semiîntuneric. În prag apăru o siluetă impunătoare și Miranda știu că era Daniel chiar înainte ca acesta să deschidă gura.

– Așadar? întrebă el pe un ton detașat. Ai de gând să intri sau rămâi plantată acolo până mâine dimineață?

Ea îl privi și își coborî brațul care rămăsese în mod stupid ridicat. În minte nu avea decât o singură idee acum: să fugă. Era însă prea târziu. Făcu un pas înainte, mișcare care o costă tot atât dacă ar fi sărit în gol.

Camera era superbă. O veioză împrăștia o lumină portocalie peste lemnul prețios al mobilierului. Fiecare colț al încăperii era

împodobit cu imense buchete de flori. O ușă largă de sticlă care dădea spre o terasă, era întredeschisă și lăsa să intre o briză ușoară dinspre Amstel.

Miranda se întoarse să dea ochii cu Thorpe și tresări văzând că acesta era chiar în spatele ei.

– Presupun că ... te-a anunțat recepționerul că voiam să vin? mormăi ea abia auzit.

– Exact. I-ai făcut o impresie foarte puternică. Ai cinat? Pot să sun la restaurant și să-i rog să aducă aici ceva de mâncare.

– M-am săturat! izbucni Miranda. M-am săturat de jocurile și de manierele tale! Ce i-ai făcut lui Billy?

El ridică mirat o sprânceană.

– Billy?

– Nu face pe nevinovatul. Billy Kemper. Un alt student al Fundației Harrington. L-a vizitat Dorfman acasă și i-a pus întrebări.

– Oh, înțeleg. Ei bine, să zicem că Billy este o victimă nevinovată a micului tău război.

Miranda fu absolut luată prin surprindere de sinceritatea lui. Traversase jumătate din oraș, mânată de o furie oarbă, și nu se așteptase la un răspuns atât de direct și nonșalant.

– De ce ai venit? întrebă el apropiindu-se periculos de ea.

Fata se strădui să nu cedeze teren. Ridică ochii și-i susținu privirea fără să clipească.

– Știi foarte bine, răspunse ea cu o voce mai puțin sigură decât și-ar fi dorit. Pentru ca ... pentru ca să-ți cer să-mi lași prietenii în pace.

Daniel începu să râdă.

– Nu. N-ai venit pentru asta.

– Ba da! Vei înceta să-i mai hărțuiești ...

– Nu vreau să-ți supăr prietenii.

– Pe mine mă vrei, nu-i așa?

– Știi foarte bine ce doresc de la tine, Miranda.

Ea își reținu răsuflarea. Iată mărturisirea pe care o aștepta în secret. Era inutil să se prefacă acum că nu înțelege. Mesajul lui era limpede, confirmat și de scânteierile din ochii cenușii. Atmosfera din încăpere păru dintr-o dată apăsătoare. Miranda simți un fir de sudoare curgându-i pe șira spinării.

– Ești ... ești nebun!

Din nou, el începu să râdă.

– Crezi?

Ea știu ce urma să facă înainte ca s-o sărute. Spre deosebire de celelalte dăți, totuși, toată ființa ei răspunse imediat acestui delicios sărut, tandru și violent totodată.

Parcă trecuse o veșnicie, o veșnicie în care Miranda nu putu să facă altceva decât să se abandoneze brațelor lui puternice, să-și ofere buzele asalturilor lui de o infinită senzualitate. În sfârșit, se retrase un pas sprijinindu-se de o mobilă pentru a-și păstra echilibrul și spuse dintr-o suflare:

– Bun. Ai câștigat.

O licărire de triumf trecu prin ochii lui Thorpe. În schimb, expresia feței era mai puțin sigură. Miranda n-ar fi putut să spună de ce.

– Îi vei telefona lui Dorfman?

El încuviință.

– Și-i vei spune să nu-i mai hărțuiască pe Billy și pe Mina?

– Da.

Ea oftă ușurată, dar apoi începu să tremure ușor.

– Te detest pentru ceea ce faci.

Daniel veni spre ea, dar se retrase repede.

– Nu. Acest gen de lucruri nu se vor întâmpla. Te voi însoți la Paris și-i voi ține companie mătușii tale. Dar să nu aștepți nimic altceva de la mine. Nimic ...

Tăcu. Thorpe zâmbea misterios. Se înfioră când el întinse mâna pentru a-i îndepărta o șuviță de pe frunte.

– Dacă te simți mai bine crezând asta, OK, spuse el în sfârșit. Dar până la urmă vei ajunge în patul meu. Și știi asta. Și eu știu.

Miranda își strânse pumnii.

– Niciodată!

– Vei ceda pentru că nu poți să te împotrivești dorinței, pentru că dorința ta este la fel de violentă ca și a mea.

Privirea i se întunecă, devenind asemenea unui cer pe furtună.

– Voi face dragoste cu tine cum nu ai mai făcut cu niciun bărbat, reluă el cu o voce răgușită, aproape feroce. Voi face dragoste cu tine până când îți voi șterge din memorie amintirea celor care m-au precedat.

Se lăsă o tăcere apăsătoare între ei. Miranda nu auzea decât respirația ei precipitată și bătăile pulsului în tâmple. Daniel o privi o clipă apoi, foarte încet, se întoarse și se îndepărtă spre fereastră.

Un val de adrenalină se revărsă în venele Mirandei, ajutând-o să-și recapete folosința picioarelor, și fugi în noaptea de cerneală care învăluia orașul.

Capitolul 6

Daniel spusese că mătușa lui avea un apartament la Paris. Ceea ce nu-i precizase, după cum constată Miranda la fața locului, era că apartamentul în chestiune ocupa un întreg etaj al unui imobil datând din perioada când stilul Art nouveau era foarte la modă.

Fata oftă și se întoarse de la fereastra camerei sale, o încăpere scăldată în soare și admirabil decorată. Amsterdamul, pe care-l părăsise doar ieri, i se părea teribil de departe ...

Nu-i fusese deloc greu s-o convingă pe Mina că se împăcase cu Daniel. Prietena ei îi aplaudase hotărârea de a se duce la Paris, și o asigurase că va găsi fără probleme o altă colegă de cameră.

De câteva ori, Miranda fusese cât pe ce să se răzgândească. Apoi Billy le făcuse o vizită, radios, să le explice că Emil Dorfman trecuse pe la el și se scuzase că-i pusese atâtea întrebări. Așadar, Thorpe se ținuse de cuvânt ...

Călătoria decursese bine, între o Sophie extaziată și mereu la fel de extravertită și un Daniel preocupat de afaceri, cu privirea cufundată în dosarele lui. Preț de o clipă, Miranda chiar sperase că renunțase la intențiile lui păcătoase. Apoi îi întâlni privirea și înțelese, după licărirea periculoasă din ochii lui, că nu era așa.

Plimbându-se în sus și-n jos prin cameră, își repetă pentru a nu știu câta oară că nu era prizonieră.

Dar oricât de elegant ar fi fost apartamentul, tot îi dădea impresia că este o colivie aurită.. "Ce-ai făcut, Miranda?" șoptea parcă vântul prin frunzișul copacilor din grădină. "Ce-ai făcut?" repetau păsărelele care ciripeau pe ramuri.

Se auzi un clopoțel, la câteva camere distanță. Miranda tresări ușor și își privi ceasul. "Cina este la ora șapte", precizase Sophie. Admirabilă punctualitate.

Respiră adânc și se îndreptă spre ușă. Ce naiba, era vorba de o simplă masă!

De ce atunci avea această ciudată senzație că este o acrobată la trapez care evoluează fără plasă?

Când ajunse în sufragerie, Sophie și nepotul ei erau deja așezați la masa lungă de lemn. Daniel se ridică, ocoli masa și, fără să spună un cuvânt, îi trase scaunul din dreapta bătrânei doamne.

– Ești foarte tăcut, Dan, observă aceasta după ce au fost servite antreurile.

– Îmi pare rău. Am niște întâlniri importante mâine, și nu mă pot abține să mă gândesc la ele.

– Câtă conștiinciozitate! Nu-i așa, Miranda?

Aceasta reuși să zâmbească. Era însă convinsă că tăcerea lui Daniel n-avea nimic de-a face cu munca lui. Totul la el indica adevărata natură a gândurilor sale: fața trasă, mișcările repezite, intensitatea privirii. Se gândea la ea și își spunea cât o detestă. Miranda abia se abținu să sară în picioare, să strige în gura mare că acest sentiment este reciproc și că ar face bine, în interesul amândurora, s-o urce în primul avion care pleca spre Amsterdam.

În ceea ce o privește pe Sophie, aceasta era total inconștientă de tensiunea electrică dintre ei. Vorbi tot timpul mesei despre Paris și minunile sale, în timp ce Miranda se străduia să pară atentă la spusele ei, dând din cap din când în când pentru a-i arăta că o urmărește.

– Și prin anii '30, Parisul era renumit pentru că reușise să adune toate marile spirite ale acestei lumi. Bătea pe atunci un incredibil vânt de libertate.

– Cu siguranță, epoca aceea i-ar fi plăcut Mirandei, spuse Daniel cu acea voce blândă de care învățase să se teamă. Și ea este foarte puțin ... convențională.

Fata ridică brusc capul. Daniel o privea cu niște ochi glaciali, astfel că avu impresia că simte adierea unui vânt arctic. Se înfioră și se mustră pentru slăbiciunea ei, străduindu-se să zâmbească din nou.

– Tânăra noastră prietenă este un spirit liber, mai zise Daniel. Ar fi trebuit să vezi decorul din camera ei de la Amsterdam. Și prietenii ei, la fel! Miranda nu frecventa decât grupurile avangardiste.

– Nu te privește modul meu de viață.

– Nici pe cel din care îți câștigi banii de buzunar ...

Furculița Mirandei căzu cu un clinchet în farfurie.

– Cina a fost ... delicioasă.

Când se ridică de la masă, scaunul ei scârțâi alunecând pe parchet.

– Dacă ai amabilitatea să mă scuzi, Sophie, cred că mă voi retrage.

Bătrâna doamnă puse mâna pe brațul fetei.

– Totul este în regulă, copila mea?

– Da, absolut. Doar că sunt puțin ... obosită.

– Înțeleg. O voi ruga pe Paulette să te conducă în camera ta.

– Nu, nu este nevoie, mă descurc.

– O conduc eu pe domnișoara Stuart.

Vocea lui Daniel avu asupra Mirandei efectul unui pumn în stomac.

– Nu este nevoie, zise ea repede. Cunosc drumul, n-am nevoie de ajutorul nimănui.

– Atâta timp cât locuiești sub acest acoperiș, eu voi hotărî de ce ai nevoie și de ce nu.

– Daniel! se indignă mătușa lui. N-ai dreptul să ...

– Dimpotrivă, o întrerupse el sec. Domnișoara Stuart este obișnuită să facă numai după cum o taie capul. Va trebui să-și piardă acest obicei prost.

– Daniel, pentru numele lui Dumnezeu ...

Miranda se ridică, cu un zâmbet forțat pe buze.

– Lasă, Sophie, nu este grav. Ne vedem mâine.

Și ieși din salon cu un pas ferm și cu capul sus, cu Daniel pe urmele sale. Ajunsă în pragul camerei, se întoarse și-i aruncă o privire dușmănoasă.

– O dată pentru totdeauna, domnule Thorpe, află că n-am venit aici să mă las insultată.

– Nu făceam decât să evoc faptele. În orice caz, atâta timp cât lucrezi pentru mine, o vei face așa cum îți cer *eu.*

– Lucrez pentru mătușa ta.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar eu te plătesc, nu Sophie.

– Nu-mi pasă cine mă plătește! Nu primesc ordine de la oricine!

El o prinse brusc de umeri. Expresia de neutralitate rece de până atunci lăsă locul unei furii evidente.

– Nu de la oricine, strigă el. De la mine. Și te vei supune. Face parte din acordul nostru.

– Acordul nostru? repetă Miranda cu un râs nervos. Mi l-ai impus!

– Adevărat?

– Știi prea bine! Dacă mă aflu aici este pentru că te-ai luat de prietenii mei! Nu te dai înapoi de la nimic!

– Ai dreptate, replică Daniel cu un zâmbet răutăcios. Amintește-ți de asta. Eu obțin întotdeauna ceea ce vreau.

Se întunecă la față și deveni îngândurat.

– Mai devreme sau mai târziu, îmi vei da ceea ce-mi doresc.

Miranda avu impresia că i se oprește inima.

– Nu ...

El îi culese protestul slab de pe buze, în timp ce o trăgea mai aproape de el. Fără voia ei, fata începu să tremure, pradă unei ciudate impresii că întreg corpul îi devine ca un aluat ușor de modelat. Sărutările lui Daniel îi marcau fiecare loc cu o pecete fierbinte.

În clipa în care era cât pe ce să abandoneze orice rezistență și să cedeze instinctelor, Daniel îi dădu drumul. Ea deschise ochii și preț de o clipă, văzu pe chipul lui o expresie ciudată, de pasiune amestecată cu confuzie în același timp. Apoi, aproape instantaneu, el își reluă masca de răceală și siguranță de sine.

– Somn ușor.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, îi întoarse spatele și dispăru.

Miranda dormi prost, și la micul dejun apăru istovită.

– Ești bolnavă? întrebă Sophie.

– Nu. Încă sunt prea obosită. O gură de aer proaspăt mi-ar face foarte bine.

Fața bătrânei doamne se lumină.

– Tocmai vroiam să-ți propun să mergem la niște cumpărături ...

Zilele următoare și le petrecură bântuind prin marile magazine. Firește că Miranda ar fi preferat să consacre câteva ore principalelor monumente și muzee ale orașului, dar simplul fapt că putea să scape totuși o vreme de prezența apăsătoare a lui Daniel îi era de-ajuns.

De altfel, îl văzu de prea puține ori de la seara aceea dezastruoasă.

– Cunoaște multă lume aici, îi explică Sophie, într-o după-amiază când se plimbau prin grădina Luxemburg.

"Mai ales femei", se gândi Miranda. În Paris mișunau femei minunate. Era imposibil să nu le remarci. Probabil că Daniel se bucura de prezența lor ...

– Daniel are cumva vreo ... prietenă? se hazardă ea să întrebe, a doua zi.

Sophie își puse ceașca de cafea pe masă, îi făcu semn menajerei să strângă după micul dejun și dădu din cap dezamăgită.

– Din păcate, nu. Este un celibatar convins. Nu stă prea mult cu o femeie.

Și de ce ar fi altfel? gândi Miranda cu o ciudată amărăciune. De ce și-ar fi ales *doar o* femeie când putea să le aibă pe toate? N-avea decât să-și izoleze prada și s-o privească drept în ochi pentru a o paraliza. Și dacă o mai și săruta sau făcea dragoste cu ea ...

Miranda clipi, ca trezită din vis. Ce naiba i se întâmpla? Daniel Thorpe reprezenta întruchiparea a tot ceea ce detesta mai mult la un bărbat.

Era înfumurat, autoritar, misogin și ...

Tresări brusc, ceea ce o făcu pe Sophie s-o privească uimită.

– Mă duc să ... să mă plimb puțin prin grădină, zise ea.

Ieși în grabă, nelăsându-i bătrânei doamne timp să-i pună vreo întrebare.

Grădina privată ținând de imobil avea toate caracteristicile unei mici jungle, în această frumoasă zi de primăvară. Miranda

porni pe aleea de pietriș care o traversa, oprindu-se din când în când să miroasă o floare sau să observe zborul unei albine.

Ajunse la un iaz în care înotau câțiva crapi, lăsând dâre argintii în urma lor. Îngenunche pe mal și rămase îndelung nemișcată, căutând parcă în adâncul apei răspunsurile pe care nu le găsea. Nimic nu explica gândurile nebunești care-i trecuseră prin minte cu câteva clipe în urmă.

Cum poate să se gândească la Daniel în acest fel? De altfel, cum se putea pur și simplu gândi la el? Nu însemna nimic pentru ea ...

– În Franța, există o lege care interzice femeilor frumoase să fie triste.

Miranda tresări recunoscând vocea lui Thorpe. Se întoarse. Inima îi bătea nebunește. El stătea în mijlocul aleii, cu brațele încrucișate, cu un zâmbet pe buze.

– Soarele strălucește și păsărelele ciripesc, reluă el pe un ton exagerat de liric. De ce ai mutra asta?

– Am ... am aflat că nu pot studia cu profesorul pe care mi-l alesesem.

Nu făcuse decât să deformeze puțin adevărul. Cu siguranță, nu acesta era adevăratul motiv al proastei ei dispoziții, dar subiectul acesta o preocupa totuși de câteva zile.

– Ce păcat! replică Daniel fără să mai zâmbească. Probabil că ai inima frântă ...

Miranda ridică repede capul.

– Exact. Jacques Renfret este cunoscut în întreaga lume pentru talentul lui în materie de peisaje.

Speram să am norocul să profit de cunoștințele lui, dar ...

Tăcu și ridică din umeri.

– Dar? insistă Daniel.

– Dar m-am înscris prea târziu. Așa se întâmplă când îți faci planuri în ultimul minut.

Daniel se încruntă.

– Cred că acest ... Renfret nu este totuși singurul profesor renumit din Paris?

Fata îl privi câteva clipe tăcută, apoi râse ușor amar.

– Nu. Mai este și Chardonnet. Sau Laurion.

– Și atunci? Ai luat legătura cu ei?

– Nu înțelegi nimic, nu-i așa? Poate că tu ești obișnuit să forțezi mâna oamenilor, dar eu nu văd lucrurile în acest fel. Rezultatul este că am tot atâtea șanse să-mi găsesc un profesor bun cât ... cât să merg pe lună.

– Niciodată nu poți fi sigur ce îți rezervă viitorul, Miranda. Ar trebui să știi, de acum!

– Da, da, știu. Datorită ție ...

– De exemplu, continuă el ca și cum nici n-ar fi auzit-o, nici nu mi-aș fi imaginat cu câteva zile în urmă că vei dormi în patul meu.

– Nu dorm în patul tău! replică ea vehement.

– Ba da! Nu ți-a spus Sophie? Camera pe care o ocupi, este de obicei a mea.

Din apartamentul meu, nu mă satur să-mi imaginez ce spectacol trebuie să oferi goală între cearșafurile albe, cu părul tău negru răspândit pe pernă ...

Ea îl privi, incapabilă să vorbească. În fața ochilor îi apăreau imagini tulburătoare, evocate de vocea catifelată a lui Daniel. Aerul deveni dintr-o dată parcă mai dens, astfel că avu impresia că respiră cu dificultate. Ce forță stranie o făcea să se simtă astfel?

– Miranda?

El îi șoptise numele, care păru să rămână câteva clipe suspendat în liniștea acestei după-amiezi. Apoi, când ecoul se estompă, întinse mâna spre ea și repetă:

– Miranda ...

– Ah, aici erați, copii!

Amândoi se întoarseră brusc. Sophie se îndrepta spre ei pe alee, numai zâmbet.

– I-am spus lui Daniel că te poate găsi în grădină, reluă ea pe un ton vesel. Dan, i-ai vorbit Mirandei despre surpriză?

– Nu, nu încă, răspunse el pe un ton amabil, care contrasta evident cu atitudinea lui precedentă.

– Astă-seară, mergem la un concert! exclamă bătrâna doamnă. Nu-i așa că este minunat?

Miranda schiță un zâmbet.

– Ba da, bineînțeles, dar ...

– Nu-ți place muzica?

– Ador muzica, dar ...

– Perfect, atunci, totul e-n regulă.

Sophie se întoarse spre nepotul ei și-l întrebă pe un ton conspirativ:

– Trebuie să-i spun și partea a doua a surprizei?

Daniel încuviință.

– Cred că va fi încântată.

Miranda îi privi pe rând pe cei doi.

– Despre ce este vorba? întrebă ea pe un ton ușor bănuitor.

– Daniel te va duce să faci câteva cumpărături, spuse Sophie cu o emoție vizibilă. Nu este minunat?

– Ba da, dar ... Eu trebuie să vă țin companie ...

– În mod normal, da. Dar astăzi, am oră la coaforul meu. Domnul Guy este atât de sensibil! Nu m-ar ierta niciodată dacă aș amâna programarea.

Miranda zâmbi, crispat.

– Înțeleg. Dar n-am cine știe ce cumpărături de făcut ...

– Ba da, ba da! interveni Daniel, îți va trebui o ținută pentru concert. Ceva care să-i facă pe toți bărbații să întoarcă privirile după tine!

Miranda oftă, exasperată. Ea venise aici doar să muncească și să studieze. Contrar părerii lui Daniel – și aparent, și a mătușii lui – în acest moment n-o interesau bărbații.

Aruncă o privire fugară spre el pentru a-i vedea reacția. Daniel zâmbea, de parcă ea gândise cu voce tare. Se simțea teribil de iritată și își ridică trufaș bărbia.

– Am și eu câteva haine care ar putea fi potrivite, în șifonier.

Spre surprinderea ei, Sophie păru a fi pe punctul de a izbucni în plâns.

– Oh, copila mea, n-am vrut să te jignesc ...

– Nu m-ați jignit. Daniel este cel care ...

– Nu, nu, a fost ideea mea.

Credeam că ... o să-ți facă plăcere. Știu că nu-ți poți permite cheltuieli suplimentare. Dar mi-am spus că o rochie cumpărată la Paris va însemna o amintire minunată ...

– Bineînțeles că așa ar trebui să fie, dar ...

Chipul bătrânei doamne se lumină imediat.

– Oh, ai auzit ce a spus Miranda, Daniel? Ea acceptă micul meu cadou!

– Nu ... eu ...

Îi aruncă o privire furioasă lui Daniel, care se abținu cu greu să nu pufnească în râs, apoi ridică din umeri și spuse pe un ton resemnat:

– Mulțumesc mult. Sunt chiar încântată.

– Îmi mențin părerea că ideea asta este ridicolă. Nu vreau nimic de la mătușa ta.

Așezat lângă ea, în taxi, Daniel îi zâmbi rece.

– Ar trebui să fii mulțumită că faci aceste plimbări cu mine. Relaxează-te și profită de priveliște. Iată, acesta este Arcul de Triumf.

– Pentru Dumnezeu, încetează să mă tratezi ca pe o proastă! Știu și eu să recunosc Arcul de Triumf! Ceea ce nu știu, este de ce m-am lăsat condusă în această capcană prostească.

Însoțitorul ei ridică ușor din umeri.

– Sophie are uneori niște maniere de buldozer. N-aveai nicio șansă. Taxi, oprește aici, te rog.

***

Miranda văzuse deja la televizor imagini cu tornade, acele coloane de vânt care mătură totul în calea lor fără să se oprească niciodată.

Era cam aceeași impresie pe care o avea acum când Daniel o târî de braț din magazin în magazin. Sophie spusese: o rochie. Dar nepotul ei părea prins într-o adevărată frenezie a cumpărăturilor. De la lenjerie până la pulovere de cașmir, nimic nu fusese uitat.

– Dar ce faci? îl întrebase ea de vreo zece ori, fără să primească vreun răspuns.

În sfârșit, după două ore de alergătură, se plantă în mijlocul unei străzi pavate ce dădea spre Faubourg Saint-Honoré și își puse mâinile în șolduri.

– Nu mai fac niciun pas! Nu aveam nevoie decât de o rochie de seară! Nimic altceva!

– Dar eu vreau și altceva.

– Dar mătușa ta a zis că ...

El o prinse brusc de umeri.

– Nu contează ce a spus mătușa mea. *Eu* îți cumpăr toate astea, nu ea.

Fără vreun motiv anume, Miranda îți simți ochii umplându-se de lacrimi. Reuși totuși să-și înghită nodul care i se pusese în gât.

– Încerci ... încerci să mă transformi. Te înșeli dacă-ți închipui că vei reuși. Eu sunt așa cum sunt și ...

– Prostuță mică, o întrerupse el pe un ton mai blând. Nu încerc să te transform. Vreau doar să-ți ofer ceea ce meriți. De

fiecare dată când îți văd zdrențele alea vechi, mi te imaginez dezbrăcându-te de ele, în fața unui bărbat, într-o mansardă din Amsterdam ...

Miranda păli.

– Cum îndrăznești să spui așa ceva?

– Începând din acest moment, continuă el cu o voce răgușită, tot ceea ce îți va atinge pielea îmi va aparține. Este limpede?

Ea îl privi, ușor speriată, apoi scutură din cap.

– Ești nebun.

– Da, s-ar putea să fiu.

Se aplecă brusc spre ea și o sărută. Fata, stupefiată, asistă ca un spectator la propria ei reacție. Mâinile i se împreunară după gâtul lui și întreg corpul îi vibra, căutând atingerea cea mai apropiată, contopirea perfectă.

Când el îi dădu drumul în sfârșit, tremura ca o frunză.

– Daniel?

Citi în ochii lui – sau poate i s-a părut? – reflectarea propriei pasiuni.

– Daniel? repetă ea.

Dar cum ar fi putut să-i răspundă la o întrebare pe care ea nu putea s-o formuleze?

– Să mergem, zise el brusc.

Vraja se risipi. Miranda se lăsă dusă, mai mult moartă decât vie, într-un magazin de lenjerie din apropiere. Cu mintea încă tulbure, îl auzea pe Daniel descriindu-i unei vânzătoare, cămașa de noapte pe care voia s-o cumpere. Vânzătoarea încuviință că

înțelesese, apoi reveni cu o colecție întreagă pe care o expuse pe o masă de marmură.

– Miranda? Alege-o pe cea care-ți place.

Îl privi pierdută pe Daniel, apoi brusc, i se păru că se trezește dintr-un vis. Ce i se întâmplase? Cum putuse să se comporte astfel? Era timpul să-l facă să înțeleagă că nu era jucăria lui.

– Nu vreau niciuna, replică ea sec.

Daniel clipi, nedumerit.

– Te-am rugat să-ți alegi.

Inima îi bătea nebunește. Miranda scutură cu încăpățânare din cap.

– Ți-am spus că nu vreau.

El o privi cu o expresie sumbră, apoi încuviință sec.

– Foarte bine, îi spuse el vânzătoarei. Domnișoara nu poate să aleagă.

Miranda își ținu respirația. Oare îl făcuse în sfârșit să asculte și dorința ei?

– Le luăm pe toate.

– Ce? exclamă ea. Dar ești ...

– Vă rog să le trimiteți la adresa aceasta. Avem deja prea multe pachete de cărat.

Uluită, Miranda nu scoase o vorbă în timp ce el o conducea spre magazinul următor. Acum, regulile jocului erau clare. Orice ar face, Daniel va rămâne stăpânul jocului. Și nici n-o mai interesau privirile pline de subînțelesuri ale vânzătoarelor sau felul în care el își cheltuia banii. Nu o interesa nici că îi cumpăra, fără nicio rușine, lenjerie pe cât de scumpă pe atât de

seducătoare. Nu avea decât să-și accepte rolul și să stea cuminte ca un cățel acolo unde îi cerea el. Orice veleitate de revoltă n-ar duce-o decât la o umilință suplimentară.

– O rochie de seară? întrebă vânzătoarea mgazinului în care tocmai intraseră. Desigur. La tenul domnișoarei, catifeaua roșie ar merge perfect.

Daniel, așezat într-un fotoliu adânc din piele neagră, dădu negativ din cap.

– Atunci, mătase, sugeră o altă vânzătoare.

Daniel se încruntă și, după o clipă, își exprimă din nou dezacordul.

– Poate din satin negru, sugeră o alta. Fără bretele ...

– Din dantelă, o întrerupse Daniel pe un ton îngândurat. Dantelă crem. Cu mâneci lungi și cu spatele gol.

Întâlni privirea Mirandei și adăugă:

– Da, asta căutăm.

Vânzătoarele dispărură în depozitul magazinului și se întoarseră cu modelul cerut, de care Miranda nici nu se gândi să se mire, atât era de obosită.

Totuși, când își puse rochia și se așeză în fața unei oglinzi, o străbătu un fior ciudat. Daniel veni lângă ea, o prinse blând de umeri și privi și el în oglindă.

– Așadar? Ce crezi?

Rochia era superbă. Văzându-și cu stupoare imaginea în oglindă, Miranda avu impresia că privește o femeie din cu totul alt secol.

– Îți place rochia asta?

Întoarse spre el o privire nesigură. Ar fi dorit să-i poată răspunde nu, că ar fi preferat ceva mai colorat, un material mai puțin nobil și ...

– N-am mai văzut niciodată ceva atât de minunat, se auzi ea șoptind.

Mâinile lui Daniel îi strânseră mai tare umerii.

– Nici eu.

Își puse buzele pe părul ei, și rămaseră îndelung astfel, nemișcați. Miranda avu dintr-o dată intuiția că viața ei nu va mai fi niciodată la fel.

Capitolul 7

Câteva ore mai târziu, în fața unei alte oglinzi din sala ei de baie, Miranda își ținea rochia în fața trupului gol.

Era deja târziu – aproape șapte și jumătate – și Sophie Prescott aștepta în salon. Daniel trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. Paulette, menajera, tocmai bătuse în ușă, sfătuind-o să se grăbească.

– Sunt aproape gata, răspunse ea.

Mințise. Niciodată nu se simțise mai puțin gata. Ideea de a-l înfrunta pe Daniel o îngrozea. Patul din spatele ei era plin de hainele pe care i le cumpărase în această după-amiază îngrozitoare.

Miranda se gândi cu emoție la ceea ce simțise în acel magazin, când Daniel stătuse atât de aproape de ea, cu o privire în care ardea o flacără pe care i-o cunoștea prea bine.

Se înfioră și se întoarse brusc, pentru a se asigura că Daniel nu năvălise în camera ei. Apoi zâmbi cu autoironie. Toată

această farsă ridicolă trebuia să înceteze. Confruntarea directă, aflase din propria-i experiență, era o soluție proastă. Va trebui să se limiteze doar la munca pentru care era plătită, și să refuze să mai iasă cu el, ca astăzi după-amiază. În felul acesta, totul va fi bine.

Vocea Sophiei, atenuată de distanță, o smulse din gândurile ei. Își puse rochia în grabă și mai aruncă o ultimă privire în oglindă. Văzu o femeie cu o privire directă, de o eleganță rece. Părea o străină. Miranda zâmbi. N-o cunoștea bine pe această femeie hotărâtă și îndrăzneață: era ea.

– Ești gata? se întrebă încet.

Imaginea din oglindă încuviință. Stinse lumina și ieși din cameră.

Fu aproape dezamăgită că n-o găsi decât pe Sophie în salon. Dacă tot se hotărâse să înfrunte tigrul, cu cât mai repede era cu atât mai tine. Dar era evident că tigrul în chestiune nu se întorsese încă. Totuși, având în vedere ora târzie, trebuia să vină curând ...

– Iată-mă! declară ea intrând în încăpere.

Se încruntă brusc. Sophie era îmbrăcată într-un chimonou de mătase albastră și papuci.

– Nu te-ai îmbrăcat încă?

Bătrâna doamnă zâmbi.

– Copila mea, rochia asta îți vine de minune. Întoarce-te, să te văd din toate părțile.

Fata se supuse învârtindu-se lent, sub privirea admirativă a Sophiei.

– Astă-seară, o să le eclipsezi pe toate. Daniel va fi ...

Miranda ridică privirea. Sophie își mușcă buzele, de parcă ar fi scăpat cine știe ce secret.

– Daniel va fi cum?

– Va fi mândru să te aibă la braț astă-seară, bineînțeles, răspunse Sophie cu emoție.

– Dar ... de ce nu este încă aici? Și dumneata, de ce nu te-ai îmbrăcat încă?

– Nu ți-a spus Paulette? Mă tem că va trebui să vă duceți la concert fără mine.

Miranda simți că n-o mai țin picioarele.

– Ce vrei să spui?

– Că m-a ajuns oboseala călătoriei tocmai acum. Cred că am nevoie de puțină odihnă.

– Da, bineînțeles, îmi dau seama ... O să-i telefonez lui Daniel. Va înțelege perfect și el.

– Oh, dar l-am anunțat deja pe Daniel.

– Înțeleg.

Miranda simți o oarecare ușurare, dar în același timp și un alt sentiment pe care nu reușea să-l numească. Dezamăgire? De ce nu, la urma urmei? Se hotărâse să-l înfrunte pe Daniel și iată că el se ferea.

– Bine, cred că îmi voi da jos această rochie ridicolă ...

– Ridicolă? Dimpotrivă, este minunată! Și apoi, n-o să vă anulați programul numai pentru că eu sunt un pic obosită. Vă veți duce la acest concert fără mine.

– Fără dumneata? Doar ... Daniel și cu mine?

– Firește.

– Nu, protestă Miranda cu o voce schimbată. N-o să mă duc cu ...

– Copila mea ... Știu că Daniel este un pic cam ... cum să zic... aspru cu tine. Dar îți promit că nu se va mai întâmpla. Am avut o mică discuție în legătură cu acest subiect.

– Dar nu mă gândeam la mine, protestă imediat fata. Nu vreau să te las singură. Și nici Daniel nu vrea asta.

– Haide! exclamă Sophie cu o oarecare iritare. Doar nu sunt un copil! Și chiar dacă va fi vreo problemă, Paulette va fi aici să...

Soneria de la intrare o întrerupse în mijlocul frazei. Fața i se lumină.

– Ah, iată-l pe nepotul meu! Paulette, vrei să te duci să deschizi?

Miranda rămase nemișcată, buimăcită, atunci când menajera trecu pe lângă ea.

Iată că din nou îi scăpa controlul situației.

– Sophie, zise ea pe un ton aproape implorator, lasă-mă să-i spun lui Daniel că ...

– Să-i spui ce? auzi o voce în spatele ei.

Se întoarse brusc, cu inima bătându-i nebunește, și-l văzu pe Daniel îmbrăcat într-un smoching care-l făcea și mai seducător. Acesta se apropie de mătușa lui și îi oferi un enorm buchet de flori. Apoi se întoarse spre Miranda și-i întinse o orhidee albă.

– Arăți nemaipomenit, îi șopti el.

Își întări complimentul cu o privire care-i merse drept la suflet. Tulburată, închise ochii. Acum nu mai avea de ales decât

să meargă înainte, cu riscul de a se pierde într-un abis de incertitudini și de întrebări care se deschidea în fața ei.

În taxiul care-i conduse până la operă, discutară politicos, dar Miranda n-ar fi putut să repete ce-și spuseseră dacă ar fi întrebat-o cineva. Simțea însă cum o cuprindea o furie surdă, care izbucni până la urmă când ajunseră la destinație.

– Spune-mi un lucru, întrebă ea brusc. Aveai într-adevăr de gând s-o inviți și pe mătușa ta? Sau această "oboseală" era prevăzută dinainte?

Daniel oftă.

– Mă întrebam când îmi vei pune această întrebare.

– Ei bine, iată, am făcut-o.

– Îmi pare rău să-ți stric micul scenariu pe care fără îndoială l-ai elaborat, dar n-am prevăzut nimic din toate astea. Pentru mine, telefonul Sophiei a fost o surpriză.

– Și îți inchipui că am să te cred?

– Da. Doar dacă, firește, nu mă consideri un mincinos.

Miranda ezită. Avea multe să-i reproșeze lui Daniel, dar trebuia să recunoască faptul că era un om de cuvânt.

– De fapt, reluă el, chiar i-am propus să anulăm concertul și să-mi petrec seara citindu-i ceva.

– Să-i citești?

El zâmbi.

– Te șochează?

– Mă rog ... nu. Doar că nu mi te imaginez ...

El o întrerupse cu un gest.

– Înțeleg. Eu nu sunt decât un ... cum mi-ai zis?

Un ticălos? Un animal?

Miranda roși ușor.

– Nu schimba subiectul.

– Trebuie să fie greu să-ți imaginezi că un monstru ca mine poate să-i citească o carte bătrânei sale mătuși.

– Dacă tu crezi că îmi voi cere scuze ...

– Fără îndoială, vei fi stupefiată să afli că am jucat cu ea și gin rummy, în serile lungi de iarnă.

Miranda își umezi cu nervozitate buzele.

– Unde vrei să ajungi, Daniel?

– La faptul că poate m-ai judecat greșit. Dar este adevărat că am făcut și eu cu siguranță același lucru cu tine.

Odată cu venirea serii, cerul se întunecă. Totuși, chipul lui Daniel se profila clar, în ciuda semiîntunericului, grație luminii slabe a unui felinar. Părea extrem de serios.

– Nu ... nu sunt sigură că înțeleg, mormăi ea.

Daniel ridică din umeri.

– Este totuși simplu. Tu m-ai judecat pe baza faptelor mele, care presupun că n-au fost prea strălucite.

– Presupui?

Fata râse ironic și reluă.

– Te-ai purtat ca un ... ca un ...

– Ca un bădăran. Am auzit-o pe Mina când ți-a spus asta. Și atunci m-am simțit teribil de jignit.

Își însoți observația cu un zâmbet juvenil, care o atinse pe Miranda drept în inimă. Își reveni însă foarte repede. Daniel n-avea nimic dintr-un copil nevinovat. Daniel Thorpe era un

bărbat, un bărbat periculos care, până acum, o făcuse întotdeauna să danseze cum îi cânta el.

– Felul în care-ți pui cenușă în cap este foarte impresionant, spuse ea pe un ton sarcastic, dar nu cred că m-am înșelat în privința ta.

El o prinse brusc de umeri.

– Încerc să mă scuz, fir-ar să fie! Trebuie neapărat să-mi reproșezi situația?

– Să te scuzi? Poate că ai putea să-mi spui și de ce. Pentru că mi-ai amenințat prietenii Pentru că m-ai forțat să plec din Amsterdam și să vin aici în Franța? Nu, zău, va trebui să fii mult mai precis dacă vrei să te iert.

El își puse mâinile în buzunare.

– Încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere, de acord? Te-am găsit în apartamentul lui Mueller, pe jumătate goală ... Miranda începu să râdă. Iată că scuzele lui se transformă deja în reproșuri!

– Am vorbit despre asta cel puțin de zece ori, și n-am de gând să revin asupra acestui subiect. N-am de ce să-ți dau explicații ...

– Ascultă-mă, o întrerupse el. Nu-ți cer să-mi dai explicații.

– Adevărat?

– M-am înșelat în privința ta. Acum, știu.

O privi îndelung, apoi reluă pe un ton nesigur:

– Am fost un prost să ... te acuz astfel.

– Ce te-a făcut să te răzgândești? îl întrebă bănuitoare Miranda.

El respiră adânc înainte de a-i răspunde.

– L-am sunat pe Mueller. El mi-a spus că ...

– Ernest Mueller este un mincinos.

– Știu. Dar de data asta mi-a mărturisit adevărul. Mi-a spus că abia dacă te cunoștea.

– Și l-ai crezut?

– Da.

– Totuși, l-ai crezut și atunci când ți-a spus că ne culcam împreună.

Daniel își trecu mâna prin păr.

– Am făcut o greșeală, recunoscu. Eram furios.

– Dacă am înțeles bine, i-ai cerut lui Mueller de două ori un raport despre mine.

El scrâșni din dinți. Miranda nu se putu abține să facă un pas înapoi. Oare nu mersese prea departe?

– Pentru ultima oară, spuse însoțitorul ei pe un ton foarte calm, îți cer scuze. Le accepți?

Ea îl privi. Chipul lui frumos exprima o emoție atât de puternică, încât simți un nod în stomac.

– Am acționat prostește, șopti el.

– Mi se pare evident, replică ea pe un ton ursuz.

El zâmbi.

– Așadar? Mă ierți?

– Crezi într-adevăr că părerea ta mă interesează?

– Sper. În orice caz, mă interesează părerea *ta* despre mine.

Spre disperarea ei, Miranda simți că furia pe care o folosise ca baricadă împotriva lui se risipea. Vru să și-o retrezească, să-și

amintească jignirile pe care i le adresase Daniel, dar tentativa ei era la fel de iluzorie ca și cum ai fi vrut să ții apa într-o sită.

– Miranda?

– Ce este? întrebă ea cu o voce nesigură.

El îi ridică încetișor bărbia.

– Dă-mi o ultimă șansă, șopti cu ochii în ochii ei.

– Nu ... Nu știu, Daniel.

– Să mergem la acest concert și să cinăm împreună. Dacă, după asta, nu vei mai vrea să mă vezi ...

– Mă vei lăsa să mă întorc la Amsterdam?

El păru că ezită, apoi încuviință din cap.

– Dacă asta vei dori, da.

***

În pauza concertului, Miranda nu mai era sigură ce vroia. Muzica era magnifică, sala de o strălucitoare frumusețe, și Daniel ... Daniel era pur și simplu minunat.

Era deosebit de sensibil la muzică, după cum stătea mărturie modul de a-și legăna ușor capul în ritmul ei.

Se duse în timpul pauzei să ia ceva de băut, și ea profită ca să-și scoată din poșetă un carnețel de crochiuri în care schiță dispunerea orchestrei pe scenă. Absorbită de ceea ce făcea, nu remarcase întoarcerea lui Daniel decât când acesta îi spuse ceva.

– Se spune că Toulouse-Lautrec avea același obicei.

Ea ridică ochii, îmbujorată de plăcere, și închise carnețelul.

– Îmi pare rău. Este aproape un reflex.

El se așeză și-i întinse o cupă de șampanie.

– Parisul este un oraș minunat pentru artiști, nu-i așa?

– Oh, da! Visez să vin aici din copilărie. Părinții mei credeau că New Yorkul este suficient gusturilor mele, dar ...

– New York? Ai locuit acolo? Și nu ne-am întâlnit niciodată ...

– Am stat foarte puțin. De fapt, sunt din Philadelphia.

– Familia ta locuiește tot acolo?

– Da. Tata, mama, sora mea mai mică, două pisici și un câine.

– De la ei moștenești talentul? Sunt și ei pictori?

Miranda începu să râdă.

– Nu chiar. Tata este mecanic. Dar mama mi-a făcut un costum de Halloween, *artistic* într-adevăr. Crezi că de aici mi se trage?

El zâmbi și ridică paharul.

– Absolut. Să bem pentru talentul tău!

Fata își plecă privirea, cu obrajii roșii de plăcere, și bău o gură de șampanie. Apoi își drese glasul și întrebă:

– Dar tu? Erai destinat lumii afacerilor?

Daniel se întunecă un pic.

– Nu chiar.

De fapt, chiar s-ar putea spune că, în casă, nu se prea folosea cuvântul "succes".

– Nu înțeleg ...

El îi aruncă o privire cinică, apoi ridică din umeri înainte de a răspunde.

– Nici eu. Tot ce știu, este că mama îl hărțuia în permanență pe tata în legătură cu incompetența lui. Tata era un visător, mereu cu capul în nori și n-a făcut niciodată ceva concret ...

Tăcu, pierdut parcă în amintirile lui, și Miranda simți o vie plăcere la gândul că, pentru prima oară, i se confesa.

În plus, avea și un sentiment confuz că nu era obișnuit să facă asta.

– Probabil că tatăl tău a fost mândru de tine când a văzut că ai reușit.

El o privi aproape surprins, văzându-setrezit la realitate.

– Nu, spuse el după câteva clipe. N-a știut niciodată. A murit înainte.

Soneria care anunța sfârșitul pauzei o împiedică pe Miranda să-și exprime regretele. Privea publicul care intra în sală, apoi își întreptă atenția către Daniel. Acesta o observa într-un mod ciudat cu un zâmbet pe buze.

– Ce este? întrebă ea imediat. Ce s-a întâmplat? Am făcut ceva ce nu trebuia?

– Nu, ești perfectă.

Dar mă întrebam dacă ... dacă vrei într-adevăr să asiști și la partea a doua a concertului. Vom avea ocazia să mai venim și altădată. Îmi spuneam că am putea să ... să mergem puțin pe jos, să descoperim Parisul ...

– Ar fi minunat, răspunse ea fără nicio urmă de ezitare, de care eafu prima surprinsă.

El o privi o clipă în tăcere și, prinzând-o de mijloc, o conduse afară din lojă.

***

Merseră îndelung, mână-n mână, ajunseră la Sena și coborâră niște terepte care-i duceau pe chei.

Miranda nu rezistă dorinței de a-și scoate pantofii pentru a simți sub tălpi pietrele rotunde și reci ale pavajului.

– Am rezervat o masă la "Fouquet's", îi spuse Daniel după ce se plimbară mai bine de o oră.

Fata, care privea jocul razelor de lună pe apa verde, se întoarse spre el și zâmbi.

– Crezi că mă vor lăsa să intru desculță?

– Te vor lăsa să intri oricum, pentru că ești cea mai frumoasă femeie din Paris.

Miranda se aplecă să-și pună pantofii, dar și pentru a-și ascunde tulburarea. I se părea că este o cenușăreasă în compania prințului ei.

Se va întâmpla oare, la fel ca și modelului ei, să revină dureros la realitate, la miezul nopții?

După liniștea străduțelor pe care coborâseră, luminile și animația de pe Champs-Elysées li se părură aproape agresive atunci când intrară pe celebrul bulevard.

– Poate ar trebui să mergem în altă parte, sugeră Daniel.

– Oh, nu, am visat întotdeauna să cinez la "Fouquet's".

– Atunci, este perfect.

Ajunseră curând la restaurant și se așezară la masa care le fusese rezervată.

– Ce vrei să comanzi? o întrebă el. Nu hamburger cu cartofi prăjiți, ca de obicei?

Miranda zâmbi cu un aer vinovat.

– În ziua când ne-am întâlnit, eram de-a dreptul flămândă. Întârzierea bursei mă obligase să fac economii.

– De ce nu le-ai cerut ajutorul părinților tăi? o întrebă Daniel, devenind dintr-o dată serios.

– Nu vroiam să-i îngrijorez. Și trebuia să învăț să mă descurc singură.

– Dorința de independență nu justifică faptul de a face orice.

Miranda făcu ochii mici. Însoțitorul ei zâmbea din nou, dar în atitudinea lui se produsese o schimbare subtilă.

– Este un reproș?

– Apreciez doar că aspirația ta către o libertate totală te-a împins prea departe. Nu-ți dovedeai independența prin faptul că pozai goală.

Fata încetă brusc să zâmbească.

– N-am nevoie de părerile tale despre modul meu de viață.

– "Mod de viață", o ironiză Daniel. Doamne, cât detest această expresie!

– Nu contează. Mă mulțumesc să fiu eu însămi, atâta tot.

El își puse coatele pe masă și se aplecă puțin în față.

– Îți dai seama ce lucruri puerile spui?

Sosirea foarte oportună a chelnerului o scuti de răspuns. Daniel se ascunse în spatele meniului, în timp ce Miranda se

juca nervos cu un chibrit. Cum putuse să se lase orbită de manierele lui, când pur și simplu era odios?

Îl privi pe furiș în timp ce făcea comanda. Vorbea o franceză impecabilă, pe un ton sec și concis. Citi cu un ochi priceput listacu vinuri și alese unul fără să șovăie.

Miranda își lăsă privirea să alunece spre o masă vecină unde erau așezați un bărbat și o femeie. În timp ce însoțitorul femeii vorbea întruna, aceasta arunca priviri frecvente către Daniel. Dar ce era de mirare, la urma urmei? El se simțea în largul lui, ca peștele în apă. Acest gen de local făcea parte din mediul în care se învârtea de obicei. Totul la el exprima experiență și siguranță, aparent fără pretenția de a se afla deasupra celorlalți muritori de rând.

Miranda se înfioră ușor când vecina de masă îi aruncă deodată o privire care spunea multe. Ochii albaștri ai acesteia parcă o întrebau: "Ce cauți aici?", "Locul tău nu este aici" spunea privirea insistentă. "Nu ești decât o servitoare transformată pentru o seară în prințesă ..."

– Miranda?

Se întoarse brusc spre Daniel. Acesta o observa cu o privire pătrunzătoare.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, eu ... Totul este în ordine.

– Ești sigură? Dacă nu-ți place acest loc ...

– Ți-am spus că totul este în regulă.

– Dar dacă totuși nu te simți în largul tău ...

– Ce înțelegi prin asta? întrebă ea pe un ton ironic.

Ți-e teamă că îmi voi pune coatele pe masă? Că fac vreo gafă nepermisă?

– Ascultă, îmi pare rău pentru ceea ce am spus. Nu voiam să...

– A fost o zi lungă. Aș vrea să plec.

O privi, vizibil surprins, apoi își reveni și spuse cu o voce fermă și amenințătoare:

– De-a ce te joci? Acum câteva clipe, voiai să rămânem aici.

– M-am răzgândit.

– Și eu. Rămânem.

Fata aprecie dintr-o privire determinarea însoțitorului ei, remarcarcându-i maxilarele încleștate.

– Mă întrebam de ce te răzgândisei dintr-o dată în privința mea. Oare din cauza a ceea ce ți-a spus Mueller? Sau din cauza noii mele înfățișări, care ți-a inspirat sentimente mai bune?

– Înfățișarea ta de acum n-are nimic de-a face.

– Ești sigur?

– Ți-am spus că ...

– Pentru că sunt mereu aceeași.

Miranda simți dintr-o dată nevoia teribilăde a-l face să înțeleagă asta. Femeia cu care vorbea și glumea era tot Miranda Stuart pe care o cunoscuse la Amsterdam. Și dacă nu putea să accepte ideea aceasta, cu atât mai rău pentru el.

Se aplecă peste masă și repetă pe un ton furios:

– Sunt tot aceeași! Înțelegi?

– Ascultă-mă ...

– Nu. Te-am ascultat destul.

Se ridică brusc și se îndreptă spre ieșire. Daniel o chemă înapoi, dar nu-i răspunse. În loc de asta, își acceleră mersul, astfel că atunci când o ajunse din urmă, deja traversase strada.

– Așteaptă o clipă!

Ea ridică privirea spre el. Văzu numai furie și înverșunare.

– Mâine mă întorc la Amsterdam, îl anunță ea pe un ton aspru. Și tu n-o să mă împiedici!

– Fir-ar să fie, dar ascultă-mă odată! Nu știu ce te-a apucat, dar ...

– O să-ți spun ce m-a apucat ...

– Încetează să mă mai întrerupi!

– Nu vreu să joc rolul Galateei din "Pigmalion"! N-o să mă schimbi! Eu sunt eu și tu ești tu!

– Strălucită observație, o ironiză Daniel.

– Nu știu ce aștepți de la mine dar ...

– Chiar așa? Nu știi?

Miranda simți un nod în stomac. Vru să-i susțină privirea, dar sub puterea hipnoticăa ochilor lui, fu obligată să-și plece privirea.

– Condu-mă acasă, te rog ...

Urmă o tăcere prelungă, după care el spuse:

– Vrei într-adevăr asta, Miranda?

Oh, nu, firește că nu asta dorea. Visa să se poată arunca în brațele lui, să i se abandoneze, să facă dragoste până când nu le-ar mai fi rămas putere decât să stea înlănțuiți, amețiți de oboseală și de dragoste.

– Da, asta vreau cu adevărat.

Capitolul 8

Așezată la fereastra camerei sale, Miranda privea stelele pălind. La orizont se zăreau primele lumini ale zorilor. Jos, în grădină, o pasăre ciripi timid.

Oftă și, căutând răcoarea, își sprijini fruntea de geam. Întotdeauna era obișnuită să se trezească devreme, apreciind în mod deosebit calmul și liniștea acestor momente care precedau zorile. Totuși, astăzi, spectacolul lumii care se trezește nu mai avea asupra ei efectul liniștitor pe care-l așteptase. Era încordată, istovită, și o mai însuflețea doar o rămășiță de energie – poate cea a disperării?

Hotărârea era luată: va părăsi Parisul și se va duce la Amsterdam. Va fi de-ajuns să-i explice Minei că angajarea ei la Sophie Prescott luase sfârșit. Sau mai bine nu-i explica nimic. Important era să fugă cât mai departe de aici. Fusese conștientă de asta chiar și aseară, când Daniel o condusese până la ușa camerei.

– Îți mulțumesc, îi spusese ea intrând înăuntru. Nu era nevoie să mă conduci chiar până aici ...

– Miranda ...

Simplul mod în care rostise numele o făcuse să-i bată inima nebunește.

– Trebuie să vorbim, continuase el cu o voce răgușită.

– Eu ... N-avem nimic să ne spunem. Îți mulțumesc pentru această seară ... interesantă.

El o prinsese de cot și, fără niciun efort, o trăsese spre el.

– Nu poți să fugi o veșnicie ...

– Dă-mi drumul ... Ți-am ... ți-am spus totce aveam să-ți spun. Nu mai vreau nimic decât ...

– Decât ce?

Atunci, o sărutase cu o infinită tandrețe. Ea închisese ochii, dar remediul acesta se dovedimult mai rău. În fața ochilor se perindau o mulțime de imagini erotice, și se abandonase la pieptul lui. Unde dispăruse furia și umilința care o îndemnaseră să plece de la restaurant.

– Miranda ... Vino cu mine ... La hotelul meu ...

– Nu. Nu, Daniel, nu pot ...

– De ce?

Simțea că-i plesnește capul de gânduri, întreg corpul o chinuia, și-i era într-adevăr greu să răspundă la această întrebare.

– Vino ...

O strânsese lipită de el, și ea se înfioră simțind cât de mult o dorește. Preț de o clipă, fusese pe punctul de a-i ceda. Apoi, o

voce interioară îi șoptise: "El nu o vrea pe adevărata Miranda. Dar dacă ai chef, du-te. Mândria ta va accepta repede acest nou afront ..."

Și atunci, furia îi reveni și mai puternică. Se smulsese din îmbrățișarea lui și îndreptase un deget acuzator spre el.

– Te rog să mă lași în pace, ai înțeles?

Apoi, trântise ușa fără să aștepte răspuns.

Toate acestea i se păreau acum un vis urât în timp ce stătea într-un fotoliu adânc și privea ivirea zorilor. După ce ultimele umbre refugiate provizoriu prin colțurile camerei dispărură, soarele triumfător se înălță peste acoperișuri.

Un miros de cafea și clinchetul veselei o înștiință că Paulette se trezise.

Miranda sări în picioare. Așteptase toată noaptea un moment în care să poată să-și facă valizele fără să deranjeze pe nimeni. Cel mai greu îi va fi să-i explice Sophiei motivele plecării sale ...

Deschise șifonierul și scoase toate hainele pe care și le adusese de la Amsterdam, lăsându-le în mod deliberat pe cele pe care i le cumpărase Daniel. Pe pat erau deja îngrămădite o mulțime de tricouri și blugi prezentând diverse grade de uzură, când cineva bătu la ușă.

– Miranda? Te-ai trezit?

Fata tresări, recunoscând vocea Sophiei.

– Nu, răspunse ea închizând șifonierul. În fine, da, dar ...

Ușa se deschise și bătrâna doamnă intră.

– Îmi închipuiam eu că ai auzit pași. Ce-ai zice să bem cafeaua împreună?

– Păi ...

– Excelent!

Ușa se dădu de perete și Sophie intră în cameră, urmată de Paulette. Aceasta ținea în mâini o tavă de argint, pe care o puse pe o măsuță joasă înainte de a se retrage. Stupefiată, Mirandei îi trebuiră câteva clipe să-și revină și observă, consternată, că Sophie începuse deja să-și bea cafeaua.

– Vrei cafea neagră, nu-i așa?

– Po ... Poftim?

– Cafeaua? dacă nu mă înșel, o bei fără lapte.

– Ăăă ... da, mulțumesc.

– Haide, copila mea. Vorbește-mi despre seara trecută. V-ați distrat bine?

Miranda își umezi buzele.

– Da. Da, bineînțeles. Concertul a fost superb. Dar ... voiam să-ți spun că ...

– Și la "Fouquet's"? Ați fost? Ai gustat din prăjiturelele acelea delicioase cu frișcă? Uf, cum se numesc, fir-ar să fie? ...

– Sophie ... nu ... nu-mi este ușor să-ți spun, dar ...

– Ai avut o seară proastă, nu-i așa? o întrebă bătrâna, încruntându-se.

– Da. În fine, nu chiar.

– Iarăși a dat-o-n bară nepotul meu. Știam eu. Și totuși mi-a promis să se poarte frumos.

În alte împrejurări, cu siguranță Miranda ar fiizbucnit în râs. Să se poarte frumos? O făcuse aproape să înnebunească de dorință și de pasiune, apoi ...

– ... azi-dimineață.

Fata se smulse din gândurile ei.

– Scuză-mă, Sophie, eram cu mintea aiurea.

– Ziceam că Daniel trebuie să treacă azi-dimineață pe aici să contrasemneze niște cecuri, și voi profita de ocazie să am o nouă discuție cu el.

– Nu, nu va fi nevoie. Eu ...

– Ba da, ba da, o să vezi, până la urmă voi reuși să-l învăț bunele maniere. Dar ajunge cu asta. Presupun că te întrebi de ce am năvălit așa în camera ta?

– Mă bucur că ai venit. Voiam doar să ...

– Adevărul este că m-am trezit azi-dimineață mai fericită ca niciodată. Și totul mulțumită ție.

– Mie?

– Da, ție

– Ascultă, Sophie, dă-mi voie să ...

– Daniel poate fi uneori dificil, insistă bătrâna doamnă cu însuflețire. Dar formăm aproape o familie, toți trei, nu-i așa?

Miranda ezită, apoi recunoscu, ușor iritată.

– Da ... presupun că da.

– Nici nu-ți închipui cât sunt de fericită.

Ochii Sophiei începură să strălucească dintr-o dată și reluă cu o voce tremurată:

– Eu ... De la moartea fiului meu, speram că ...

Se întrerupse, ca să-și șteargă o lacrimă.

– Îmi pare rău, n-aveam de gând să vin și să te plictisesc cu poveștile astea vechi.

– Sophie ... Nu mă plictisești deloc. Ce se întâmplă?

– Ei bine, vreau să spun că ... pentru prima oară de mult timp, mi se întâmplă să fac planuri de viitor. Asta nu mi s-a mai întâmplat de la ... de la dispariția lui Aaron. Și numai ție îți datorez această bucurie.

– Îl ai și pe Daniel. El te adoră.

– Oh, firește. Dar ...

Sophie își mai tamponă o dată ochii cu batista de dantelă, apoi reluă:

– El nu înțelege întotdeauna prea bine cum este cu ... inima. Așa se întâmplă adeseori cu bărbați asemenea lui. Trebuie să-i ajuți puțin, să le arăți calea ...

Miranda se încruntă.

– Aici, nu prea te mai înțeleg ...

– Îi spun mereu lui Daniel: "De ce nu-ți găsești și tu o femeie?". Și el îmi răspunde glumind că nu vrea să se așeze la casa lui dacă nu găsește o femeie ca mine. După care adaugă că trebuie să încerce cât mai multe dacă vrea să găsească. Și râde întotdeauna, ca și cum ar fi vorba despre cea mai bună glumă din lume. Dar greșește!

– Sophie ...

Miranda își drese glasul. Era evident că bătrâna doamnă avea nevoie să se descarce, înțelegea perfect asta. Dar n-avea deloc chef să asculte vorbindu-se despre isprăvile amoroase ale lui Daniel, mai ales astăzi.

– Sophie, ascultă-mă. Vreau să-ți spun ceva.

– Nu, *eu* am să-ți spun ceva. Totul va fi în ordine.

Termină de împachetat lucrurile. Mă ocup eu de micul dejun.

– Așadar ... știi ce vreau să fac?

– Bineînțeles.

Miranda oftă ușurată.

– Mă bucur că nu te deranjează. Am încercat să-ți spun, dar...

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș arunca lucrurile acelea vechi. Dacă Daniel ți-a cumpărat altele noi, nu înseamnă că nu-i plac și acelea.

– Dar nu le arunc!

– Le dăruiești cuiva? Ești sigură că nu vei mai dori să le porți din nou, într-o zi?

– Nu înțelegi ...

Miranda își mușcă buzele și privi chipul radios al Sophiei! Cum ar fi putut s-o abandoneze atât de brutal? Nu, trebuia să-i mai lase puțin timp ... Să se obișnuiască treptat cu gândul ...

– Miranda? Ce se întâmplă?

– Voiam ... voiam să-mi pun lucrurile de iarnă în niște cutii de carton.

– Ah, asta este? Foarte bine. O s-o rog pe Paulette să-ți găsească niște cartoane. Dacă vrei să vorbești cu Daniel, urmează să vină aici ...

– Nu! răspunse ea, un pic cam repezit. În sfârșit, vreau să spun că ... n-o să am timp.

– Bine.

Oricum, diseară cinăm toți trei. Pe curând. O să vin mai târziu, să te iau să facem niște cumpărături.

Miranda așteptă ca Sophie să iasă din cameră, apoi se lăsă să cadă pe pat, cu ochii în tavan Foarte bine, îl va înfrunta pe Daniel pentru ultima oară diseară, și-l va anunța că are o săptămână la dispoziție pentru a-i găsi o înlocuitoare.

Peste o săptămână, la aceeași oră, va fi deja din nou la Amsterdam.

***

Planul acesta începu să se scufunde chiar din seara aceea, când Paulette le anunță că Daniel nu va veni la cină.

– Ce păcat, oftă Sophie.

Miranda nu făcu niciun comentariu. Simțea o ușurare lașă la gândul că va mai amâna confruntarea.

Pe la ora nouă, menajera le servi o cină ușoară, apoi Sophie se retrase la culcare. Miranda rămase singură, dar puțin îi păsa. Dispoziția în care se afla n-ar fi ajutat-o să suporte pe nimeni, fie chiar și pe adorabila Sophie.

Alese la întâmplare o carte din bibliotecă și se așeză în salon. Totuși, după o jumătate de oră, fu nevoită să recunoască faptul că nu era în stare să citească. Agasată, se ridică și începu să se plimbe nervoasă prin încăpere. Cum putea să se simtă atât de agitată și istovită în același timp? Habar n-avea. Cu fiecare minut care trecea, era mai nervoasă și niciuna din opțiunile tradiționale – lectură sau televiune – nu o tenta.

Ce-i mai rămânea de făcut?

Să deseneze, firește! Da, asta era soluția. Se duse în camera ei, reveni cu niște creioane de desen și se așeză la masa din bucătărie. Curând însă, reveria care o cuprinsese atunci când încercase să citească reapăru. Mâna îi rătăcea pe foaia de desen în timp ce gândurile i se întorceau invariabil la Daniel.

Când în sfârșit reveni la realitate, observă că schițase pe mai multe foi chipul lui, zâmbitor, senzual sau amenințător.

Miranda lăsă să-i cadă creionul, ca și cum acesta ar fi devenit dintr-o dată fierbinte. Pentru Dumnezeu, ce i se întâmpla? Nu-i păsa de Daniel! Era limpede pentru ea că încercase s-o adauge la lungul șir al cuceririlor sale și eșuase.

Soneria de la intrare o făcu să tresară. Era oare *el*? Nu, spusese că n-avea niciun chef să-l vadă acum.

Totuși, inima îi bătea nebunește când deschise ușa.

– Bună seara, domnișoară.

Miranda se simți pradă unei ciudate dezamăgiri. Nu era Daniel, ci un comisionar în salopetă maro, cu o caschetă de aceeași culoare pe capul chel.

– Pentru dumneavoastră, îi spuse el întinzându-i un pachet.

– Pe ... Pentru mine? Mulțumesc ...

Comisionarul plecă. Miranda învârti pachetul în mâini. Numele ei era scris cu litere groase, dar pachetul nu era timbrat.

– Deschide-l, se încurajă cu voce tare.

Desfăcu hârtia și încremeni descoperind o carte cu coperțile din piele uzată și pătată. O mai răsuci de pe o parte pe alta, remarcând că degajă un ușor miros de vechi, apoi o deschise.

– Oh ...

Se lăsă să cadă, stupefiată, în fotoliu cel mai apropiat. Recunoscu imediat o lucrare medievală ale cărei desene miniaturale îi aminteau de cele pe care le văzuse la Muzeul Metropolitan din New York.

Răsfoia prin fața ochilor paginile pe care le vedea ca printr-o ceață colorată. Era o carte reprezentativă pentru un talent de mult uitat. Un călugăr pictase aceste litere ornamentale și aceste personaje ciudate cu câteva secole în urmă, cu multă râvnă în liniștea unui schit ...Evident, această carte trebuia să coste o avere!

Deodată, din ea căzu o carte de vizită. O luă cu o mână care-i tremura și o citi cu voce tare:

– Pentru Miranda. Vei găsi puterea să mă ierți?

Ochii i se umplură de lacrimi care se iviră ca perlele pe marginea genelor.

Daniel ar fi putut să-i trimită flori, ciocolată sau bijuterii, dar alesese cel mai frumos cadou pentru ea.

– Daniel ... murmură ea. Oh, Daniel ...

– Miranda?

Un zâmbet șovăitor îi apăru pe buze. Foarte încet, abia îndrăznind să mai respire, se ridică din fotoliu și se întoarse.

– Daniel ...

Avu o strângere de inimă când văzu fața trasă a bărbatului.

– Miranda ... Vei găsi puterea să mă ierți?

Ea îl privi tăcută. După o clipă care i se păru o veșnicie, veni spre ea.

– Am încercat să rămân departe de tine, șopti el. Dar n-am putut. M-am gândit la tine toată ziua. Îți vedeam chipul peste tot.

Miranda se gândi la carnetul de schițe pe care-l lăsase în bucătărie și, aproape fără voia ei, răspunse.

– Sunt fericită că ai venit.

El zâmbi pentru prima oară.

– Adevărat?

Ea încuviință și el își deschise brațele. Miranda ezită. Erau încă atâtea incertitudini ... Dar era oare acum momentul să se gândească la asta? El era aici, și doar acest lucru conta.

Se repezi spre el. Daniel o cuprinse în brațe, o ridică de la pământ și o strânse atât de tare, încât Miranda uită să mai respire.

– Nu vreau să te mai părăsesc, șopti el.

– Nici eu ...

Se sărutară cu pasiune, și întreaga lume care-i înconjura dispăru încetul cu încetul.

Capitolul 9

Miranda își ridică ochii de pe caietul de crochiuri și privi spre șlepul ancorat pe fluviu. Da, asta era! Prinsese în sfârșit esența scenei: rufele ude atârnând pe frânghiile albe, petele roșii ale mușcatelor din ferestre, reflexele vasului în apă. Mai rămânea să umbrească unele părți ale desenului, să estompeze altele și ...

Un braț puternic îi cuprinse deodată talia, întrerupându-i meditația.

– Îmi pare rău, domnișoară, îi șopti o voce mângâietoare la ureche, dar nu pot să mă abțin.

Miranda își reținu un zâmbet și făcu o mutră cât se poate de severă.

– Daniel, zău așa ...

– Ah, domnișoară, îți amintești numele meu! Sunt absolut măgulit.

Ea nu mai putu să se abțină și izbucni în râs.

– Zău, Daniel, dacă vei continua să-mi distragi atenția ...

– Să-ți distrag atenția? repetă el sărutând-o pe gât. Chestia asta nu mă prea măgulește. De o jumătate de oră mă chinui să te fac să uiți de schițe.

Fata zâmbi și își lăsă capul pe umărul lui.

– Crezi că o să te umfli în pene dacă o să-ți spun că ai reușit? zise ea.

– Nu, nici gând. Știam că voi reuși să-ți atrag atenția.

Miranda se îmbujoră, apoi flutură sub nasul lui Daniel carnetul de schițe.

– Ce o să-i spun eu domnului Renfret când îmi va cere să vadă ce am mai lucrat?

– N-o să-ți ceară asta. Va fi încântat să te aibă elevă.

– Încrederea ta în mine mă flatează, dar persist să cred că va voi să-și arunce un ochi peste lucrările mele recente. Și, de două săptămâni, n-am prea făcut nimic.

– Ba da. Ți-ai petrecut aceste ultime două zile cu mine. Renfret este francez și va înțelege foarte bine ce înseamnă să fii tânăr la Paris, primăvara.

– Înainte de a fi francez, Renfret este un artist. Un profesionist. Și dacă o să se îngrozească atunci când îmi va vedea desenele, vina o să cadă asupra ta. De altfel, tot nu știu cum ai făcut să obții o întrevedere cu el.

Daniel zâmbi și o sărută pe frunte.

– Ți-am mai spus: am relații.

Ridică privirea spre cer, apoi reluă:

– Lumina începe să scadă. Am face bine să plecăm.

– Încă două minute.

El încuviință și o privi în tăcere în timp ce ea se apleca din nou asupra carnetului.

– Miranda? Spune-mi îți lipsește Amsterdamul?

– Să-mi lipsească? În ce sens?

Daniel ridică din umeri.

– Prietenii tăi, viața pe care o duceai ... Nu ți se întâmplă să regreți ce ai lăsat în urmă?

"Niciodată", gândi ea cu atâta convingere încât pentru o clipă crezu că vorbise cu voce tare. "Doar tu îmi ocupi toate gândurile."

Dar nu putea să-i facă o asemenea mărturisire, fără să riște să devină total vulnerabilă, șinu era încă atât de sigură de ceea ce simțea pentru el. Sigur, ultimele două zile fuseseră minunate. Petrecuseră fiecare clipă împreună, într-un nor de fericire. Totuși, Daniel nu-i spusese ce ardea de nerăbdare să audă ...

Ridică privirea și-i adresă un zâmbet detașat.

– Să știi că n-am pierdut total contactul cu Amsterdam. Mina îmi scrie regulat.

– Bineînțeles.

El se ridică, își îndesă mâinile în buzunare și zâmbi.

– Haide, grăbește-te să termini și mergem să mâncăm.

Miranda îl privi îndepărtându-se câțiva pași. Nu mai avea suficientă lumină să lucreze, dar nu-i păsa. Șlepul, un amestec de linii și de curbe, n-o mai interesa. Pe Daniel ar fi vrut să-l deseneze ...

Nu putea spune că n-a încercat, dar, de fiecare dată, sufletul modelului părea să aibă o plăcere răutăcioasă de a se sustrage

creionului său. Desenase chipul lui de o frumusețe clasică, aproape austeră, umerii lați, torsul musculos. Dar îi era imposibil să prindă scânteia de viață care-l însufleția.

Acum, îl cunoștea mai bine. Ceea ce crezuse înainte că este aroganță și cruzime, nu era decât siguranță de sine și convingere. În plus, îi descoperise fațetele acunse cu grijă. Era tandru și nostim, sensibil și atent. Și înțelegător. Nu încercase să meargă mai departe decât era ea gata să-i ofere. Îi lăsa timp să se adapteze, să învețe, să-și domine îndoielile.

De fapt, ea îi acorda acum deplină încredere, încât îi era greu să-și mai amintească în ce măsură se ferise de el. Seara, îi era din ce în ce mai greu să se desprindă din brațele lui și să meargă la culcare, singură. Nopțile erau pline de fantasme senzuale, care o făceau să se trezească amețită ...

– Nu știu la ce te gândești, dar după cum zâmbești, sper să mă privească și pe mine.

Ea ridică brusc capul. Daniel era din nou lângă ea. Felinarele de pe chei se aprinseseră și-i luminau slab fața zâmbitoare.

– Cred ... cred că visam ...

Daniel se ghemui lângă ea și răsuci pe deget o șuviță din părul ei.

– Judecând după expresia din ochii tăi, trebuie să fi fost ceva fascinant. Dar presupun că nu-mi vei spune nimic ...

Ea începu să râdă și se lipi de umărul lui.

– Ei bine, mă gândeam la cină, dacă vrei să știi. Dacă am merge la acel mic restaurant despre care mi-ai vorbit?

Daniel zâmbi, se ridică și-i întinse mâna.

– Ar fi trebuit să bănuiesc, zise el în timp ce se îndepărtau. Numai gândul la mâncare îți poate lumina astfel frumoșii ochi.

Ea îi aruncă o privire jignită, dar el râse cu poftă.

– Ești fericită? o întrebă, după ce redeveni serios.

– Da. Am petrecut o zi minunată.

– Și încă nu s-a sfârșit.

***

Bistroul pe care-l alesese Daniel pentru cină merita din plin calificativul de "izolat".

După vreo jumătate de oră de mers prin străduțe din ce în ce mai înguste, Miranda remarcă:

– Poate ar fi trebuit să semănăm pietricele în urma noastră, dacă vrem ca într-o zi să revenim în lumea civilizată.

– Ce nevoie mai ai de lumea civilizată, atâta timp cât suntem împreună?

– Atunci, să spunem adio civilizației?

– Exact.

– Fără mașini, fără avioane?

– Fără.

– Fără microunde? Fără electricitate? Fără televizor?

– Ah, ba da. Un televizor.

Ca să ne uităm la filme vechi.

– Nostimă idee ...

– Tu nu cunoști încă plăcerea de a privi un film de Hitchcock, într-o noapte friguroasă de iarnă, cu un castron de floricele pe genunchi ... O să te învăț , ai să vezi.

Miranda își simți inima plină de bucurie.

Era pentru prima oară când vorbea despre relația lor la viitor...

În clipa următoare, intrară într-un restaurant minuscul, aflat pe colțul a două străzi. Decorațiunea interioră era plăcută. Masa lor era atât de îngustă, încât li se atingeau genunchii.

– Îți amintești ultima seară pe care am petrecut-o la restaurant? întrebă Miranda, cu un aer vinovat.

– La "Fouquet's"? Ce catastrofă! Atunci, am crezut că într-adevăr te-am pierdut.

– A fost cât pe ce să fie așa. A doua zi dimineața, îmi făceam deja bagajele.

– Știu. Mi-a spus Sophie.

– Sophie? Dar ea credea că vreau să dăruiesc cuiva hainele vechi ...

– Așa te-a făcut ea să crezi. Dar în dimineața aceea, m-a încolțit la bucătărie și-m-a făcut de două parale.

Miranda zâmbi, neîncrezătoare.

– Vrei să spui că îmi știa de la început intențiile?

– N-o estima. Este șireată ca o vulpe.

Fata încetă brusc să mai zâmbească și întrebă pe un ton grav:

– Daniel ... Ce i s-a întâmplat lui Aaron? N-am vrut s-o întreb pe mătușa ta, dar ...

– S-a sinucis.

Miranda se sprijini de speteaza scaunului.

– S-a sinucis? Este îngrozitor ... De ce?

Daniel, cu o mină sumbră, ridică din umeri.

– Nu cunosc amănunte. Totul se sfârșise când m-am întors din Brazilia.

– Erai în călătorie?

Într-un fel. Să zicem că am plecat ... în căutarea mea. Dar n-am găsit nimic, acolo.

– Și de ce în Brazilia?

– Pentru că era departe de casă. Mă certasem cu mama în ziua funeraliilor tatălui meu. Credeam că ea îl băgase în mormânt ...

Miranda își puse mâna peste cea mare și crispată a lui Daniel.

– Îmi pare rău ...

– N-ai de ce.

Totul aparține de acum trecutului.

Tăcură o vreme amândoi. Fata se mustra în gând pentru întrebările stupide pe care le pusese. De ce trebuise să evoce aceste fantome când totul mergea atât de bine?

Atmosfera se destinse totuși, din nou în timpul mesei, cu ajutorul unui excelent vin roșu, și reveniră la complicitatea fără griji în care se scăldaseră toată ziua. Pe la miezul nopții, când plecară de la restaurant, Miranda avea sentimentul că trăiește într-o lume de vis, că lumea din jur dispăruse. Era oare de vină vinul sau fericirea?

O ploaie ușoară făcea să strălucească pietrele pavajului. Miranda își încetini mersul, fără să-i pese de picăturile care-i

cădeau pe haine. Își amintea că, încă de când era copil, își dorise să devină cel mai mare pictor din lume.

Acum însă, un singur lucru conta: să rămână cu Daniel. Să-i devină amantă. Soție.

Gândul acesta avu asupra ei efectul unui pumn în stomac.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Daniel, pe un ton îngrijorat. Ai o expresie ciudată.

– Nu-i nimic, răspunse ea cu un zâmbet vag. Sunt ... fericită, atâta tot.

El o prinse de umeri, o sărută cu oarecare solemnitate și spuse grav:

– Și eu sunt fericit.

Și atunci, Miranda știu că o iubește. În aceeași clipă, cerul fu despicat de un fulger și trombe de apă începură să se reverse asupra orașului. Rămaseră câteva clipe stupefiați, apoi începură să râdă și o luară la fugă.

– Este ca la New York! exclamă Miranda. Toate taxiurile dispar când plouă.

Fără să se oprească, Daniel își scoase haina și i-o puse pe umeri. Era o atenție care se dovedi derizorie în fața violenței furtunii.

– Hotelul meu nu este departe de aici! strigă el, la rândul lui cu un pic de noroc, ajungem înainte de a ne îneca!

Câteva minute mai târziu, năvăliră gâfâind și uzi până la piele în holul hotelului "George V". Lăsau în urma lor mici bălțoace în timp ce se îndreptau spre ascensor. Ajunseră imediat în elegantul apartament al lui Daniel.

– Pot să-mi iau adio de la încălțările astea, declară Miranda sărind într-un picior ca să-și scoată sandalele ude. Și de la rochie! Cred că semănăm cu niște niște căței plouați!

– Căței plouați pe cale să facă pneumonie. Du-te și fă un duș fierbinte până comand un pahar de coniac. Poți să-ți pui apoi halatul meu de baie.

– Dar ...

Un frison îi întrerupse protestele. Observă că tocmai îi clănțăneau dinții, și se îndreptă docilă spre baie.

Jetul fierbinte al dușului o revigoră puțin. Când în sfârșit ieși, își puse halatul care era agățat de ușă și se amuză văzând că-i ajunge până la glezne. Apoi, cu hainele ude sub braț, reveni în salon.

Daniel îi luă bagajul din brațe și-l puse pe culoar în dreptul camerei lui.

– Menajera va avea grijă de ele să le usuce, îi spuse el scoțându-și cămașa. Este coniac și cafea pe măsuță. Lipsesc doar un minut.

Și se îndreptă și el spre baie. Miranda își plecă privirea, străduindu-se să nu privească acest corp care nu era cu nimic mai prejos decât cele mai frumoase statui antice. Începu să respire abia când auzi ușa de la baie închizându-se.

Răgazul ei însă fu de scurtă durată. Abia apucase să-și pună cafeaua în ceașcă și auzi o voce gravă în spatele ei:

– Așa ... acum mă simt mult mai bine.

Miranda se întoarse brusc. Daniel era aproape de ea, îmbrăcat doar cu niște blugi și desculț.

– Ce s-a întâmplat? întebă el încruntându-se brusc. Este ceva în neregulă?

Veni spre ea. Ea vru să-și întoarcă privirea dar, cu un deget, el îi ridică bărbia și o captivă cu privirea lui hipnotică.

– Hainele tale vor fi uscate într-o oră. Până atunci, o să ne așezăm și o să discutăm, cu un pahar de coniac în mână. După care ... te voi conduce la Sophie.

Miranda zâmbi crispat. Daniel, cu o expresie amuzată, îi arătă două fotolii despărțite de o măsuță joasă.

– Tu o să stai aici, eu aici. Ce zici?

Era perfect. Locurile lor erau destul de îndepărtate unul de altul încât să nu se atingă, dar destul de apropiate pentru ca ea să poată admira în voie torsul încă ud al lui Daniel.

– Vai! exclamă ea în clipa în care vru să se așeze. Cred că ploaia mi-a distrus desenele pe care le-am făcut astăzi după-amiază.

Daniel își întinse picioarele, oftă de plăcere și răspunse pe un ton indiferent:

– Da, probabil că da.

– Va trebui... Va trebui să fac altele, în acest caz.

– N-ai muncit destul pentru astăzi?

– Nu poți să știi niciodată ce o să-mi ceară Renfert.

Ezitând să întâlnească privirea celui din fața ei, se îndreptă spre un mic birou stil Ludovic al XV-lea care împodobea un colț al încăperii. Luă un carnet care se afla pe el, își scoase creionul de desen din poșetă și reveni spre fotoliu. Simțindu-se dintr-o dată mult mai în largul ei, se așeză și începu să facă portretul lui

Daniel, mai întâi în joacă, apoi din ce în ce cu mai multă concentrare: nasul drept, bărbia pătrată, cicatricea de la tâmplă...

– Miranda?

– Hmm?

Nici măcar nu ridică ochii, prea preocupată de chipul frumos care prindea viață sub creionul ei.

– Mi-ar plăcea să am talentul tău.

Ea zâmbi, continuând să deseneze.

– Bună idee. În felul acesta, te-ai putea duce în locul meu la Renfert.

– Aș putea de asemenea să te desenez. Și dacă aș fi deosebit de talentat, aș reuși poate să pun pe hârtie o mică parte din imensa ta frumusețe.

În tăcerea care urmă, Miranda nu mai auzea decât bătăile propriei sale inimi. Mâinile începură să-i tremure. Puse încet carnetul pe masă și se ridică.

– Cred că ... ar fi mai bine să plec. Probabil că hainele mele s-au uscat deja. Cum telefonezi de aici la recepție?

Miranda, spuse Daniel cu o voce extrem de slabă. Privește-mă.

– Este târziu. Sophie va fi îngrijorată.

– N-o să fie îngrijorată. I-am telefonat în timp ce făceai duș.

Ea îl privea fix. Se ridică și el de pe fotoliu și se apropie de ea.

– Daniel ...

Două mâini puternice le cuprinseră pe ale ei.

– Miranda? Îți este frică de mine?

Ea ezită, apoi scutură din cap.

– Nu.

– Atunci, ce se întâmplă? Știi că vreau să fac dragoste cu tine. Credeam că și tu vrei același lucru.

– Este adevărat, dar ...

Abia își reținu lacrimile. Ultimele două zile fuseseră absolut idilice, într-atât încât uitase de toate îndoielile. Acestea însă o asaltau acum cu și mai mare violență.

– Mă ... tem că te voi dezamăgi. Dacă ... dacă nu sunt la înălțimea așteptărilor tale ...

Daniel mormăi ceva și o luă în brațe.

– Prostuță mică! Nu știi că ești *tot* ce-mi doresc?

O strânse mai tare la piept și o sărută îndelung, până când ea nu mai fu decât dorință și senzații necunoscute. El își strecură mâna sub halatul de baie și-i cuprinse sânul tare. Miranda se abandonă fremătând la atingerea pieptului lui gol.

– Spune-mi ce vrei, dragostea mea ...

Miranda, gâfâind, trebui să se agațe de el ca să nu cadă.

– Pe tine te vreau, mărturisi ea dintr-o răsuflare. Pe tine te-am dorit întotdeauna.

O licărire triumfătoare lumină privirea lui Daniel. Brusc, o ridică în brațe și o duse în dormitor. Miranda își simți halatul alunecând pe jos. Daniel o puse pe pat, goală, își rătăci mâinile în părul ei și o sărută cu o pasiune vecină cu ferocitatea. Apoi, buzele lui puseră peceți invizibile pe întregu-i corp, făcând-o să vibreze ca o vioară. Când Miranda le simți, fierbinți,

mângâindu-i pântecul, o străbătu o undă de plăcere de o violență electrică. Nu crezuse niciodată că trupul ei este în stare să-i producă asemenea senzații.

Își dădu capul pe spate, abandonându-se mângâierilor lui pricepute. Încetul cu încetul însa, intră și ea în acțiune, făcând niște gesturi pe care, instinctiv, parcă le cunoștea dintotdeauna, fără să știe asta. Cu o mână la început șovăitoare, mângâie pieptul lui Daniel, coborî apoi de-a lungul pântecului și rămase nemișcată, simțind dovada evidentă a dorinței lui.

– Miranda ... șopti el răgușit.

Privirea i se încețoșase. Pierdută de dorință, înțelegându-i mesajul tăcut, se răsturnă pe spate și se pregăti să-l primească.

Și atunci, dintr-o singură și puternică mișcare, o făcu a lui.

***

Miranda se trezi înainte de răsăritul soarelui și simți o neliniște fugară văzându-se într-un pat străin. Apoi își aminti, i se perindară prin fața ochilor imagini ale acestei prime și minunate experiențe, urmată de ore lungi de explorări și descoperiri din ce în ce mai senzuale ...

În depărtare se auzi un tunet. Încă mai ploua. Zâmbi, gândindu-se că o simplă furtună îi schimbase definitiv viața. Ca pentru a se convinge că nu visează, întinse mâna. Patul era gol. Ușor îngrijorată, de sculă din pat, învelită într-un cearșaf.

– Daniel?

El era în picioare în salon, gol în fața unei ferestre mari pe care se prelingeau picăturile de ploaie.

– Daniel?

La auzul vocii ei, se întoarse. Un zâmbet cald îi apăru pe buze și întinse brațele. Miranda se repezi la pieptul lui.

– Nu voiam să te trezesc ...

– M-am trezit singură. Și apoi, ar fi păcat să petreci o asemenea noapte dormind.

Începu să râdă, apoi continuă:

– În fine, nu asta am vrut să spun ... Eu ...

– Și eu sunt fericit, șopti el fără să-și ia ochii de la ea.

– Aș vrea ca noaptea asta să dureze o veșnicie.

El o privi și, zâmbind, spuse:

– Există un mod de a-ți îndeplini dorința.

– Care?

– Va trebui să te căsătorești cu mine.

Miranda crezu că i se va opri inima.

– Daniel ... Oh, Daniel!

Apoi se ghemui la pieptul lui, cu lacrimi în ochi.

– Asta înseamnă "da"?

– Evident! răspunse ea râzând și plângând în același timp. Da! De o mie de ori da!

Capitolul 10

Miranda ieși din metrou la "Biserica Auteuil" și, cu un zâmbet fericit pe buze se îndreptă spre apartamentul Sophiei. Cerul se limpezise, dar câteva bălți mai străluceau ici-colo pe străzi, sub razele unui soare matinal.

Își stăpâni cu greu dorința stupidă de a sări cu amândouă picioarele prin băltoacele argintii și, fredonând o melodie, ajunse în sfârșit la imobilul în care locuia. Îl salută veselă pe portar și urcă în grabă scările. Îi deschise Paulette.

– Bună dimineața, domnișoară.

– Bună dimineața! Sophie s-a trezit?

– Sunt aici! se auzi vocea bătrânei doamne din bibliotecă.

Miranda își scoase jacheta și o aruncă pe un scaun, apoi intră în încăperea alăturată. Sophie, așezată în spatele unui maiestuos birou, se ridică s-o întâmpine și o invită să ia loc pe canapea.

– Ei? Cum a decurs ziua de ieri?

Miranda se lăsă să cadă pe sofa și deschise larg brațele.

– Minunat! răspunse ea pe un ton visător. Am fost la muzeul Rodin și la Domul Invalizilor. Apoi am mers de-a lungul Senei, după care ne-am dus să cinăm într-un mic restaurant ... Nu-mi amintesc cum îi spune, dar știu că nu existau turiști în el. Apoi...

Se întrerupse în mijlocul frazei și se îmbujoră.

Sophie schiță un zâmbet.

– Da, m-a sunat Daniel să-mi spună că v-a prins furtuna și v-ați dus la hotelul lui să vă uscați.

Bătrâna doamnă făcu ochii mici și, cu o privire malițioasă, adăugă:

– Presupun că ați făcut-o?

– Ce să facem?

– Să vă uscați, firește. N-aș vrea să te îmbolnăvești.

– Oh, păi ... da.

– Și întâlnirea ta de azi-dimineață? Ce ți-a spus Renfert?

Miranda zâmbi.

– Că am viitor.

– A acceptat să te primească? Minunat!

– Da, dar sper să nu-l dezamăgesc.

– Nicio problemă în acest sens. Ești foarte talentată.

– În timp ce el îmi privea schițele, nu puteam să nu mă gândesc că Daniel a trebuit să se dea peste cap ca să-mi obțină această întâlnire. Mă temeam să nu-i înșel încrederea.

– În niciun caz. Domnul Renfert a fost probabil încântat să-i poată face un serviciu nepotului meu.

– Vrei să spui că ... se cunoșteau?

– Bineînțeles. Renfert este un specialist în Vermeer, înțelegi?

– Mă tem că nu.

– N-are importanță. Continuă să-mi povestești cum v-ați petrecut seara. Dar dacă nu mai ai nimic să-mi spui ... Miranda ezită. Oare Daniel voia să-i dea chiar el vestea mătușii lui?

– Te-a cerut în căsătorie, nu-i așa?

O privi pe Sophie stupefiată, apoi izbucni în râs.

– Ți-a spus, nu-i așa? Bătrâna doamnă își strânse mâinile ca la rugăciune, încântată.

– Oh, n-a fost nevoie, am ghicit! Ce veste minunată! Am știut de la început că sunteți făcuți unul pentru altul!

– Totuși, nu ne-am înțeles la început prea bine.

– Ha! Ha! Povești! De îndată ce te-am văzut, i-am spus nepotului meu: "Vezi, Daniel, poate că va ieși și ceva pozitiv din afacerile noastre cu aventurierul acela de Mueller."

– Ai spus Mueller? Ernst Mueller? Îl cunoști?

– Nu personal, dar nu-mi pare rău. Un tip capabil să cumpere două tablouri de Vermeer fără acordul adevăratului lor proprietar ...

Miranda se încruntă.

– Nu te înțeleg. Cine a cumpărat acele tablouri?

Sophie se foi încurcată pe canapea.

– Mueller.

– De la cine? Bătrâna doamnă oftă.

– N-a fost vina lui Daniel, mi-a spus că nu prea știa ce face ...

– Așteaptă ... Ce vrei să spui?

– Mi-a explicat că a făcut asta din disperare, reluă Sophie, ca și cum n-ar fi auzit întrebarea. Și l-am iertat.

La vremea aceea, era într-adevăr disperat.

Miranda strânse cu putere brațul canapelei.

– Am fost teribil de șocată să descopăr că îmi vânduse cele două Vermeer, continuă bătrâna cu o voce tristă.

– El ... Dar este un furt!

– Da. Chiar l-am amenințat că anunț autoritățile.

– Dar n-ai făcut-o.

– Bineînțeles că nu. N-am putut. Și Daniel mi-a jurat că va răscoli cerul și pământul să le recupereze.

– Prin intermediul lui Mueller? Bătrâna încuviință.

– Da. I-a luat câțiva ani și l-a costat o mică avere, dar deja a răscumpărat o pânză.

Miranda revăzu în minte chipul lui Daniel deformat de furie, când intrase în atelierul lui Mueller. Ce voia de la el? Să pună mâna și pe a doua pânză, și astfel să-și răscumpere greșeala? Nu, era imposibil. Sophie era o femeie în vârstă, poate se înșela. Nepotul ei nu putea fi un hoț.

– ... s-a dus la domnul Renfert.

– Ce ... ce spuneai?

– Că s-a dus la domnul Renfert să-i expertizeze tabloul.

– Dar ... Ești sigură că nu faci o eroare?

Sophie zâmbi trist.

– Oh, Miranda te-am tulburat, văd bine. N-a fost intenția mea. Toate lucrurile acestea s-au petrecut cu mult timp în urmă. Între timp, Daniel a rezolvat totul.

– Adevărat?

– Bineînțeles. A făcut adevărate minuni cu banii mei.

– Vrei să spui că ... i-ai încredințat gestionarea afacerilor tale, după tot ce s-a întâmplat?

Bătrâna doamnă încuviință, cu o expresie gravă.

– Mi-am zis: "Dacă nu poți avea încredere în cineva, atunci la ce bun să mai trăiești?" Făcu o scurtă pauză și reluă:

– Ceea ce a urmat, mi-a dat dreptate. Daniel ne-a îmbogățit pe amândoi.

– Așadar,banii tăi i-a investit? Sophie ridică din umeri.

– Ai lui, ai mei, este același lucru. Mi-a răsplătit încrederea pe care i-am acordat-o. Așa că-i eram chiar datoare să-l ajut puțin în privința căsătoriei.

– Să-l ajuți? repetă Miranda, intrigată. Ce vrei să spui?

– Ei bine, cred că deja ți-am spus. Bărbații au uneori nevoie de o mână de ajutor.

Miranda simți o menghină de gheață cuprinzându-i inima.

– Ce fel de "mână de ajutor " i-ai dat? Sophie își mușcă buzele. Cu siguranță, remarcase nota de panică din glasul fetei.

– Haide, copila mea, nu interpreta greșit ce-ți spun ... Vreau doar să spun că bărbații au prostul obicei să lase lucrurile să treneze. Primul meu soț ...

– Ce i-ai spus, Sophie? o întrerupse Miranda, puțin cam brutal.

– Doar că ... doar ce-i repet de ani de zile: că este timpul să se însoare. Și că ...

– Și că?

– Și că nu dădea dovadă de o prea mare maturitate rămânând celibatar, și că mă întreb dacă era înțelept din partea

mea să-i încredințez afacerile unui om imatur. Glumeam, bineînțeles.

Miranda simți cum tot sângele îi urcă în obraji. O glumă? Daniel n-o considerase o glumă. Iată ce explica brusca lui schimbare de atitudine, brusca lui amabilitate. Văzuse în ea o biată studentă care era pe plac mătușii sale, mijlocul de a păstra în mâna lui o avere considerabilă.

Simți pe buze un gust amar. Exista totuși un lucru pe care Daniel nu putea să-l mimeze: dorința lui pentru ea. Pe care se grăbise s-o pună în practică ...

– Miranda? spuse Sophie pe un ton îngrijorat. N-am spus nimic rău, nu-i așa?

Fata se ridică, foarte dreaptă, și schiță un zâmbet crispat.

– Am ... am nevoie de un pic de odihnă. Trebuie să reflectez la unele lucruri.

– N-o să-i spunem nimic lui Daniel, nu-i așa? Nu-i place să vorbesc despre acea perioadă.

– Desigur, îmi imaginez ...

– Miranda ... Doar nu crezi că ...

Fata, ajunsă în pragul ușii, rămase nemișcată.

– Nu cred nimic. Absolut nimic.

Încremenită ca o statuie în fața camerei lui Daniel. Miranda resimțea o impresie neplăcută de déjà-vu.

Habar n-avea ce o să-i spună bărbatului pe care crezuse că-l iubește. La fel ca și atunci când se dusese la hotelul lui din Amsterdam. Și în seara aceea, confruntarea fusese în dejavantajul ei. Ce să facă? Să-l acuze că este un hoț?

Că vrea să se însoare cu ea din interes?

Brusc, toate acestea i se părură ridicole. De ce nu-i telefona pentru a fixa o întâlnire într-un loc mai liniștit? Acolo, ar fi putut să expună calm faptele. El ar fi prins-o în brațe râzând de prostia ei și ar fi asigurat-o că ... Ușa se deschise brusc. Împietrită, Miranda se trezi prizoniera privirii lui.

– Ce faci aici?

Cum nu-i răspundea, el se încruntă și, prinzâmd-o de braț, o trase înăuntru. Ușa se închise în urma ei.

– Ce se întâmplă? repetă Daniel pe un ton neliniștit. De ce ai mutra asta?

– Mă doare brațul. Dă-mi drumul.

El își coborî privirea spre locul în care degetele lui se înfipseseră în brațul ei și, încet, își slăbi strânsoarea.

– Poftim. Acum, aștept un răspuns.

Ea simți un nod în gât. Daniel părea sincer îngrijorat. Fusese o prostie din partea ei să vină să-l vadă. Probabil că Sophie divagase.

– Miranda?

– Îmi pare rău. Totul este o prostie dar ...

Fu întreruptă de soneria unui telefon.

– Să nu te miști de aici! îi ordonă Daniel țintind imperios cu degetul spre ea.

După ce se duse în cealaltă cameră să răspundă, Miranda să lăsă să alunece într-un fotoliu, epuizată. Trase cu urechea la conversație. El vorbea pe un ton blând care însă deveni repede iritat.

– ... nu pot să vorbesc acum, Sophie. Te sun eu mai târziu. Ce? I-ai spus că ... Fir-ar să fie! Tocmai m-ai făcut să pierd o șansă unică de ... Mormăi o înjurătură, apoi reluă conversația pe un ton ceva mai calm. Miranda își duse palma la gură. Mâna îi tremura. Așadar, Sophie spusese adevărul! Șansa despre care vorbea el era aceea de a se căsători cu o tânără naivă care să ...

– Miranda.

Tresări violent și sări în picioare, întrebându-se prin ce minune o mai țineau picioarele.

– Era Sophie, spuse el.

– Știu.

– Ai auzit convorbirea?

– Am auzit destul.

El oftă.

– Este deci inutil să mă mai prefac că nu știu motivele vizitei tale, nu-i așa?

– Absolut inutil, da.

Daniel veni spre ea, îi puse mâinile pe umeri și șopti:

– Miranda, privește-mă. Fata clipi des pentru a-și înlătura lacrimile care-i umpluseră ochii.

– Între noi nu s-a schimbat nimic.

– Nimic? repetă ea cu un râs amar. Oh, ba da. Știam de la bun început. N-ar fi trebuit să-ți cedez niciodată ...

Se desprinse printr-o mișcare bruscă și-i întoarse spatele.

– La revedere, Daniel.

– Miranda!

Din doi pași, fu lângă ea.

– Nu pleca.

Ea îl privi drept în ochi. Preț de o clipă, i se păru că vede în ei o expresie dureroasă.

"Tocmai m-ai făcut să pierd o șansă unică ..."

Adunându-și bruma de mândrie care-i mai rămăsese, se îndreptă hotărâtă spre ușă, o deschise și ieși din viața lui Daniel Thorpe. Ajunse la Amsterdam a doua zi seara, după ce-i lăsase Sophiei un scurt mesaj pe un petic de hârtie: "Îmi pare rău că lucrurile n-au mers."

Bineînțeles că ar fi fost mult mai multe de spus. Dar, în pragul prăbușirii, preferase să fugă cât mai repede, fără alte explicații.

O întâmpinase o Mina stupefiată, care-i oferi patul ei ca să doarmă. Miranda însă preferase să se prăbușească pe canapea, unde adormi imediat, cu un somn fără vise. Sau cu vise de care subconștientul său nu voia să-și reamintească ...

Se trezi în zori, trasă la față, cu impresia că dormise pe o scândură cu cuie. Mina era deja în picioare, și aranja micul dejun pe o masă improvizată.

– Colega mea de apartament tocmai s-a hotărât să se mute, o anunță ea pe un ton vesel. Așa că poți să-ți recuperezi camera.

Miranda zâmbi slab.

– Presupun că n-ai niciun amestec în hotărârea aceasta subită a ei?

– Eu? Nu ... De vreo câteva săptămâni, prietenul ei o tot bate la cap să vină să locuiască la el, dar ea nu reușește să se hotărască. Azi-dimineață, mi-a spus că el a încetat brusc s-o mai

hărțuiască și m-a întrebat ce ar putea să însemne asta. La care i-am răspuns că, după părerea mea, și-o fi găsit alta.

Mina ridică din umeri și concluzionă:

– I-au trebuit doar douăzeci de minute să-și facă valiza.

Miranda începu să râdă dar, spre disperarea ei, în același timp izbucni în plâns. Prietena ei se apropie și o cuprinse după umeri.

– Nu mai plânge ... Nu poate fi atât de rău.

– Nu ... n-ar fi trebuit să plec cu el.

– Haide, haide, nu merită.

Miranda își trase nasul și încuviință, apoi își repetă aceste cuvinte în fiecare zi care urmă. Muncea până la epuizare, picta, cu o repeziciune excepțională. Profesorii ei avură amabilitatea s-o reprimească la cursuri și unul dintre ei, martor al eforturilor ei înverșunate, îi spuse într-o zi cu admirație:

– Ai făcut mari progrese, *domnișoară* Stuart. Deja aveai mult talent, dar în prezent există în operele dumitale o profunzime și o maturitate uimitoare pentru vârsta pe care o ai.

Acest compliment ar fi făcut-o cea mai fericită femeie din lume, doar cu câteva săptămâni în urmă. Dar acum nu făcu decât să-i reamintească faptul că, în ciuda virulenței cu care pretindea contrariul, nu încetase să-l iubească pe Daniel.

Vara era pe sfârșite când primi o scrisoare de la el. Miranda păli recunoscându-i scrisul frumos, dar luă plicul și-l aruncă la gunoi.

Mina îl recuperă cu un aer mustrător.

– N-ai de gând s-o citești?

– Nu. Vorbise pe un ton care o descurajă pe Mina să mai pună vreo întrebare.

Zilele deveniră săptămâni, săptămânile se transformară în luni, dar fata nu-l putea uita pe Daniel. Aproape se disprețuia pentru slăbiciunea ei. Ce fel de femeie era ea, să rămână legată de cel care o folosise, o făcuse să sufere? Trebuie să se dedice și mai mult muncii, conchise ea.

Venise deja toamna și, într-o zi, Mina năvăli radioasă în apartament.

– N-o să ghicești niciodată pe cine am întâlnit la Rijksmuseum!

– Fantoma lui Rembrandt?

– Aproape! Un tip pentru care am pozat acum câteva luni.

Miranda își trecu pensula peste paletă, apoi se aplecă din nou spre pânza pe care o picta.

– Și?

– Și mi-a propus ceva de lucru. O muncă *adevărată.* Trebuie să facă un catalog al unei imense vânzări la licitație. Trei zile pe săptămână. Treaba va dura până la plecarea noastră în Statele Unite.

Miranda suflă ca să-și îndepărteze o șuviță de păr ce-i căzuse pe frunte și zâmbi.

– Este formidabil. Chiar mă bucur pentru tine.

– Poți să te bucuri pentru amândouă. Are nevoie de două asistente. I-am spuss că te oferi voluntar.

Când văzu ochii mari pe care-i făcuse Miranda, Mina izbucni în râs.

– Ei da! exclamă ea. Am tras lozul cel mare! Vom putea chiar să ne închiriem un apartament demn de acest nume!

O lună mai târziu, se mutau într-un mic apartament de trei camere pe Hudsonstraat. În ciuda muncii intense pe care o făcea, Miranda își folosea rarele clipe de libertate mobilând apartamentul, alergând prin târgurile de vechituri și pe la anticari.

Nu era încă în forma ei cea mai bună, după cum îi spunea în fiecare zi oglinda în care se reflecta. Avea ochii încercănați, strălucitori, și pierduse în greutate. Dar, încetul cu încetul, reușea să se gândească ceva mai puțin la Daniel.

Se apropia iarna, apoi va fi din nou primăvară, cu explozia ei de flori, cu câmpurile imense cu lalele înflorite ... Dar niciodată Amsterdam nu va fi mai frumos ca Parisul, ca malurile Senei pe care le străbătuse de atâtea ori cu el, mână-n mână, fără măcar să simtă nevoia de a vorbi ...

Aceste amintiri, Miranda nu va reuși niciodată să le uite. Acum însă, era obligată să recunoască adevărul. Îl iubise pe Daniel cu acea dragoste pe care n-o întâlnești decât o dată în viață. Poate că durerea se va atenua cu timpul. Dar nu va dispărea niciodată.

Își întoarse capul dinspre șevalet, incapabilă să mai discearnă ce pictează prin ceața de culori care-i dansa în fața ochilor. Apoi se așeză pe pat, își ascunse fața în palme și începu să plângă.

O săptămână mai târziu, fu invitată la biroul lui herr Dorfman.

– Nu văd ce ar putea avea cu mine, îi spuse ea Minei.

Am primit ultima bursă săptămâna trecută.

Dorfman își începu discursul spunându-i că Fundația Harrington este foarte mândră de ea. La care Miranda răspunse că se simte măgulită de încrederea acordată. Interlocutorul său dădu cu gravitate din cap, și-i sugeră să ajute la rândul ei Fundația. Fata se încruntă, nedumerită, dar îl asigură că va face tot ce-i stă în putință.

– Acestea fiind zise, adăugă ea, dacă doriți o donație, trebuie să știți că eu nu pot să ...

Dorfman izbucni în râs, până când îi dădură lacrimile.

– Oh, chiar despre o donație este vorba, îi explică el când putu în sfârșit să vorbească serios. Dar nu înacest sens. Ni s-a propus o sută de mii de dolari, dar există o condiție: dumneata trebuie să gestionezi acești bani. Un fel de intermediar.

– Eu? O intermediară?

– Autorul acestei donații nu este altul decât persoana care ți-a dat șansa să studiezi la Paris.

Ea se crispă. Daniel! Ce punea la cale?

– Persoana aceasta insistă ca dumneata în persoană să primești această donație.

– Imposibil, declară cu fermitate Miranda. Spuneți-i domnului Thorpe că ...

– Domnul Thorpe?

– Da, misteriosul dumneavoastră mecena. Spuneți-i că ...

– Dragă domnișoară Stuart, donatorul este doamna Sophie Prescott.

– Sophie Prescott?

Fata se lăsă pe speteaza scaunului, în timp ce Dorfman îi explica modul în care bătrâna doamnă intrase în contact cu Fundația Harrington și-și exprimase dorința de a o ajuta.

– A precizat clar că nu va da cecul nimănui în afară de dumneata.

– Dar ... de ce? Dorfman oftă.

– Este o femeie în vârstă. Poate că este un pic ... excentrică.

– Domnule Dorfman, trebuie să știți că între mine și nepotul doamnei Prescott au existat niște ... complicații. Eu nu pot să ...

Interlocutorul ei o întrerupse cu un gest al mâinii.

– Toate astea nu mă privesc, domnișoară Stuart. Doar dacă nu ești gata să lași aceste considerații să influențeze gratitudinea dumitale față de Fundație.

Miranda închise ochii. O sută de mii de dolari! Bani cu care viitorii studenți vor fi scutiți de "neplăcerile" pe care ea și cu Mina le suportaseră ...

Înghiți cu dificultate și dădu scurt din cap.

– De acord. Dar am și eu niște condiții. Mă voi întâlni cu Sophie Prescott, doar cu ea, într-un loc discret. Nu vreau să fie menționat numele meu.

Totul a fost organizat după dorința ei. Totuși, Miranda se simțea teribil de nervoasă când, după o săptămână, bătu la ușa unei camere dintr-un elegant hotel din Amsterdam.

Ușa se deschise imediat. Miranda schiță un zâmbet ușor crispat.

– Sophie ...

Încremeni însă în prag. Trădare! Evident, nu era Sophie!

Cum se putuse lăsa atrasă într-o capcană atât de grosolană?

Cu inima bătându-i nebunește, vru să scape de privirea glacială a lui Daniel, a cărui siluetă înaltă bloca toată ușa. Probabil că el îi ghici intențiile pentru că, fulgerător, o prinse de cot și o trase în cameră.

– Nu!

Se înfruntară din priviri, tăcuți. Daniel, cu brațele încrucișate, arbora un zâmbet ironic. Miranda respiră adânc și apoi întrebă cu răceală:

– Unde este Sophie?

– La New York.

– Toată ... toată povestea asta a fost inventată?

– Crezi într-adevăr că mătușa mea ar fi în stare să mintă? Nu, cecul tău este pe masă, acolo. Poți să verifici, dacă vrei.

Ea nu se clinti. Picioarele n-o mai ascultau. Și era prea ocupată să-și privească interlocutorul. Simți un nod în gât. Era mai frumos ca niciodată. Totuși, expresia lui arăta o tensiune pe care nu i-o mai remarcase până atunci.

– Arăți prost, spuse el dintr-o dată.

Miranda clipi, ca trezită din vis.

– Mulțumesc, răspunse ea sec. Pot spune același lucru și despre tine.

– Ai slăbit mult.

– Așa este moda.

Daniel zâmbi zeflemitor.

– Tu n-ai acordat niciodată nici cea mai mică importanță modei. Fata oftă.

– Hai să terminăm discuția. Pentru ce această donație?

– Pentru a evita ca o altă fată să fie nevoită să se dezbrace în studiolul unui tip ca Mueller.

– Mueller? Ah! Chiar ești bine plasat ca să vorbești despre el! Sophie mi-a spus totul în legătură cu tablourile lui Vermeer.

– Adevărat? N-a mai spus nimănui până acum

– Nu-i de mirare, nu-i așa? îl ironiză ea.

– Nu este întotdeauna ușor să recunoști că propriul tău fiu este un hoț, spuse Daniel, cu o expresie dintr-o dată gravă.

– Nu, evide ...

Miranda făcu ochii mari.

– Poftim?

– Credeam că știi povestea. Nu știai că Aaron i-a furat tablourile?

– Aaron? Dar ... ea a spus că ...

Vocea Sophiei răsună dintr-o dată în urechile ei: "N-a fost vina lui. Daniel a zis că nu știa ce face." Fir-ar să fie! Nu era vorba despre Daniel, ci despre Aaron!

– Fiul ei i-a ... luat tablourile?întrebă ea cu voce tare, ca pentru a se convinge mai bine.

– Nu numai tablourile. Și perlele. Și bijuteriile. Bani, o mulțime.

– Dar ... dar cum a putut să facă așa ceva?

Daniel întinse mâna și-i mângâie obrazul. Miranda se simți străbătută de un fior până-n adâncul ființei sale.

– Dar n-am venit să-ți vorbesc despre Aaron, șopti el.

– Daniel, îmi ... pare atât de rău ... De ce a făcut asta?

– Frecventa un grup de tipi care își ziceau artiști. De fapt, niște drogați, niște gunoaie. Își introduceau în vene tot ce nimereau. Aaron s-a lăsat antrenat de acest grup. Cum el se ocupa de afacerile mamei sale, totul trecea prin mâna lui.

Miranda își aminti disprețul pe care i-l arătase Daniel când o surprinsese în atelierul lui Mueller. Acum, totul se explica.

– Vrei să spui că ... și-a ruinat mama?

– Complet.

– Dar ea mi-a spus că tu îi gestionai afacerile.

Daniel râse, malițios.

– Este un mic joc între noi. Nu vrea să recunoască faptul că eu o întrețin. Și asta mă scutește să recunosc că și eu am nevoie de ea, ca să mă simt responsabil.

– Nu ... nu sunt sigură că am înțeles. Tu de unde ai banii, dacă Sophie este ruinată?

– Din vânzarea câtorva smaralde braziliene.

– Dar n-ai spus că n-ai găsit nimic în Brazilia?

– Mă referem la pacea mea interioară. Am plecat acolo plin de amărăciune, supărat pe mama și pe tatăl meu, și m-am întors același. Doar că acum eram bogat. Într-un anume fel însă, acest lucru a complicat situația.

– Nu pot să te urmăresc.

El oftă.

– Este simplu, totuși. Aveam impresia că o schimbasem pe mama cu acele afurisite de pietre.

Miranda îi simți durerea ca și cum ar fi fost a ei. Ridică șovăind mâna spre chipul lui.

Privirea lui Daniel strălucea, maxilarele îi erau încleștate.

– Când te-am auzit vorbind la telefon cu Sophie ...

– Da?

– I-ai reproșat că te-a făcut să pierzi o șansă unică.

El încuviință cu greutate.

– Exact. Aceea de a o păstra pe singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Sophie mi-a spus prea târziu. Mi-a spus că ați avut o discuție după ce te-ai întors de la Renfert.

– Nu ți-a spus despre ce?

– A pretins că ați hotărât să păstrați secretul. Credeam că ... te-ai răzgândit. Că nu mă iubești îndeajuns încât să devii soția mea. Miranda dădu frâu liber lacrimilor.

– Oh, Daniel, dragostea mea ...Când mă gândesc că eu am crezut că ... Ce neînțelegere îngrozitoare ... Dacă ai ști cât m-a costat să plec!

– Atunci, de ce n-ai deschis scrisoarea pe care ți-am trimis-o? murmură el cu înflăcărare. Îți spuneam în ea toată dragostea mea ...

– Cum ... de unde știi că n-am deschis-o?

– De la Mina. Ea a retrimis-o, intactă, Sophiei.

Se priviră în tăcere, apoi Miranda zâmbi, se ridică pe vârful picioarelor și își încolăci cu tandrețe brațele după gâtul lui.

– Totul rămâne, așadar, ca înainte? întrebă ea cu o voce timidă. El o cuprinse brusc în brațe și-i răspunse la întrebare printr-o ploaie de sărutări, pe tâmple, pe frunte, pe buze.

– Miranda ... Miranda, dragostea mea ... Mai vrei să fii soția mea?

– Ți-am răspuns deja la această întrebare, nu? spuse ea râzând, amețită de atâta fericire.

Daniel deveni dintr-o dată serios, aproape solemn.

– În cazul acesta, vreau ca totul să fie făcut după toate regulile. Vreau să-ți cunosc tatăl și să-i cer mâna ta. Știu că este demodat, dar ...

Punându-și un deget pe buzele lui, ea îl obligă să tacă.

– Dragostea nu este niciodată demodată.

– Îi voi cere pilotului meu să fie gata de plecare astă-seară ...

– Nu. El se crispă.

– Dar ai spus că ...

– Nu vreau să plec astă-seară, spuse ea pe un ton malițios. De săptămâni întregi n-am mai avut o noapte bună. Vreau să profit un pic ... Daniel păru dintr-o dată ușurat. O sărută cu pasiune, apoi o ridică în brațe.

– Vei avea nevoie de cineva care să se ocupe de tine, spuse el ducând-o în dormitor. Cineva care să aibă grijă să te îmbrace, să te hrănească, să te pună în pat când este ora de culcare ...

Miranda râse, emoționată.

– Mi se pare o sarcină cu normă întreagă.

– Am de gând s-o fac să dureze veșnic ...

Și își pecetlui promisiunea cu un sărut nespus de tandru.

Sfârșit